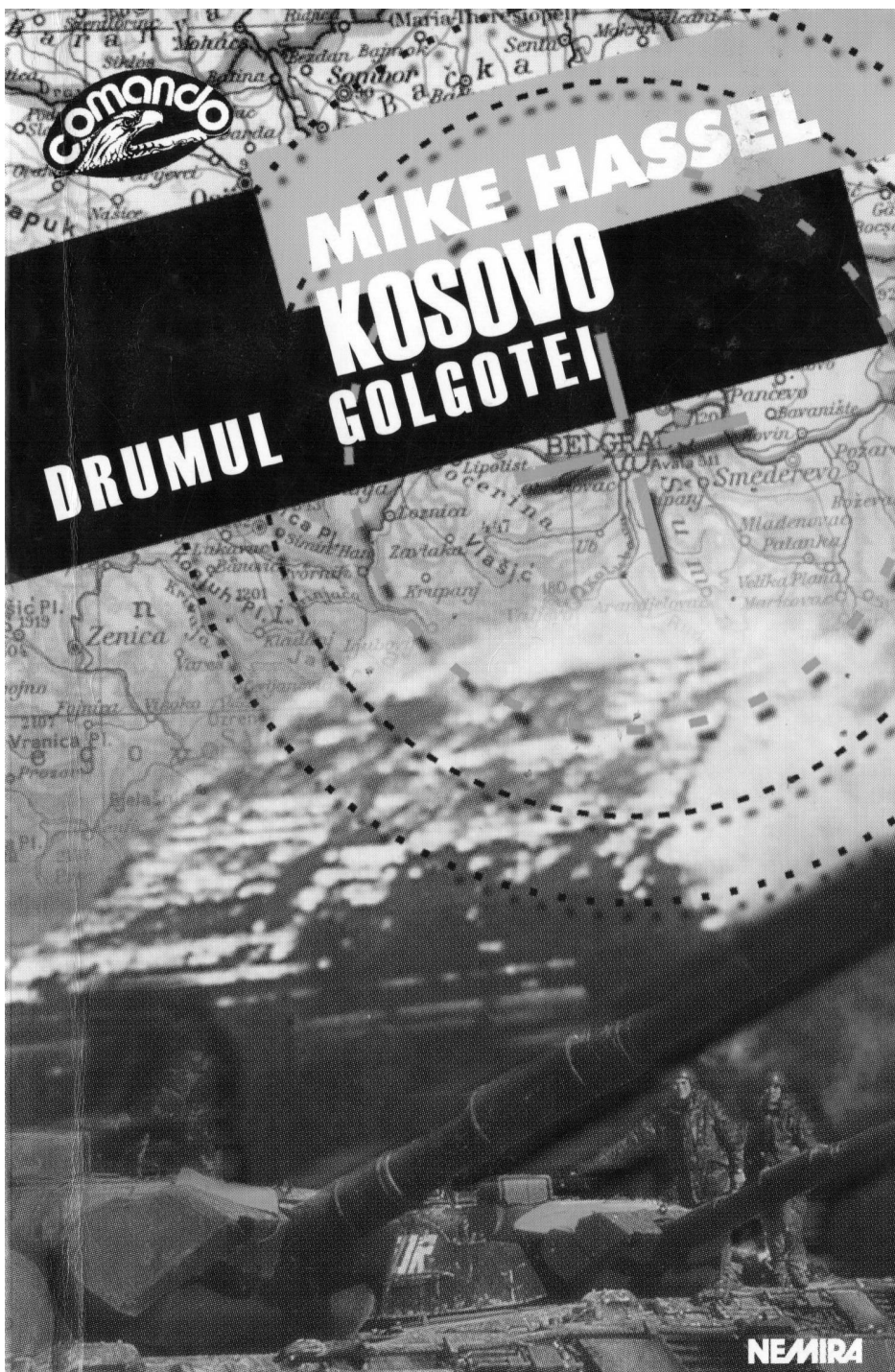

DRUMUL

**MIKE HASSEL
KOSOVO
GOLGOTEI**

NEMIRA

MIKE HASSEL

**KOSOVO – DRUMUL
GOLGOTEI**

ISBN:
973-569-378-x

Traducerea de SORIN PETRESCU

Mike Hassel
KOSOVO, WEG DER GOLGOTA
Editura Nemira
1999

**De același autor,
la Editura Nemira au apărut:**

PENTRU BANI, ÎNAINTE!

(nr. 38, 1996)

SPAIMĂ ȘI MOARTE ÎN TRANSNISTRIA

(nr. 40, 1996)

MOARTEA S-A NĂSCUT LA SARAJEVO

(nr. 41, 1996)

CECENIA, CHIP ÎNLĂCRIMAT

(nr. 46, 1997)

ORDON: UCIDE-ȚI APROAPELE!

(nr. 50, 1998)

CONSPIRAȚIA SFÂRȘITULUI LUMII

(nr. 54, 1999)

CUPRINS

I ȘCOALA UCIGAȘILOR	
II TIGRII LUI ARKAN	
III OPERAȚIUNEA BUMERANG	
IV PATRULA DE GHINIONIȘTI	
V BERETELE ROȘII	
VI UN YANKEU LA CURTEA REGELUI SÂRB	
VII MOARTEA LUI PAVLOVICI	
DIN PARTEA AUTORULUI	

*Unchiului meu, pentru care
Golgota a însemnat Muntele
lui Sisif...*

... Cei doi giganți, CIA și KGB, poarta războiul rece în stilul lor caracteristic: împărțirea lumii în focare de război, susținute de formațiuni paramilitare create și finanțate de cele două servicii secrete. America Latină revine CIA. Care a înființat Rețeaua Condor, în timp ce Asia și Africa sunt domeniile KGB, părintele Rețelei Kandelabru.

Rețeaua Condor cuprinde: Mano Blanco – în Mexic. Cobra – în Honduras, Anseguat – în Guatemala, Orden – în Salvador, MAS – în Columbia. Los Novios de la Muerte – în Bolivia, Patria y Libertad – în Chile, AAA – în Argentina, Comandourile Morții – în Brazilia, Tontos Macoutes – în Haiti.

Rețeaua Kandelabru cuprinde: Executive Outcome – în Africa de Sud. Novo Frente – în Mozambic, MBL – în Namibia, Divizia HIV (soldați infestați cu virusul HIV, care „luptă” prin violuri) – în Congo, AUM – în Japonia, Myia – în Afghanistan, Mujahi – în India (Cașmir).

Numele de cod al acestor organizații paramilitare: ȘCOALA UCIGAȘILOR.

(Fragment din Documentul AN 0246/0414-B24, din Arhivele Departamentului Securității RSR)

I

ȘCOALA UCIGAȘILOR

Colosul se prăbușește la pământ și încearcă să geamă, dar din gâtul lui, mai uscat ca albia unui râu secat încă din precambrian, nu iese decât un găjăit ilar. Privește a mia oară ceasul micuțului computer încastrat în „centura morții”, cu care este înfășurat și-și mișcă burta în valuri, încercând să-l înșele. Inutil. Micuțul computer continuă să înregistreze timpi morți și Colosului nu i-au mai rămas decât cinci minute până la explozie. Aleargă de douăzeci de ore și are timp de grație de numai o oră pentru a se odihni. Dacă-l depășește, diabolica mașinărie declanșează explozia care-l poate transforma într-un nisip mai fin decât cel în care e prăbușit acum.

O clipă este tentat să-și desfacă centura și să dea cu ea de-a azvârlita, dar avertismentul „inginerului” școlii îl potolește: computerul uită de numărătoare și declanșează mecanismul. Se ridică cu greu. În mintea lui, de altfel destul de puțină, blestemele se îngheșuie ca un sobor de preoți la un film porno. Continuă să alerge pentru a opri ceasul infernal. Nu mai are mult. Gândul că va da din nou ochii cu maiorul Pavlovici și-i v-a putea împărtăși măcar câteva dintre blestemele alese cu grijă îi dă puteri sporite.

De când a fost parașutat în junglă, de la zece mii de metri, în urmă cu douăzeci de ore, cu optzeci de kilograme de material repartizat pe stomac și pe spate, n-a mâncat decât melci și șerpi fripți cu sare. Apa s-a terminat destul de repede și, deși a băut din toate băltoacele scârboase întâlnite în drum, ar fi gata să ofere jumătate din salariu pentru o singură sticlă de bere rece. În timp ce aleargă, imaginea sticlei brumării îl chinuie mai rău decât greutatea pe care trebuie s-o care.

Îl mângâie gândul că noi, ceilalți, parașutați ca și el în diferite puncte, am putea fi de mult oale și ulcele.

Își rotește unicul său ochi asemenea unei antene radar și, după ce-și consultă minuscula hartă digitală, schimbă direcția. Este un expert în orientare – ne-a dovedit-o de fiecare dată în luptele la care am participat împreună.

Soarele îl bate drept în creștetul chilug. Își pune casca de oțel care, deși căptușită, îl frige și mai și. Nu poate risca, totuși, un leșin. Când, după ultimul pâlc de copaci, îi apare în față tabăra camuflată, dă drumul unui răget care pune pe fugă o turmă de bivoli ce pășteau pașnici prin preajmă. Îl vede de departe pe maiorul Pavlovici, care stă cu picioarele rășchirate și cu mâinile la spate, rânjind spre el ca un doctor ginecolog la un transsexual.

Colosul uită de oboseală, tropotind cu sârg către cel care îi pare a fi chiar diavolul în persoană. Între timp, cumpănește între două soluții: ori să descarce arma în arătarea care-l înfruntă cu rânjetul ei scârbos, ori să se dea mare și să pară că tocmai a sosit dintr-o excursie organizată de un grup filantropic pentru copiii handicapați. Alege, totuși, o a treia variantă. Ajuns lângă maior, îl prinde pe neașteptate în brațe, de parcă tocmai își întâlnise iubita părăsită de câțiva ani.

Maiorul e luat prin surprindere. Primește în față răsuflarea imputită a Colosului și nu știe cum să procedeze. Îl lămurește tot uriașul, care continuă să-l strângă în brațele sale de fier:

— Ce-ați spune, domnule maior, dac-am muri împreună? Cred că rahatul ăla de ceas tocmai numără ultimul minut. Ar trebui să ne mișcăm un pic, ca să-l facem să se oprească.

Colosul îl învârtește pe maior într-un dans amețitor, continuând să fredoneze o melodie inventată *ad-hoc*. Pavlovici are brațe tari și nici forța Colosului nu mai e a unuia proaspăt sculat din somn, așa că reușește să

îngaime:

— Dobitocule! Dacă nu te oprești în clipa asta...

— Vă e frică de moarte, domnule maior? grohăie Colosul, continuând să-l poarte pe aripile valsului nemuritor. Nu e un exemplu bun pentru soldații din subordine. Un comandant...

Dar nu mai apucă să termine. Genunchiul maiorului îi găsește punctul nevralgic și uriașul cade fulgerător. E preluat de „inginer”, care-și aștepta rândul la vals și care îi deschide rapid centura cu cheița-minune.

— Patru minute și treizeci și trei de secunde! anunță el, grăbindu-se să consemneze datele într-un carnețel cu coperte negre.

— Puteam să mai facem un tur, domnule maior! apreciază Colosul, adunându-se de pe jos. Sau v-ați completat carnețelul de bal?

Aici nu greșește prea mult. Carnețelul este completat de Otto Mazzeppa, urmat, la scurt timp, de mine și de Fachir. Cu toate acestea, Colosul nu a fost primul. I-a luat-o înainte Sara Lipovicz. Toate ca toate, dar să fii întrecut de-o femeie, iată ceva de neconceput pentru soldatul de rangul întâi Frederick Sheldon, poreclit Colosul.

— A trișat! Sunt sigur că a trișat! Otreapa asta nici în pat nu poate să fie prima, dar la un antrenament de genul ăsta?! Ia zi, urlă el către „inginer”, te-a mituit cu oarece satisfacții sexuale ca s-o treci înainte? Sunt mai puternic decât un elefant și mai iute decât un ghepard!

— N-am de gând să fac din voi gheparzi! îl oprește maiorul. Cel mai bine vi s-ar potrivi denumirea de hiene.

— Himen să-i spuneți putorii ăleia care v-a amețit pe toți cu fofoloanca ei! zbiară Colosul, neatent la fonetica locului.

Maiorul rânjește din nou, punându-și la lucru cicatricea care-i străbate tot obrazul drept:

— Hienele sunt mai ale dracului decât gheparzii. Ba le mănâncă ăstora chiar și puii, fără să fie atacate. Și știți

de ce? Pentru că, dacă un ghepard și-ar pierde fie și o singură gheară, n-ar mai fi bun de vânătoare și ar muri de foame. Voi trebuie să fiți hiene, fiindcă un lucru e sigur: cei cu care vă veți bate sunt gheparzi.

— Iată-ne și zoologi, pufnește Colosul cu dispreț, căutând cu asiduitate în curul viețuitoarelor savanei! Asta-mi amintește de bietul taică-meu care-i halea maică-mii toate plantele din ghivece, pe motiv că vrea să studieze efectele fotosintezei.

— Nu încetez să mă mir de câte cuvinte noi ai învățat! zic eu, inaugurând bidonașul cu votcă oferit de maior.

Colosul îmi smulge obiectul, aruncându-mi o privire rea.

— Să fie din cauză că mi-am schimbat creierul⁽¹⁾?

— Gata, potoliți-vă! strigă maiorul. Consider misiunea îndeplinită cu succes. Ordinea nu contează... chiar dacă prima a fost o femeie! Aducă el, privind malițios către Colos. Acum, năniță, iar la sculare, rapoartele. Cred că aveți ce povesti. Program de voie douăsprezece ore!

Pavlovici mai scormonește pământul prin partea locului vreo câteva minute, în așteptarea unei replici, dar, în cele din urmă, dă să se retragă dezamăgit. Am avea, desigur, multe să-i spunem, dar regulamentul militar, fie el și unul al mercenarilor, interzice, în bună măsură, formulele de adresare pe care am vrea să le folosim. Numai Andar Prajepa ridică două degete uscate, ca niște cârlige de rufe din epoca bronzului.

— Dă-i drumul, Fachirule, zice maiorul, simțindu-și speranțele renăscând. Nu e nevoie să ridici caraba, nu suntem la școală.

— Domnule maior, cer dormitor separat!

Pavlovici se scobește în urechi, examinând, intrigat, mizeria depusă pe degetul său bont.

— Fii mai explicit! Dacă e încă una dintre măgăriile voastre, îți pot spune de pe-acum că vei avea asigurat un dormitor cu totul separat, în carceră.

— Soldatul Sheldon pute! trâmbițează indianul.

Poluează aerul ca un hoit de mamut uitat la soare.

Instantaneu, Colosul rămâne cu bidonașul suspendat la jumătatea drumului spre gură, de parcă pozează unui pictor pentru tabloul vieții sale: „Peisaj antediluvian cu votcă”. Ieșită din baracă, Sara prinde ultimele cuvinte ale indianului și nu scapă ocazia să mai pună și ea un vreasc pe foc:

— Pe lângă asta, are și un stomac mai bogat în gaze decât orice zăcământ din Siberia!

— Și la ce vă așteptați? o întrerupe, nervos, maiorul. Să chem un specialist în protecția mediului? Aruncați-l într-un lac, cu un bolovan legat de picioare și lăsați-l acolo să dospească.

Face stânga-mprejur, părăsind zona, în căutare de teritorii mai bune și mai sigure. „Inginerul” culege centurile și-l urmează supus. Nu are de gând să fie obiectul caznelor la care am vrea să-l supunem.

Colosul nu reacționează imediat. Golește, pe îndelete, bidonașul, după care i-l aruncă lui Otto.

— Neamțule, tu ești cel mai zdravăn de prin partea locului. Fă un gest creștinesc și umple recipientul. Cât despre tine, adaugă el, întorcându-se spre Sara și dându-l uitării pe indian, mă întreb un singur lucru: Ce cauți tu aici? Doar în două locuri îi este permis unei femei să-și ducă viața – în pat sau în bucătărie.

— De unde știi că simt femeie? replică Sara, zâmbind. Nu cred că deții informații sigure despre ce port eu între picioare.

— Să facem un pariu! se grăbește Colosul cu propunerea, intuind o ocazie neașteptată. Pun o sută de dolari la bătaie. Dacă o ai ca toate femeile, ai câștigat.

— Și dacă nu?

— Atunci, se cheamă că ai pierdut!

— Fii sincer, Frederick, fac eu pe moderatorul, ce-ai prefera? Să câștigi, sau să pierzi?

— Tu nu te băga, Florine, cu tine o să am o discuție separată, pe un pariu anume, despre care pot să-ți spun

de pe-acum că-l voi câștiga. Ei? Te-ai hotărât, Sara? Îți dai sau nu nădragii jos?

Fachirul și cu mine stăm deja cu ochii holbați, pregătiți să nu pierdem nimic. Chiar și Otto, despre care știm cu toții că e pederast, s-a oprit în drum.

— Dacă ești atât de interesat, îți propun altceva, o întoarce Sara Să facem un pocher pe dezbrăcatelele cu tot cu banii pe care-i avem prin buzunare.

Suntem după o grămadă de ore de marș forțat, timp în care am trecut prin toate chinurile iadului, dar propunerea Sarei ne face să uităm de oboseală. Jocul e cu atât mai tentant, cu cât nimeni dintre noi nu știe câți bani are celălalt asupra lui. Colosul își îndreaptă statura masivă și scoate o idee la aer:

— De acord! Dar încă ceva... Dacă pierzi și se dovedește că ești femeie, mă lași și pe mine o dată!

Sara însă vrea să afle toate aspectele.

— Și dacă pierzi tu și se dovedește că ești bărbat? Îl lăsăm pe Otto să ți-o pună?

— Otto n-are ce căuta în chestia asta. Nu, o să te las pe tine să mi-o pui! găsește Colosul soluția, în căutarea unui câștig cât de mic, oricât de nefavorabilă i-ar fi situația.

— Hai să nu transformăm totul într-o chestie atât de banală, intervine Otto. Să ne oprim doar la pocher.

— Tu vezi-ți de dosurile tale! se stropșește Colosul, strângându-și instinctiv anusul.

— Are dreptate Otto, să lăsăm cele lumești! sare și Fachirul, în opinia căruia pocherul făcea parte, probabil, din îndeletnicirile spirituale ale omenirii.

Colosul rămâne singur pe poziție, fără drept de veto. Nu trecem, totuși, la fapte, până când nu ne înfruptăm cu friptură rece și fructe. Dintr-o ladă de aluminiu, Otto dă la iveală două sticle de Smirnoff. Este un bun camarad, căruia nici noi nu-i scoatem ochii în ceea ce privește preferințele lui pidosnice. Cât timp nu suntem pe gustul lui, toate-s în regulă.

Ne aflăm de patru săptămâni în savană, pe malul unui afluent al fluviului Orange, în Africa de Sud. La mică distanță, se ridică masivii din Munții Scorpiei. Tabăra noastră e atât de bine camuflată, încât nici cel mai sofisticat satelit nu o poate depista. Pregătirea de gradul patru⁽²⁾ la care suntem supuși i-a selectat pe mulți. Doar cinci plutoane, printre care și al nostru, au primit „viză” pentru misiunea „Kosovo”. Așteptăm cu toții înfrigați să treacă și ultimele două zile, după care vom redeveni căraușii morții.

Colosul își șterge îndelung mâinile de uniforma cafenie, mai soioasă decât un râu colector din subteranele Parisului. Ochiul lui ciclopic aruncă priviri iscoditoare. Orbita sângerie, amintirea din Cambodgia, pare infinit mai umană. Este atât de hidos, încât l-ar face până și pe un crocodil pervers să aibă coșmaruri în nopțile cu lună plină. De altfel, un hipopotam rătăcit prin zonă scoate un zbieret înfricoșător și dispare în apele râului, bătuit de intenții sinucigăse. Sara și-a terminat și ea porția și aprinde o țigară subțire de foi. Bricheta sa de aur, care are gravată steaua lui David, ne deschide apetitul de joc.

— Că veni vorba, pornește Colosul negocierile, deși nimeni nu spusese nimic, mizăm doar pe banii din buzunar sau pe tot?

— Numai pe bani, îl temperează Sara. N-am chef să dau peste cine știe ce aiureli sexuale pe care le păstrezi în uniformă.

Fachirul scoate un pachet de cărți, făcându-ne să cotcodăcim ca niște cloști care stau la coadă la ouă. Indianul își merită porecla, mai ales de când ne-a delectat cu câteva scamatorii. Nici oferta Colosului nu e primită cu mai mult entuziasm: are prostul obicei de a face semne pe spatele cărților, pe care, cu ochiul lui de vultur, le poate detecta de la zece metri.

— Dă fuga la Johannesburg și cumpără un pachet nou! se oțărăște uriașul, făcând pe simandicosul.

Nu e nevoie să străbatem toată Africa de Sud Ne salvează același Otto. În lada lui găsești de toate. Dacă scotocești bine, e de părere Colosul, ai putea descoperi un bărbat gonflabil. Îi acceptăm cu toții, tacit, corectitudinea de neamț până în călcăie, deși asta ne cam șifonează orgoliile. Pachetul sigilat trece din mână în mână. Este mirosit, pipăit și studiat pe îndelete. Vreo câteva minute, părem o echipă de arheologi adânciți în studierea unei bucăți de rahat de ihtiozaur, descoperite după îndelungi săpături. O dată declarați satisfăcuți, pachetul își pierde virginitatea, iar cărțile de joc își încep turneul electoral.

Sara pare expertă într-o nemaîintâlnită cabală a pocherului. Treptat, ne ușurează de obiectele de îmbrăcăminte, transformându-ne într-o echipă de poloști care pozează pentru fotografia de promoție. Sunt atât de ghinionist, că-mi vine să-mi înghit ciorapii, pe care, de altfel, îi pierde o mână mai târziu. Colosul mai are pe el doar o pereche de izmene, de care s-ar rușina și un boschetar și o șosetă prin care ti putem număra degetele negre, cu unghiile încarnate. Toată lumea e sigură că-și ține banii în „buzunarul” din cel mai intim loc. Fachirul și cu mine ne arătăm deja coastele. În schimb, Otto, care, după o malarie contractată în Zair – pe când lupta în Legiunea Străină – suferă de frig, își scoate cel de-al patrulea maiou din cele șase pe care le poartă permanent sub bluzon.

— A intrat frica-n tine! e de părere Colosul, aruncându-i cărțile Sarei. Ți-e teamă că o să-ți vedem podoaba și o să ne minunăm.

— Să vă minunați? întrebă Sara, într-o doară. Doar n-o să mă faceți să cred că n-ați mai văzut o păsărică în viața voastră.

— Ba cum să nu! se grăbește Colosul să îndepărteze bănuiala cea necurată. Pot să ți-o și descriu. Numai că la tine trebuie să fie altceva. Dacă pe bărbații voștri îi scurtează la naștere de pielea de prisos, mă întreb ce le

fac femeilor. Nu mai departe de anul trecut, bântuiam prin junglele Ruandei. Eram în slujba unui negrotei care dădea impresia că nu știe cu exactitate ce anume vrea. Când înaintam și omoram o grămadă de gorobeți dintr-un trib inamic, când ne întorceam și-i luam la rost pe tipii din tribul pe care-l apăram. Cert e că am găsit cu greu un moment de odihnă, în care să ne amintim că se copsese vremea unei întâlniri cu o muiere. Am plătit un băștinaș care-și păștea rinocerii prin apropiere și tipul ne-a procurat, cât ai zice pește, o negresă autentică, vreau să spun, luată atunci dintr-o poză ca alea din atlasele despre viața sălbatică. Era îmbrăcată cu cele mai bizare chestii, încât a trebuit să aflăm de la băștinaș cum se procedează ca să i le scoatem. Cu cerceii din ureche și din nas și cu doagele din jurul gâtului ne-am împăcat noi cum ne-am împăcat, dar când a fost să-i scoatem chiloții din nuiiele, am rămas ca la dentist. Credeți-mă, prieteni, din podoaba ei, mai împădurită decât o plantație de cocotieri, ieșea un fel de tub pictat cu cele mai neverosimile scene de vânătoare! Asta a fost de natură să ne mai tempereze elanul de cerbi la vremea boncăluitului, însă eu aș fi regulat și o mină antitanc, într-atât eram de plin. L-am întrebat pe băștinaș dacă nu cumva e vorba de scula unui megieș uitată la locul faptei, iar ăsta s-a pierdut atât de mult în detalii, în timp ce-mi explica, încât era să-și frângă mâinile. În fine, am putut pricepe că partea bărbătească, care pârțâia prin zonă, avea pendulele atât de lungi și subțiri, că le trebuia un ghidaj special pentru a lucra la standarde normale.

Colosul simte că plesnește. Cei trei popi pe care a reușit să-i adune la un loc sunt învinși de chinta Sarei. Își exprimă nemulțumirea în expresii de-a dreptul tribale, învățate, pesemne, la vremea în care alerga după negrese cu tub genital. Spre deplina noastră uimire, își scoate izmenele, dezvăluind podoabele bărbăției sale. Avem de ce ne minuna. Când l-a creat, Dumnezeu a

uitat mâna pe buton. În același timp, ne dăm seama că nu-și mai ține banii lipiți de buci. Cu siguranță îi are la gleznă, acoperiți de șoseta împuțită de care nu s-ar atinge nici o spălătoreasă din Ougadougou.

Izmenele Colosului nu-i fac cea mai bună impresie Sarei, care le culege, scârbită, cu cuțitul ei de luptă, azvârlindu-le într-un copac. Nici maimuțele, care-și făceau siesta pe ramuri, nu dau semne de bucurie. Latră și țipă ca niște călugărițe într-un sex-shop.

În mod surprinzător, următoarele trei mâini aparțin Colosului, care e din nou pregătit pentru trecerea în revistă. Pare și el uimit: întâia oară în viața lui câștigă fără să trișeze! În schimb, Fachirul și cu mine am pierdut tot. Mă felicit că i-am trimis Lianeii⁽³⁾, exact cu o zi înainte, avansul încasat pe contract.

Colosul și Sara dau impresia că au pus de-o coalitie secretă. Otto e singura victimă care a rămas îmbrăcată, iar cei doi se întrec să-l învețe cum se face striptease. Neamțul tremură tot, dar nu de nervi sau de emoție, ci din cauza sechelelor de friguri negre, care-l vor însoți toată viața. Când Sara și Colosul rămân singuri în joc, hotărâsc să se oprească, dând noi aripi ideii de alianță tacită stabilită între ei. N-au câștigat prea mulți bani, dar, cel puțin, în ceea ce-l privește pe Colos, numai și faptul că nu și i-a pierdut pe-ai lui reprezintă un mare câștig. Mobilul de la începutul jocului a dispărut complet. Sara se îndreaptă spre dușuri, dar înainte îl fixează cu degetul pe Fachir.

— Dacă încerci să te mai holbezi iarăși prin cine știe ce găurică, o să am grijă să-ți procur una la purtător.

Spre a fi mai convingătoare, își agită pumnalul, de care nu se desparte nici în somn. Ai putea oricând să crezi că e un fel de mână artificială, care, cu timpul, a înlocuit cârligul pirateresc. Fachirul face ochii mari și, dacă i-ai schimba decorul, ai putea oricând să-l confunzi cu un călugăr franciscan hotărât să se lase flagelat de necredincioși.

— Are dreptate! sare și Colosul la fileu. Încerci tot timpul s-o hipnotizezi cu scamatoriile tale yoghine, doar doar ți-o cădea direct în poală! Dacă Otto ar proceda la fel cu tine, ți-ar conveni?

Spiritul de dreptate i se potrivește Colosului ca o pereche de ochelari de soare unei vaci. De la o vreme însă se simte bântuit de un fel de boală moralizatoare. Evident, el iese din ecuație.

— Mâncați rahat! strigă indianul și, după tonul vocii, nu pare să emită o concluzie, ci un îndemn.

Se așază cu capul în jos și cu picioarele îndreptate spre cer, în poziția lui preferată de relaxare. E instructorul nostru de yoga și ne-a învățat o mulțime de șmecherii. De altfel, Andar Prajepa este curtat de o mulțime de organizații paramilitare, ba chiar de armate regulate. A fost instructor al trupelor de cercetași ale armatei naționale indiene, iar mulțumită tehnicilor de hipnoză, pe care le posedă la perfecție și anchetator al prizonierilor din războaiele la care a participat împotriva Pakistanului. Avea în față o carieră strălucită, doar că încălcase codul Pranajana, iar organizația ocultă a hindușilor, al cărei ucenic fusese, îl pusese pe lista neagră. Nu l-a crezut nimeni când a spus că niște unde telepatice îl caută prin întreaga lume pentru a-l determina să se autoextermină, până când nu ne-a demonstrat pe viu ce va să zică asta, făcând un leu să-i urmeze poruncile, mai ceva ca un câine plimbat pe la cele mai înalte școli de dresaj. De la întâmplarea aceea, îl priveam toți cu respect, iar Colosul murmură, adeseori, o rugăciune învățată de la un vraci, care, susținea el, te ferea de spiritele rele.

Dar nu numai Andar, ci și fiecare dintre noi este, la rândul lui, instructor. Colosul este expert în arme și explozibili; Otto, în transmisiuni și computere personale, iar eu îi învăț elemente de tae-kwon-do.

Cel mai greu ne-a fost să o acceptăm pe Sara. Fosta agentă Mossad, pusă la „saramură” după ce lucrase doi

ani sub acoperire într-o rețea teroristă arabă, era specialistă în manipulare prin schimbarea dovezilor. Mai concret, putea face un cimitir să arate ca o discotecă. Nici unul dintre noi nu prea înțelegea la ce ne putea folosi trucul ăsta, dar nici nu ne omoram să aflăm. Avem încredere deplină în maiorul Pavlovici care, atunci când pregătește o celulă de luptă pentru misiune, întrece în meticulozitate și un ceasornicar cu o pădure de arbori genealogici în spate.

Ne retragem în cuibare, iar somnul trece la treabă, ca un harnic secerător la vremea recoltei. Când ne trezim, noaptea este aidoma unei pânze de doliu sfâșiate de moștenitorii grăbiți să deschidă testamentul. Ne verificăm armele, în timp ce maiorul Pavlovici ne repetă sec obiectivul ultimului examen: cucerirea statului-major „inamic”, plasat pe un versant al Munților Scorpiei. Pentru un mercenar, oricât de bine pregătit ar fi, perioada de instrucție nu este numai obligatorie, ci și necesară, deși, în așteptarea luptei, timpul de antrenament pare un marfar leneș și plictisitor de lung.

Când suntem gata, maiorul ne mai trece o dată în revistă și se asigură de fiecare detaliu. Luptăm de mult, de foarte mult timp împreună, dar, de fiecare dată, e ca la început. Cine își închipuie că un mercenar este doar o mașină de ucis se înșală profund. Mercenariatul este o profesie ca oricare alta, dar dacă nu-i cunoști regulile și nu-ți însușești deprinderile specifice, riști să fi concediat de primul glonț rătăcit sau de vreun pumnal aflat cu treburi prin preajmă.

Maimuțele încep să se agite, semn că soarele se află în spatele ușii. Colosul scoate blindatul ușor din groapa de camuflaj și-i verifică motorul silențios. Cu ajutorul nostru, Sara îndepărtează toate urmele care ar putea face pe cineva să creadă că acolo a fost o tabără instalată de oameni. Nu e uitat nici cel mai mic amănunt. Chiar și un băștinaș ar fi convins că nu e decât locul preferat al unei familii de lei, hotărâtă să se

conformeze, fără crâcnire, teoriilor darwiniste. De altfel, deși are coordonatele exacte, elicopterul trimis după Pavlovici se rotește pe deasupra noastră, ca un vultur în căutarea unui cabinet oftalmologie.

Maiorul va urmări, alături de ceilalți comandanți, performanțele noastre, în funcție de care va da viza „buni pentru Kosovo”. Ne îngrămădim în transportator, unde facem o verificare a stațiilor de transmisie. Receptorul e asemenea unei urechelnițe moarte la datorie, iar microfonul este o adaptare modernă a laringofonului folosit de germani în ultimul război mondial. Colosul crede că astfel poți verifica și dacă cineva bea votcă sau se spală cu periuța de dinți.

— Dar tu de unde știi cum arată o periuță de dinți? se trezește întrebând Sara.

— Am dat peste una în buzunarele lui Otto, o lămurește Colosul, fără să se arate ofuscat. Asta, în caz că nu o folosește la curățatul găoazelor cu care-și face treaba.

Uriășul schimbă tot timpul traseul blindatului, descriind unghiuri și curbe care de care mai sofisticate, cu toate că oglinda deformatoare de imagine GU-11, instalată în față, face vehiculul aproape nedetectabil. E ultima invenție în materie de luptă terestră și faptul că ea aparține românilor l-a pus pe jar pe Pavlovici, care, cu excepția mea, nu-i prea înghite. Cum a ajuns o bijuterie ca GU-11 în posesia noastră, asta este altceva. Un lucru e sigur: Direcția de Informații a armatei române nu a reușit nici până astăzi să dea de urma unei defecțiuni care a transformat traficul cu arme într-un joc de interese majore pe plan internațional.

— O să ne batem în colivia asta vreo șase ore, așa încât n-ar fi rău să deschidem cutia cu snoave! propune Colosul, care știe foarte bine că ora poveștilor e rudă foarte bună cu ora votcii.

— Cui crezi că-i arde de povești, când stăm chirciți ca-n burta mamei? i-o tai eu, înghiontindu-i pe Fachir,

care, cu toate că e slab ca un șarpe operat de apendicită, are un fund de episcop.

— Să nu-mi spui că și tu ai avut o mamă! grohăie uriașul, asudând la manete.

— Toți ne-am născut din întâlnirea nefericită dintre un spermatozoid și un ovul, ne învață Otto.

— Ba tu te-ai născut din întâlnirea dintre un spermatozoid și un cur! urlă Colosul, dând fericit din labe. În ceea ce mă privește, eu nu cred în povestea cu barza. E mai ușor să cred că am fost conceput în laborator. Chiar și bătrânul meu, când scormonea după mine, ca să-mi aplice una dintre corecțiile lui zilnice, îmi striga: „Și când te gândești că ai fost mai întâi în mine și că aș fi putut rezolva problema ta foarte simplu, dacă aș fi avut bani de-un prezervativ.”

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai urla așa! zice Otto. Microfoanele noastre sunt concepute pentru șoapte.

— Poate chiar pentru șoapte de dragoste! plusează Colosul. Spune-mi, Sara, n-ai vrea să ne plimbăm de mână, într-o noapte cu lună plină, pe malul unui lac?

— Ba da, cu condiția ca pe malul lacului să fie un teren minat în care să calci!

— Mă iubești, așadar! zbiară Colosul, băgându-ne iarăși urechile în suferință. Știam eu că-ți plac bărbații chipeși și viteji. Dacă n-ar fi puturoșii ăștia cu noi, am putea încerca o fantezie sexuală, în timp ce eu conduc. La urmă, schimbăm locurile și o luăm de la început. Nici nu-ți trece prin minte câte se pot face într-un transportor blindat.

— Am tras-o, la ordin și cu cei mai împruțiți arăboi, ca să-i fac să cânte, dar, martor mi-e Satana, n-aș face-o cu tine nici dacă mi-ar da ordin stăpânul lumii! îl liniștește Sara.

— Așa sunteți toate la început, salvează Colosul situația. După aia, nu mai pot scăpa de voi.

Otto face oficiile de gazdă și ne îndeamnă cu o nouă

sticlă. Colosul pomenește, în treacăt, de agenții de circulație care așteaptă în colțul străzii cu fiola pregătită, după care trage un gât sănătos.

— O sticlă și o păsărică bună, iată armele care-l fac pe un mercenar invincibil! comentează el, cu adresă exactă.

— Pentru tine, sexul e ca o tragere în poligon, observă Fachirul.

— Chiar, indianule, ce-ar fi să ne povestești una dintre aventurile tale într-ale Kama-Sutrei? Am înțeles că voi o faceți după un soi de regulament mai drastic decât orice regulament militar!

— A face dragoste e o artă, zice Fachirul, ai cărui ochi scapără când privește spre Sara ca să ajungi pe culmile Nirvanei, trebuie să urci cu răbdare muntele lui Venus, de unde să te prăbușești în abisul Venerei.

— Cotcodăcești ca o găină beată... bla-bla, bla-bla... Pune-ne în fața unei situații concrete, îl cheamă Colosul la ordine. Sau te rușinezi pentru că sunt dame de față?

— Uite ce e, Frederick, zice Sara, pentru că tot nu-ți pot proiecta un film porno, o să-ți fac un rezumat. Tu vezi să nu greșești drumul. Ar fi păcat să o zbârcim tocmai la final.

Povestea care urmează e una obișnuită pentru oameni ca noi. Sara devenise agent secret Mossad printr-o întâmplare. Până la cincisprezece ani dusesese o viață normală, într-o familie de evrei polonezi, emigrați în Israel, supunându-se rigorilor tradiției de familie, alături de încă o soră și trei frați. Ar fi vrut să rămână pentru totdeauna în Ierusalim, însă tatăl, orbit de avantajele oferite colonilor, a acceptat să se mute în Fâșia Gaza. Dar Dumnezeu i-a oprit la graniță, iar familia Lipovicz a devenit o piesă dintr-un joc de puzzle care nu avea să se mai isprăvească niciodată. Sara s-a îndrăgostit de tânărul palestinian Zaher. Ca mai întotdeauna, normele familiale i-au făcut pe cei doi să se revolte, căsătorindu-se în taină. În seara în care s-au hotărât să fugă în

Egipt, Zaher a plecat să împrumute niște bani de la un prieten. L-au găsit peste o săptămână, când canalul în care fusese aruncat a refulat la prima ploaie torențială. Frații Sarei au fost anchetați, dar nu s-a găsit nici o probă împotriva lor. În Gaza însă dreptatea nu-și face culcuș în balanța doamnei-legate-la-ochi. Sara a fost răpită și a rămas dispărută pentru totdeauna. N-au ucis-o, pentru că nu pe ea voiau să se răzbune. A fost trimisă într-o tabără specială de pregătire a teroriștilor palestinieni, dar înainte i s-a tatuat pe brațul drept chipul lui Zaher. Sara nu a putut rezista șocurilor. Ajutată de droguri special pregătite, a adoptat o nouă personalitate. Palestinenii nu și-au bătut joc de ea, iar noua Sara s-a îndrăgostit iarăși. Doar că tânărul Selim era agent Mossad aflat sub acoperire. Pentru Sara însă schimbările și răsturnările de situație nu mai reprezentau de mult o noutate. Ajunsese la stadiul unei acceptări stoice, comune oricărei depersonalizări. După doi ani în care a contribuit la demascarea și lichidarea câtorva importante rețele arabe, Selim a fost demascat dintr-o greșeală a serviciilor secrete britanice. Palestinenii au obligat-o pe Sara să-l execute cu un glonț în ceafă, nu înainte de-a i se tatua și pe celălalt braț chipul lui neasemuit de frumos. Pe ea, tot nu au ucis-o. În schimb, au transformat-o în târfa lor. La nici două luni, tabăra teroriștilor a fost bombardată și singura care a scăpat cu viață a fost Sara. Au găsit-o dezbrăcată și murdară, legată de un lanț lung, într-un adăpost săpat sub pământ. Era într-o stare de semisălbăticie și, cu toate tratamentele urmate, Sara nu și-a mai revenit complet niciodată.

— Mai ai destule locuri în care ai putea să-ți tatuezi și muianul meu! conchide Colosul, dovedindu-se, ca întotdeauna, total nesimțitor la ceea ce li se întâmplă celorlalți.

— Pentru asta, mai întâi trebuie să mori! îi amintește Sara.

— Ba trebuie, mai întâi, să ne trosnim! o corectează Colosul, care a reținut din toată povestea doar ce-l interesa în mod deosebit.

— Fratele meu, intervine Fachirul, sunt lucruri pe care trebuie să le respecti în viață, indiferent că ești o bestie sau un călugăr.

— Nu sunt fratele tău! punctează Colosul, virând brusc frumusețea de blindat. Bătrânul a fost îndeajuns de deștept ca, după minunata mea apariție pe lume, să-și facă vasectomie.

Întinde mâna după sticlă și, când constată că s-a golit, prăvălește asupra noastră o mulțime de calitative, care mai de care mai convingătoare. În cazul lui Otto, face un ocol interesat, atribuindu-i vorbe alese. Dacă nu mai are lada, neamțul are, în schimb, o raniță tocmai bună să-i țină locul. Completează galeria cu un nou portret al rusului naturalizat american și ne anunță că, o dată cu asta, vernisajul ia sfârșit.

— Suntem abia la început, o să mai avem nevoie de întăritoare.

— Ești mai atent decât bunică-mea din partea mamei, care, de fiecare dată când vreunul din familie se ducea la budă, îi măsura cu centimetrul ei de croitoreasă hârtia pe care urma s-o folosească! clămpăne Colosul, plescăind din buze. Era atât de econoamă, încât nu a pregetat să scrie la o fabrică de detergenți să-i fie trimis un praf care să curețe respectiva hârtie după folosire, pentru a o putea reintegra în circuit. Bătrănu' meu urla că, în condițiile astea, ar trebui să-și schimbe chiloții de două ori pe zi, dar, cum nu avea decât o singură pereche, era silit să-i poarte la nesfârșit. Când a murit baba, taică-meu a fost la un pas să facă infarct de bucurie. Dezmățul l-a costat o săptămână de internare într-o clinică de dezalcoolizare și poate c-ar mai fi zăbovit o vreme pe-acolo, dacă tipii n-ar fi constatat că le băuse toate perfuziile din dotare. L-au declarat nevindecabil, chiar și cu riscul de a crea o reputație

proastă instituției de binefacere în care își pierdeau timpul.

— Acum, spune-ne și nouă, îl întărită Fachirul – care e secretul faptului că nu vrei să te speli niciodată? E o tradiție la voi în familie, sau faci parte dintr-o frăție secretă?

— Ai să te miri, strigă Colosul, dar sunt momente în care mă gândesc serios că ar trebui să mai trag din când în când câte o baie. Poate n-o să crezi, dar medicii au descoperit un fel de boală care face ca pielea mea să se irite la cea mai mică atingere a apei.

— Ești sigur că nu se refereau la ficatul tău?

— Mă rog, se învoiește Colosul, mi-au pus un diagnostic cu o denumire latină, care ar putea însemna orice. Cert e că trebuie să fiu precaut când vine vorba de apă. N-am voie să-mi știrbesc nici un pic capacitatea de luptă.

— Inamicii ar putea să posede câteva măști de gaze supersofisticate, îi atrag eu atenția și atunci tot efortul tău ar fi inutil.

— Ce-ai zice dacă te-aș lăsa o dată, cu condiția să-ți răzui tot jegul de pe tine? îl iscodește Sara.

Spre surprinderea tuturor, Colosul nu se repede cu răspunsul.

— E o preocupare la care o să mă gândesc. Avantajele și dezavantajele se cer îndelung cumpănite. Totodată, trebuie să mă asigur că posezi toate cele necesare unei astfel de îndeletniciri.

— Dacă ai fi învățat să joci pocher, acum ai fi avizat, îi amintește Otto, cu scrupulozitate nemțească.

Deși e înfodolit în nenumărate flanele și tricouri, pe sub vesta antiglonț, nici măcar o broboană de transpirație nu-și face apariția pe fruntea lui. În schimb, noi asudăm ca niște crocodili chemați la o ședință de saună. Un transportor militar nu are aer condiționat și dacă unele stomacuri, mai puțin duse la biserică, își fac de cap, atmosfera devine de-a dreptul dramatică. Dar

ăsta nu e decât un joc de copil pe lângă ce ne așteaptă.

„Inamicul” e foarte bine camuflat, iar Punctul de Comandă este mobil.

Pe deasupra, în terenul minat peste care trebuie să trecem, o mină din zece este activă, iar celelalte, o dată atinse, emană un fum care ne-ar putea trăda prezența, ba chiar scoate din joc. Ca să nu mai spun că tipii care ne așteaptă au în încărcătorul de manevră câte un cartuș de război. În schimb, nouă nu ni se permite să folosim armele de foc, căci ar fi sinonim cu un eșec: înseamnă să fim reperați. Totuși, n-avem de ce ne plânge, căci meseria noastră e plătită regește și, dacă ai căpătat îndemânarea și cunoștințele necesare, poate deveni chiar plăcută: Cu condiția să-ți placă să apeși pe trăgaci.

Fachirul își consultă harta digitală și compară coordonatele. Pare un căpitan de vas bântuit de gândul pirateriei. Colosul se întoarce pe jumătate și trompetează neliniștit:

— O mai fredonezi mult? Nu intră în obiectivul nostru să ajungem la ocean. Nasul meu îmi spune că ne aflăm în zona de debarcare.

— Ai un nas cu care s-ar mândri și Vishna, îi replică, voios, Fachirul. Trebuie să fie un râuleț în stânga, la ora zece⁽⁴⁾. Te apropii și te oprești.

— S-ar putea să dăm peste niscaiva crocodili, despre care știm că au obiceiuri foarte proaste când e vorba de o discuție intimă cu niște oameni cumsecade.

— Nu e cazul nostru, așa că n-avem de ce ne teme, e de părere Sara.

Colosul pune o frână de șofer de troleibuz lipsit de maniere, scoțându-ne brusc din starea de amorțeală în care ne complăceam.

— N-ai minte nici cât un greiere ras în cap! îl apostrofează Otto, pentru care expresia folosită reprezintă cea mai cruntă înjurătură din viața lui.

Colosul zâmbește cu bunătate și-l ridică pe neamțul

ajuns cu capul între picioarele sale.

— Ce vrei să faci? Nu-i frumos. Suntem cu treabă pe aici, n-am venit să ne dăm în bărci.

Ieșim prin trapele laterale și, înainte de a ne dezmoști oasele, luăm contact rapid cu mediul. Malul sub care a tras transportorul este ideal pentru camuflaj. În nici zece minute, din vehicul nu se mai cunoaște nimic. Sara ne împarte sarcinile, după care ne vedem de treabă. Combinezoanele noastre Ghilles ne fac invizibili chiar și la detectorul cu infraroșii. Doar mirosul animalelor ne poate da de gol și de aceea trebuie să le ocolim cu grijă. Ne aflăm în perimetrul avangardei „inamice” și orice schimbare bruscă de decor le poate da de gândit băieților care stau de pază. Mai ales că sunt avizați de sosirea noastră.

Până la Statul-Major, situat în Munții Scorpiei, mai e o distanță bunicică, străbătută de obstacole de tot felul – de la capcane primitive la detectoare supersofisticate. Nu departe de noi, se așterne o zonă de pădure umedă. Prin binoclu, disting stratul alunecos de frunze galbene și roșietice, care se întinde pe sub copacii de la lizieră începe nesuferitul joc al așteptării. Săpăm rapid gropi individuale și ne acoperim cu iarba înaltă. Doar două periscope rămân ițite afară, să scruteze de jur-împrejur. Socotelile noastre dau roade destul de repede. La un moment dat, un „copăcel” se apleacă spre un confrate, cu care are un schimb de informații, după cum ne face să credem urechea noastră electronică, la al cărei bâzâit tresărim. Probabil că băieții stau de câteva zile în așteptarea noastră și, plictisiți și-au zis să mai schimbe o părere. O notă proastă pentru ei, iar la genul ăsta de misiune corigențele nu au ce căuta Fachirul și cu mine. Ne transformăm în șerpi invitați la o recepție, apropiindu-ne, centimetru cu centimetru, de liziera pădurii. Ajunși lângă cei doi „copăcei”, îi neutralizăm fără zgomot, nefăcând economie la leucoplastul în care-i înfășurăm ca pe niște mumii. Otto își scoate ordinatorul

personal și transmite, codificat, grupului de observatori poziția celor doi prizonieri. Nu-i putem căra cu noi, iar dacă i-am lăsa acolo, ar fi haliți de animalele care-și fac veacul prin zonă, mai repede decât ar îngurgita un gurmând.

Rapiditatea mesajului este exemplară. Deși Otto folosește un ordinator cuplat la un telefon cu transmisie direcțională, în aceste clipe comandoul nostru devine foarte vulnerabil. Otto își strânge sculele și reluăm înaintarea. De astă dată, dăm un ocol și intrăm în pădurice pe o cărare făcută de animale. Cercetăm fiecare frunză și fiecare rămurea care ar putea ascunde o capcană. După cum chiuie și țipă păsările și maimuțele, deducem dacă se întâmplă sau nu ceva deosebit în preajmă. Cât timp acesta-și înșiră povești de dragoste sau își cheamă confrății la ospăț, totul e în regulă.

Pe neașteptate, Colosul apucă o cracă și o aruncă în fața Fachirului. Din pământ, se ridică brusc un năvod tocmai bun să ofere azil politic unei balene, în timp ce un tub lunguiet se declanșează automat cu un pocnet sec. E gaz paralizant. Încă un pas și ne-am fi luat rămas-bun de la indian. Totuși, Sara e nemulțumită.

— Puteai să-l atenționezi, nu să faci scamatorii!

— Recunoștința e cea mai rară floare din lume, declamă Colosul, ca un botanist divorțat pentru a șasea oară.

— Iar tâmpenia ta este unică! icnește Fachirul, care și-a cam schimbat culoarea. Credeai că n-o să observ capcana?

— Da, îi răspunde Colosul și mai cred că, de-acum înainte, o să-mi iau mâinile de pe tine.

Amenințarea e doar un pretext pentru refacerea imaginii. Ieșirea din luptă a oricărui dintre noi înseamnă automat o notă proastă pentru tot plutonul. Nu peste mult timp, Fachirul își ia revanșa Mușuroaiele de furnici care străjuiesc o poieniță se dovedesc colibe în

care „inamicul” și-a fixat avanposturile, între a descoperi sistemele de protecție și a-i aștepta pe ceilalți să facă primul pas, Sara alege cea de-a doua variantă. Mai mult ca sigur că există niște cărări de siguranță, cu repere cunoscute de proprietari, în afara cărora te pot aștepta surprize dintre cele mai neplăcute. Ca să nu mai vorbim de sistemele de securitate de la intrările în mușuroaie.

Ne camuflăm, intrând din nou într-o stare de imobilitate perfectă. Antrenamentele neîndurătoare la care am fost supuși ne ajută acum să îndepărtăm orice stare de moleșală și să nu ne clintim nici măcar cu un milimetru. Orele trec cu încetineală, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva indianul a avut vedenii. Mă gândesc că ar fi trebuit să verificăm mai în amănunțime mușuroaiele, mai ales că pot distinge pe pereții lor de lut, acoperiți de frunze, armate de furnici trebăluind ca într-o zi de lucru obișnuită. Când iau din nou fiecare copac și fiecare frunză la întrebări, mă văd nevoit să-i cer scuze indianului, căci descopăr lentilele unor camere video ascunse cu ingeniozitate. Receptorul din ureche îmi reproduce un soi de cântecel, pe care Colosul îl murmură ori de câte ori trebuie să intre într-o stare de repaus absolut. Textele, compuse chiar de el, descriu, în cuvinte bine meșteșugite, privațiunile la care este supus un soldat devotat trup și suflet cauzei. Mai e vorba și despre o mândră care se igienizează în așteptarea iubitului ei plecat la oaste. Evident, nu lipsesc expresii care ar putea figura la loc de cinste într-un eventual dicționar de conversații abjecte.

Cântecelul se frânge brusc, atunci când Colosul trece la proză:

— Doi subiecți se apropie dinspre ora cincisprezece.

Și-au luat toate măsurile de precauție pentru a se masca cât mai bine, dar nu fac parte dintre cei pe care scrupulozitatea îi chinuiește în nopțile lungi de iarnă. Sunt, probabil, destul de plictisiți de așteptarea îndelungată și nu le trece prin cap că am putea fi chiar

la ușa sobei. Gorobeții se despart, intrând fiecare în câte un mușuroi, în timp ce noi ne notăm în gând cărarea pe care au mers și metoda de pătrundere în colibe. Fiind exact cinci cotinețe, socoteala e simplă.

Îmi revine cel mai îndepărtat mușuroi, de care mă apropii cu infinite precauții, străbătând într-o oră o distanță care, la pas normal, nu mi-ar fi luat mai mult de un minut. De cum ajungem pe poziții, Sara dă semnalul. Scot burghiul minuscul cu cap vidia și prind să fac o gaură în peretele de lut, chiar la nivelul solului. Când sângele îmi transmite că traseul a fost parcurs, trag burghiul și introduc rapid furtunul periscopului. Înăuntru e o beznă totală. Disting doar un fel de aură, ca o ramă care încadrează un tablou. Nu e greu să-mi dau seama că am tras gaura în dreptul unui obstacol, așa că repet procedeul, stârnind nervozitatea celorlalți, care își terminaseră treaba și așteptau semnalul meu. De astă dată nimeresc la fix. Pot vedea clar conturile colocatarilor întinși pe jos. După ce mă dumeresc asupra volumului încăperii, înlocuiesc furtunul periscopului cu cel al buteliei de gaz paralizant Apăsăm clapeta cu toții în același timp, convinși că indivizii dinăuntru nu au apucat nici măcar să se gândească la faptul că ar trebui să transmită un SOS.

Dar nu e totul gata. Camerele video agățate prin copaci ar putea fi în legătură și cu un alt punct de observare, decât cel pe care tocmai l-am anihilat, așa că lăsăm manifestările de bucurie pentru altă ocazie. Sara repetă cu exactitate mișcările văzute la soldații inamici și ușa unuia dintre mușuroaie răspunde tăcută. E un soi de sferă pe jumătate goală, care permite intrarea sau ieșirea unui singur om. Acesta trebuie să-și vâre mai întâi capul, apoi o mână și așa mai departe. Nici vorbă să poată fi cucerită o asemenea construcție dând buzna ca o bandă de gangsteri neciopliți.

Deschidem pe rând mușuroaiele și, după ce lăsăm să iasă gazul, trecem la înfășurarea celor dinăuntru, repetând

figura cu cei doi „copăcei”. Când ne adunăm în cel mai îndepărtat mușuroi – prada mea de război – ne asigurăm mai întâi că nu mai există vreun emițător pitit pe undeva. În cele din urmă, Sara hotărăște o pauză de masă. Era și timpul. De când am plecat în misiune, stomacurile ne-au fost vizitate numai de votca neamțului. Ne așteaptă un drum lung și, vorba Colosului, orice mers la budă presupune a mânca oarece înainte. Cămara e plină: melci, șerpi fripți, șopârle mici trase în țepușe, furnici și alte delicatese la care nu facem nicidecum nazuri.

— Florine, îmi aruncă între două clefăitori Colosul, ia mai uită-te în frigider. M-ar interesa niște fudulii de crocodil. Am auzit că sunt mai mari decât mingile de rugby.

— Dacă ești așa de ahtiat după finețuri de-astea, cred că ar trebui să te mulțumești cu cele ale adormiților întru gaz! îi răspund, jupuind atent o șopârlă.

Otto mângâie cu tandrețe un tânăr soldat plecat în vizită de lucru pe tărâmul lui Morfeu, plimbându-și degetele peste buzele lui groase și roșii. Înghite în sec, iar mâna urmează, parcă inconștient, linia trupului tare și musculos.

Colosul se oprește din mestecat și-l fixează cu ochiul lui ciclopic. Îmi trage un ghiont, invitându-mă cu un semn din cap să privesc și eu scena. Scoate din gât câteva gemete și icnete, care amintesc de perioada de montă a hipopotamilor, dar Otto e pierdut cu totul în contemplarea tânărului.

— Iată, prieteni, ceea ce numesc psihologii și ceilalți dilii care-i citesc dragoste la prima vedere! behăie uriașul, dibuind după bidonașul cu dezinfectant. Se întoarce spre Sara, spunându-i cu reproș: Numai tu nu crezi în chestii de-astea.

— Le-am și trăit, îi replică tânăra femeie. Pentru tine însă, dragostea la prima vedere s-ar traduce prin regulat la prima vedere.

— Există vreo deosebire? se interesează Colosul, neliniștit. Sau trebuie neapărat să mă tatuez înainte de a o face? Dacă ar fi așa, ar fi trebuit până acum să-mi schimb pielea ca pe haine.

— Tu, Frederick, te numeri printre puținii fericiți care trudes pe pământul ăsta! Pentru tine, orice depășește o arie de jumătate de metru în jurul tău nu prezintă importanță.

— Tu la ce depărtare stai? întreabă, practic, Colosul. Dacă te afli la mai mult de jumătate de metru, va trebui să vorbesc cu Fachirul. El e specialist în trucurile astea cu pusul la distanță.

— Le păstrez pentru mine, îl temperează indianul. Nu fac acte filantropice decât sâmbătă și luna. Azi e miercuri.

Pe neașteptate, scoate un hârâit de tuberculos fruntaș, iar fața i se face și mai neagră. Colosul îi privește cu interes schimonoselile și, când e sigur că a mai rămas puțin până să dea colțul, îl ia de picioare și-l scutură zdravăn. În mâinile lui, Fachirul e ca o păpușă dezarticulată, dar metoda se dovedește eficientă. Un os ascuțit îi iese în viteză din gât și se înfige în pământ.

— Ai noroc că miercurea e ziua mea de binefaceri, zice Colosul, dându-i drumul fără menajamente.

Adunându-se de pe jos, Fachirul prinde să-și scarmene gâtulejul ca o găină scăpată de teroarea unui cocoș obsedat.

— Drace! Scapi din luptele cu cei mai feroci războinici și te dovedește un os! găfăie el, recăpătându-și, treptat, culoarea în obraji.

— Nu e cazul să-mi mulțumești, se repede cu gura Colosul. Sunt specialist în salvarea vieții altora. Ba chiar, aș putea spune că la mine a devenit un obicei. Doar cu babacu' meu n-am avut succes. Omul era mereu în căutare de hrană spirituală, fiind convins că maică-mea îi ascunde sticlele. Într-una din zile, a găsit dosit un atare recipient, pe care l-a și golit din două

sorbituri. Era o soluție împotriva gândacilor. Totuși, individul nu a pățit nici pe dracu'! Ce-i drept, de atunci am scăpat definitiv de gănganii și șobolani care, cum dădeau cu ochii de bătrânu', o zbugheau la fugă, îngroziți. La rândul lui, omul s-a declarat total nemulțumit de calitatea whiskyului, drept care a făcut o vizită la fabrica producătoare, luând cu el sticla-minune și s-a pus pe reclamații. Când tipii de-acolo au analizat soluția și au constatat că e vorba de un insecticid foarte puternic, au intrat în panică. Ca să aplaneze un scandal ce le-ar fi adus o mulțime de prejudicii, i-au dăruit ticălosului de bețiv o ladă întreagă. Din toată tărășenia, bătrânu' a înțeles doar că este fericitul posesor al unei invenții de a face rost de whisky pe de-a moaca. După ce a terminat lada, a dat iarăși iama prin locurile cele mai ascunse și de astă dată a găsit o sticlă cu o probă de urină a soacră-sii. A dat fuga la fabrică, de unde tipii l-au trimis la cel mai apropiat laborator medical. Bătrânu' a crezut că este îndrumat spre o secție de producere a băuturii și le-a urmat îndemnul. A doua zi, a primit acasă un soi de fișă din care reieșea că e sănătos tun, dar că ar trebui s-o lase mai moale cu sarea. Asta l-a aiurit definitiv. Era mai dezorientat decât un celebru savant care încurcase experiențele și inversase eprubetele. Pe vremea aceea, tocmai terminasem trei clase la școala de corecție, drept pentru care bătrânu' a considerat că sunt mai învățat decât el și că aș putea să-l luminez. M-a luat deoparte și mi-a povestit întreaga tărășenie, încercând să mă determine să găsesc veriga lipsă. Atunci am zis că sosise și timpul meu, pentru a mă răzbuna pe toate scatoalcele pe care le încasasem ani îndelungați. Am turnat ceai de tei într-o sticlă, am sigilat dopul cu pistolul de lipit și l-am trimis la fabrică. Tipii erau însă avizați. Au chemat un polițai, i-au arătat făcătura cu dopul, iar bătrânu' a stat un an la pârnaie pentru tentativă de escrocherie. Asta l-a făcut să înțeleagă că, într-adevăr, eram mai luminat decât el, dar

că-mi folosisem învățătura ca să-l înfund.

Colosul nu mai apucă să ne istorisească și restul snoavei. Un zgomot aproape imperceptibil ne aruncă pe toți pe burtă. Prima își revine Sara. Saltă în picioare și dă ordinul de plecare.

— Vine un elicopter. Teribil ce se mai grăbesc să-i salveze pe puțorii ăștia. De noi, nici că le pasă.

— E un obicei prost să deranjezi pe cineva care se află la masă sau la budă, fornăie uriașul. Sunt două locuri sfinte, în care omul trebuie lăsat să-și termine îndeletnicirile.

— Să faci un raport, când ne întoarcem, îi sugerez.

— Nu știu să scriu, recunoaște senin Colosul. În schimb, îi voi transmite pe cale orală împruțitului de maior care e părerea mea despre un astfel de comportament.

Străbatem păduricea cu toate antenele în funcțiune, deși e clar că am depășit primul lanț de santinele. Suntem însă maeștri într-o astfel de operațiune și nu ne putem permite nici cea mai mică greșeală. Nu există nimic care să vină în ajutorul nostru din afară. Suntem antrenați să facem față oricărei eventualități și nici nu se pune problema să fim depășiți de evenimente.

Se înnoptează brusc, ca într-o sală de cinematograf. Carnivorele ies la vânătoare, dar nu de ele ne pasă nouă. Doar crocodilii ne-ar putea confunda cu niște zebre și de aceea, când ajungem pe malul unui râu destul de lat, ne pregătim pumnalele de luptă. Tragem la sorti și beleaua cade pe mine. Trebuie să fiu momeala care să arate dacă crocodilii și-au făcut cuib prin zonă sau nu. Îmi controlez combinezonul uscat, îmi înnegresc chipul și ridic piedica de la pistolul meu etanș. Intru cu precauție în apă, atent la cel mai mic fâșăit. La mijloc, râul e destul de adânc, drept care sunt nevoit să înot, împingându-mi înainte echipamentul strâns într-un sac ermetic. Mă mișc fără zgomot, iar dacă unui camarad de-al meu i-ar veni ideea să facă o farsă și să pleoscăie

apa, cred că aş paraliza pe loc.

În situații de criză, calmul este esențial. Panica nu poate aduce, cu siguranță, nimic bun. Nu am fost instruit să mă las mâncat de crocodili, dar sunt pregătit riguros pentru a face față unei asemenea experiențe. Inima îmi bate mai să-mi sară din piept, dar mă forțez să rămân liniștit și când dau iarăși de fund, rămân nemișcat, ascultând, cu toate simțurile la pândă. Sunt momentele în care evit din toate puterile gândirea negativă. Ar fi o greșeală de neiertat să-mi irosesc energia, gândindu-mă că lucrurile s-ar fi putut petrece altfel, că aş fi putut să nu fiu eu cel căzut la sorți. E greșeala omului obișnuit care, îngrozit de realitate, caută soluții colaterale. Nu este cazul meu.

Pe celălalt mal, îmi continui drumul în același ritm: fac câte un pas, mă opresc și ascult, până ajung sub primul copac. Nu pot să spun că mi-e frică. De altfel, acest sentiment, măcar în ceea ce-l privește pe Colos și pe mine, a dispărut definitiv.

Tratamentul la care am fost supuși într-o clinică din Apuseni, în România, după ce arabii ne-au spălat creierile, a fost ceva mai complex. Doctorul care ne-a operat s-a gândit că ar fi bine să umble puțin și prin lobul temporal drept, unde, susținea el, s-ar afla o celulă – amigdala – care stârnește frica. Pentru doctor, era o ocazie unică de a-și experimenta metoda și n-a scăpat-o... Un om lipsit de facultatea fricii este un om infirm, dar un mercenar iese în câștig.

Camarazii mei devin tot mai neliniștiți, așa că le transmit mesajul. Nu se grăbesc să vină ca la paradă. Sosesc unul câte unul, la distanțe mari și aproape că nici nu-i văd când ajung lângă mine.

Până la ziuă trebuie să atingem poalele primului versant din Munții Scorpiei, așa că întindem pasul. Detectoarele noastre sunt pregătite să ne indice orice schimbare a spectrului de unde electromagnetice. O turmă de antilope ne simte de la distanță și-și ia

tălpășița, lăsând un leu cu buza umflată. Probabil că bătrânul cu coamă face în gândul lui aprecieri nu prea măgulitoare la adresa antrenamentelor trupelor de mercenari, dar nici unul dintre noi nu se oprește să-și ceară scuze.

Este un marș forțat, în care nu ai voie să te gândești la nimic. Rolurile s-au inversat și creierul trebuie să se supună simțurilor, de la care urmează să preia comanda. E un lucru ce-i convine de minune Colosului, despre care toată lumea știe că are un creier cât un ou de pește. În schimb, vede mai bine decât un vultur, deși i-a rămas un singur ochi, aude mai ceva ca un câine și poate distinge între cinci feluri de mirosuri de la distanță de un kilometru.

Numai neamțul se mai poate lăuda cu ochi atât de performanți, dar la el asta se întâmplase din cauza unui accident. Otto Mazzeppa este unul dintre nepoții celebrului maior SS Otto. Skorzeny, părintele comandourilor Oranienburg și Brandenburg, din cel de-al doilea război mondial. Otto cel mic se născuse într-o colonie de germani din Gran Chaco, în nordul Argentinei, primind încă de la început stigmatul faimosului său unchi cu care, susțineau rudele, semăna perfect. Doar fizic însă, pentru că, în curând, se dovedi că are cu totul alte înclinații, la treisprezece ani câștigând un premiu la un concurs de pictură. Prins între dragostea mamei, care, după moartea tatălui, îl sufoca cu dominația ei și tiparele în care trebuia să se înscrie un urmaș al „supraoamenilor”, Otto a fost o pradă ușoară pentru sectele ce-și căutau prozești în mediile cele mai diverse. La cincisprezece ani intrase în aripa paramilitară a sectei „Mal de Muchos”^[5], unde și-a descoperit și primele înclinații homosexuale.

Familia a apelat la toate mijloacele pentru a-l recâștiga – unele de-a dreptul aberante – dar forța mentorului spiritual a fost mai puternică. Într-o criză de isterie, mama sa a încercat să-l constrângă să se culce

cu ea. Două zile mai târziu, a fost găsită moartă, numărându-i-se șaptezeci și opt de lovituri de cuțit, dispuse într-un semn ocult, pe întreg corpul. Otto și încă trei adepți ai sectei au fost trimiși în Irlanda și pregătiți într-unul dintre batalioanele morții aparținând aripilor militare a IRA. La douăzeci de ani, avea la activ mai multe atentate comise pe teritoriul Marii Britanii, sfârșind prin a fi prins și condamnat la închisoare pe viață. I s-a promis evadarea, dar în loc de așa ceva a primit un pachet de mâncare, în care fusese amestecată o otravă cu efect lent. Și, atunci, s-a produs un fenomen pe care nici un medic nu l-a putut explica vreodată. Combinată cu drogurile pe care și le procura în închisoare, otrava a avut un efect neașteptat: Otto a suferit o semipareză, în urma căreia a rămas impotent și, lucru deosebit de curios, corneea ochilor săi a căpătat calități parasenzoriale. Se spunea că Otto putea distinge umbre dincolo de obstacole, pe care ochiul obișnuit nu le putea penetra.

Doi ani a fost hrănit ca un bebeluș de un coleg de celulă, transferat cu el la infirmeria închisorii. Când medicii și-au pierdut orice speranță de a-l mai recupera, a fost mutat la un sanatoriu cu circuit închis, într-un târgușor din Scoția. Organismul uman rămâne însă o mare necunoscută. Supus unui viol în grup de către gardienii care păzeau stabilimentul, Otto s-a sculat în picioare a doua zi de dimineață, de parcă niciodată nu fusese paralizat. A fost destul de deștept să nu le facă și celorlalți cunoscută minunea. Cum, în ceea ce-l privea, măsurile de securitate aproape că nu existau, Otto a evadat în prima noapte fără lună, ucigându-l pe singurul paznic care-i fusese dat, un bătrânel ce urma să se pensioneze peste câteva zile. Procurarea unor acte false a fost floare la ureche, iar peste șase luni, Otto era înregimentat în Legiunea Străină, devenind, în scurt timp, unul dintre cei mai apreciați soldați. Fusese avansat în grad și trimis în câteva misiuni în Africa. În

ziua în care căzuse prizonier al trupelor zaireze, ratând cu puțin elicopterul trimis să-l recupereze, a vrut să se sinucidă. N-a apucat însă s-o facă. Un emisar de-al lui Eeben Barlow⁽⁶⁾ tocmai băntuia prin zonă în căutare de recruți. Otto a început să creadă că are un înger păzitor deasupra capului și a hotărât să nu-și mai facă nici un fel de grijă în ceea ce-l privea, lăsându-se complet în mâinile ocrotitorului său. Și-a acceptat destinul cu seninătate inconștientă a vechilor greci, pătrunzând rapid în elita trupelor de mercenari...

Colosul face un semn și împietrim cu toții. Nici statuile nu ar părea mai nemișcate. Apoi, se aude îndemnul șoptit al Sarei:

— Vorbește, zăpăugule!

— Miroase a carne de om! răspunde Colosul, ca-n povești. Cred că avem în față o mică ambuscadă.

Îmi slobozesc haita de simțuri, dar nu reușesc să-mi dau seama ce l-a oprit pe Colos din drum. Ne adunăm în cerc, stând pe vine, ca un grup de băștinași ocupați cu un ritual secret al evacuării excrementelor. Există mai multe variante ale presupusei ambuscade, așa că Sara se hotărăște la o diversiune pentru a o da în vileag. Unul dintre noi va face un ocol bunicel și va cădea în spatele celor pregătiți să ne captureze, urmând să aprindă un foc la derută. Fachirul se oferă voluntar, luându-mi o piatră de pe inimă. Indianul dispare în noapte și, dacă ar avea o coadă, l-am putea oricând confunda cu o iguană uriașă, plecată în căutarea unei cârciumi care să mai fie deschisă la ora aceea.

Cu toate că am tot luat pastile care să ne încetinească metabolismul, Colosul se chinuiește să-și dea jos combinezonul, drăcuind cu măiestrie melcii și șopârlele ingurgitate. Nu e o fază la care să asisti cu încântare, dar, date fiind condițiile, trebuie să ne păstrăm pozițiile neschimbate. Îl înjurăm, la rândul nostru, pe uriaș, iar Sara îi propune, pe deasupra, să renunțe la orice fel de hrană pe tot restul misiunii.

— Vă vine ușor să vorbiți, sfrijiiților! se revoltă Colosul. Stomacul meu e o adevărată uzină. Între un motor de Toyota și maștele mele nu sunt decât mici deosebiri.

— Nici între creierul tău și un cauciuc spart nu prea există deosebiri! îi replică Sara.

— Ar fi trebuit să vă las să vă prindă puțoi din față! zice Colosul, înăbușindu-și excrementele. Aș fi continuat de unul singur misiunea și aș fi primit numai eu toți banii. Ba aș fi fost și medaliat.

— De când există medalii pentru mercenari? întreabă tam-nisam Otto, pentru care orice simbolistică este o jignire adusă inteligenței.

— Se pot inventa. Tu de ce porți Crucea de Fier la gât?

— E o amuletă. Amintire de familie.

— Am și eu una! flencăne Colosul, care nu poate lipsi de la nici un eveniment mai special.

— Tot o cruce?

— Poți să-i spui și-așa. Doar că e vorba de o pereche de chiloți și nu sunt de fier, ci din mătase. Amintire de la o curvă din Amsterdam. Mi i-a dăruit cu tot cu semnele datorate trecerii mele prin zonă. Tipa era de părere că orice glonț, care doar ar bănuî prezența obiectului asupra mea, ar face cale-ntoarsă și l-ar uide pe cel care l-a expediat. Până acum, cel puțin în prima parte, lucrul s-a confirmat.

— De ce nu-i porți chiar tu? îi sugerez eu. Astfel, vei fi sigur că nu-i vei pierde niciodată.

— Nu-mi intră nici pe degetul mare de la picior, mă lămurește Colosul, binevoitor. Tipa făcea parte din grupul celor care visează la fiecare mic-dejun să ajungă manechin. Am și pierdut-o de câteva ori prin pat, de era să-mi atârî un sonar la mătârângă.

— Mai terminați cu scârboșeniile astea și pregătiți-vă de atac! ne întrerupe Sara conversația elevată.

Colosul se scarpină în bărbie, deși de mâncat îl

mănâncă limba:

— Dar tu, frumoaso din *O mie și una de nopți*, tu n-ai nici o amuletă?

Sara nu se poate opri să nu zâmbească, deși rictusul de pe fața ei s-ar putea numi orice, numai zâmbet nu.

— Am. Dar nu ți-ai dori s-o vezi.

— Pun pariu că e steaua lui David, pe care și-a implantat-o în fetie! ne împărtășește Colosul părerea lui. Orice puță nejidănească care îndrăznește să dea cu nasul prin locul ei de taină e circumcisă pe moment! Astfel, tradițiile sunt respectate și nu poate exista nici o reclamație.

— Atunci de ce te străduiești atât să mi-o faci? îl întrerupe Sara. Nu ți-e frică că ai putea rămâne chel?

— Merită riscul, se lingusește Colosul, întrezărind o perspectivă la orizont. Aș putea veni într-o seară la tine, cu o floare și o sticlă de șampanie și ți-aș putea cânta chiar și o serenadă.

Sara își înăbușă cu greu râsul. Știe, ca și noi, că pentru Colos buchetele cu flori ar putea folosi cel mult la igiena fundului, cât despre serenadă, ai putea oricând, prin comparație, să ridici un măgar la rangul de tenor.

La o sută de metri în fața noastră se aprinde un foc vesel. Ca la un semnal, ne târâm cu o viteză pe care ne-ar invidia-o și șerpii, iar când auzim șoaptele de surprindere ale „inamicilor”, ne împrăștiem în evantai. Momentul atacului e bine ales. Îi distingem cu greu pe cei care formează ambuscada, ghidându-ne mai mult după micile schimbări suferite de decorul obișnuit al savanei. Sunt plasați în formă de săgeată, dar, cum diversiunea Fachirului dă roade, îi luăm ca din oală. Îmi reped pumnul în prima formă întunecată ce-mi iese în față și simt sub degete cartilagiile care cedează. Mai aplic două lovituri fulgerătoare, dar mai slabe. Nu sunt inamici adevărați și nu e nevoie să-i ucidem. Colosul a dibuit doi soldați, pe care-i prinde pe după gât și-i

lovește cap în cap. Unul dintre ei apucă, totuși, să-i aplice un pat de armă în figură. Asta pare să-l înnebunească pe Colos. Vrea să le stâlcească mutrele cu tălpile bocancilor săi, dar este doborât de Otto, care-l culcă la pământ cu figura vulturului ce prinde esofagul⁽⁷⁾. E unul dintre cei mai buni elevi ai mei.

Facem recensământul și constatăm că cei șase care ne așteptau la cotitură au pierderi în limitele acceptabilului: două mâini rupte, o fractură de maxilar și două disjunctii de claviculă. Colosul e singurul nemulțumit și se rățoiește la Otto, trecându-l prin toate invecitivele. Tot Sara e cea care-l readuce la sentimente mai bune, amintindu-i că desfigurarea nu face parte din meniul comandat. Pentru o chestie ca asta, ar putea risca îndepărtarea definitivă din pluton. Inamicii sunt doar soldați-școală, un fel de *sparring-partners*, iar antrenamentul nu e o luptă adevărată.

Colosul nu poate să nu-i dea dreptate în sinea lui, dar îl trece pe neamț la răbojul său cu acte vindicative. Otto va trebui să-și mărească doza de atenție pentru următoarele zile. Mai mult nu-l prea duce memoria pe uriaș.

Repetăm ritualul de predare a prizonierilor și o luăm la picior. Zorile se chinuiesc să-și facă loc, comprimând timpul care ne-a mai rămas la dispoziție.

Trecem cu bine peste un brâu cu mine antipersonal, după o potecă făcută de Fachir și ajungem, în cele din urmă, la un soi de peșteră săpată între două stânci. Tocmai la țanc, pentru că, în mai puțin de un minut, soarele se ridică pe cer, cu rapiditatea unui ovul eliminat de o fată bătrână în pragul menopauzei.

Otto cercetează cu de-amănuntul ordinatorul personal pe care l-am capturat în ambuscadă și-l întreabă de sănătate. Îi sunt prezentate trei variante ale locului unde s-ar putea afla Statul-Major căutat. Otto știe că nu poate merge la plesneală, așa încât cere sfatul propriului ordinator. Una dintre variante cade, căci ne

trimitea într-un punct de pe cer, unde nu am fi putut ajunge decât cu o navetă spațială. Celelalte două rezistă însă la orice penetrare. Datele din teren nu ne ajută nici ele prea mult. Munții Scorpiei își merită numele.

Cu inima îndoită, Sara apelează la Fachir, singurul care ne poate scoate din dilemă. Indianul pricepe și fără să i se facă desenul. Dispare în fundul peșterii, unde, prin metode de concentrare, va apela la puterile sale paranormale. Ne vine greu să credem în așa ceva, cum nici unui primitiv nu-i vine să creadă că telefonul ar putea exista cu adevărat. De fapt, e mai simplu decât se poate crede. Fachirul ne explicase că omul este un fel de radio și că, prin exerciții, își poate transforma simțurile într-un potențiomtru. În acest mod, ajungi să te descurci de minune prin hățișul de unde electromagnetice care te înconjoară, alegând frecvența dorită.

Bidonașul lui Otto face un tur de onoare, primind ovațiile noastre. Colosul cere un bis, pe motiv că traversează o depresie psihică. Cădem de acord că e un fenomen care nu i se poate întâmpla unuia ca el decât o dată la un milion de ani.

— Se pare că tocmai s-a împlinit termenul, remarcă uriașul, scobindu-se în nas. Dar, decât să cercetați natura mea intimă, mai folositor ar fi să vă priviți într-o oglindă. Pun pariu că nici Picasso n-ar putea să vă facă portretul.

Sara e complet siderată.

— Dumnezeu, de unde ai mai aflat și de numele ăsta?

— De la bătrânu'! grohăie mulțumit Colosul. L-a aflat și el, la rândul lui, în urma unor discuții controversate cu bețivii din cartier în legătură cu istoria artei. Ori de câte ori dovedea o sticlă de rachiu, trâmbița sus și tare că nici numitul Picasso n-ar putea să-i deseneze o ecografie la ficat. Într-una din zile, rămânând, ca de obicei, fără un sfanț în buzunar, i-a venit strălucita idee

să-și doneze, după moarte, trupul unui institut de cercetări, înainte de a semna contractul și de a lua banii, tipii i-au făcut o mulțime de analize, care de care mai trăsnete, apoi s-au ciorovăit mai multe ore. Se împărțiseră în două tabere: unii susțineau că bătrânul nimerise greșit și că ar fi fost mai bine să se deplaseze la morga veterinară, în timp ce alții erau mai mult decât entuziasmați de cazul despre care, până atunci, doar citiseră prin cărțile lor. Au căzut, în cele din urmă, la pace și i-au dat bătrânului o sumă pe care un om cinstit o câștigă în câteva luni de muncă rodnică. Dintr-o dată, babacu' s-a simțit deosebit de important. Niciodată nu crezuse că putea valora atât, mai ales mort. Nu obosea să se plângă oricui nimerea la masa lui din cârciumă cât de mult regretă că nu se născuse pe timpul stăpânilor de sclavi, când ar fi putut face bani buni cu trupul lui. Dar banii s-au terminat destul de repede. Bătrânul prinsese însă șmecheria. A luat un autobuz și s-a dus în celălalt capăt al Statelor, unde a repetat figura cu morga de-acolo. Țștia s-au dovedit mai zdrențăroși, oferindu-i numai jumătate din suma inițială. Nu era însă un fapt care să-l descurajeze pe încercatul bețiv. Și-a zis că, oricum, vânduse un trup la mâna a doua, așa că a semnat contractul fără să mai negocieze. Poate că ar fi încercat aceeași figură în toate cele cincizeci de state, dacă a treia oară n-ar fi nimerit peste niște tipi de o scrupulozitate fără margini. Vezi bine că erau neam de nemțălăi. Țștia au telefonat la un fel de centru și au dat pe față toată trășenia. După aceea l-au bumbăcit, pretinzând că-l frăgezesc pentru cercetarea medicală și l-au dat pe mâna poliției. Dintr-o dată, trupul bătrânului Sheldon îmbrăcat în zeghe n-a mai valorat nici cât o ceapă degerată.

— Din câte ne tot povestești, se pare că tatăl tău a dus o viață plină de aventuri, zice Otto, cu admirație. Pun pariu că n-a știut ce-i plictiseala.

— Poți fi sigur, zice Colosul, cu superioritate. În

familia noastră e o tradiție să te scapi în scăldătoare. Steaua cea bună nu mai prididește să ne mângâie căpățânile.

— Atenție să nu faci insolație! zice Sara, grijulie. Deși nu cred să aibă vreun efect asupra ta.

— Asupra mea personal nu, recunoaște Colosul, dar ar putea avea efect asupra pendulului meu. E ciudat cât de legat este, de pildă, de fazele lunii.

Râde părintește, băgând în sperieți un liliac prea curios. Din fundul peșterii, asemenea tatălui vietății tocmai puse pe fugă, apare Fachirul. Ochii îi sticlesc în întuneric, de parcă ar fi ai unui lup. E încă în stare de semitransă, ceea ce ne impune o tăcere totală.

Fără să ne avertizeze, Fachirul iese din peșteră și o ia pe o potecă nu mai lată de-o talpă de bocanc. Se mișcă mai iute decât un șerpaș doctorand. Ne înșirăm, tăcuți, în spatele lui. Potecuța se termină la baza unui perete de stâncă aproape vertical. Fără să ezite, indianul scoate coarda și pioleții, începând ascensiunea. Cunoaște cele mai eficiente procedee de escaladă și cele mai rapide metode de coborâre. Mișcările lui bine calculate se înlanțuie firesc. Felul în care urcă ar putea face pe cineva să creadă că totul nu e decât o joacă de copii, dar nici noi, cu toată instruirea noastră prealabilă, nu reușim să-l imităm fără coarda pe care o desfășoară în urma lui.

Simt căldura soarelui, de parcă aș fi așezat sub o lupă. Mușchii au momente de crispare. Un cârcel ar fi sinonim cu căderea în astfel de situații, e greu să primești vreun ajutor de la ceilalți. Bag caseta cu mersul pe orizontală și-mi spun că pot oricând să mă ridic în picioare pentru a mă dezmorți. Chestia funcționează, cât timp nu mă uit în jos.

Fachirul e hotărât să intre în Cartea Recordurilor. Nu se oprește și nu-și încetinește mișcările, până când nu ajunge pe vârful peretelui. Doi vulturi îl privesc, curioși și simt că îi apucă răul de înălțime. Indianul îi gonește

cu un cârâit amenințător, iar vulturii își iau zborul, uimiți de faptul că li s-a vorbit pe limba lor. Ultimul care ajunge pe creastă e Colosul. În clipa aceea l-ar mânca de viu pe indian, fără să se mai obosească să-l tranșeze. În singurul lui ochi scapără lava unui vulcan în plină activitate. Putem să citim lesne felurile în care s-a gândit să-l prepare, înainte de a-l ingurgita. Totuși, nu prea ai ce alege din trupul lui scheletic. Uriașul se hotărăște să-l lase să se mai îngrășe puțin.

Suntem pe creasta unuia dintre cei doi pereți stâncoși care străjuiesc un defileu. Este atât de îngustă, încât nici păsările nu se încumetă s-o străbată, de frică să nu-și rănească aripile. Sara îl privește pieziș pe Fachir, șoptindu-i printre dinți:

— Ți bați joc de noi? Ne-ai făcut să ne cățărăm până aici. Ca să coborâm din nou, când puteam intra în defileu prin partea de sud?

— Nu coborâm, murmură Fachirul, pregătindu-și o coardă la capătul căreia se află o gheară de pisică.

După ce învârtește de câteva ori funia pe deasupra capului, o aruncă, proiectând ancora spre celălalt perete. Trage de ea de câteva ori, după care îi cere și Colosului s-o încerce. Uriașul își pune toată forța în joc. În secunda următoare e pe spate, cu toate labele în sus. Ancora trece zbârnâind peste capetele noastre, gata să-l scalpeze pe Otto. Fachirul reia încercarea, dar de astă dată Colosul refuză categoric să mai facă pe cobaiul. Tragem cu toții, opintindu-ne, până când ne asigurăm că funia e prinsă zdravăn de celălalt capăt. E clar ce urmează, dar nu pot spune că ne călcăm în picioare în dorința de a deschide drumul. Tot Fachirul, e cel care-și trage mânușile căptușite pe mâinile sale osoase, apucând cu putere coarda. O scutură de câteva ori și iată-l planând pe deasupra prăpastiei, cu trupul încordat ca un arc. Ajuns dincolo, ne face semn să-l urmăm.

De-acum înainte, orice moment de ezitare ne poate

costa Colosul ne îmbrânțește fără menajamente, apucând funia cu mâinile și cu picioarele sale monumentale. Coarda vibrează și descrie o formă de jumătate de elipsă. Dacă trece el, putem trece cu toții, asta-i sigur. Uriașul trage aer în piept, de parcă s-ar cufunda în ocean, apoi își dă drumul, ajutându-se cu mâinile, pe care le mișcă la fel de iute ca o maimuță. N-ai bănuî atâta agilitate la cele peste o sută de kilograme ale lui. Pare chiar grațios în dansul său de acrobat pe sârmă. De sub stânca de care e legat capătul funiei se desprind câteva pietricele, care cad în hăul de dedesubt. Ne retragem instinctiv, dar nu se întâmplă nimic mai mult. Colosul apare și el dincolo, oprindu-și elanul în brațele Fachirului. O clipă avem impresia că vrea să-l arunce peste creastă.

Când ne reunim cu toții, Otto scoate ordinatorul și caută răspunsul după care alergăm de atâta vreme. Fachirul nu are îndoieli asupra locului unde se află Punctul de Comandă central, dar încrederea ne-o dă mai degrabă mașina decât omul. Nu departe de noi, muntele face un cot și, după ce coborâm câțiva metri, descoperim un platou micuț, aranjat parcă de geniști. A sosit momentul atacului final. Ca întotdeauna în asemenea faze, ne luăm câteva minute de răgaz. Fiecare își găsește câte un ciot de stâncă cu care să se confunde cât mai bine.

Otto transmite observatorilor coordonatele și încearcă să scape cerând un atac aerian. Pavlovici și ai lui nu sunt însă de acord. Vezi doamne, Statul-Major trebuie cucerit „la mână”, căci este nevoie de o limbă și de planurile inamicului.

— Băieți, zice Otto, am două vești: una proastă și una bună. Cu care vreți să încep?

— Eu am o singură veste cu care mă grăbesc să încep, îl întrerupe Colosul. Se apropie un elicopter.

Ne mai trebuie ceva timp să distingem hurelul îndepărtat și încă o perioadă până când zărim pe cer un

punct negru. Elicopterul se apropie în viteză, iar noi devenim una cu stâncile sub care ne-am făcut culcuș. Este un mini-Copter, folosit îndeobște la plimbări de agrement. Când pasărea de fier ajunge departe deasupra platoului, este aruncată o frânghie de vinci și pe ea își dă drumul un individ îmbrăcat într-un combinezon ca al nostru. Singurul lucru care ne diferențiază sunt însemnele. De-abia pune piciorul pe pământ, că elicopterul se și îndepărtează rapid. Îl urmăresc pe individ prin binoclul meu electronic și, când îi surprind ochii ațintiți spre mine, aproape că dau să țip. Privirea nou-venitului nu rămâne însă ținută, ci se plimbă peste tot, cercetând cu atenție zona. Când se asigură că totul e în regulă, își scoate ordinatorul și transmite un cod. Otto e la fel de iute. Pe ordinatorul capturat reușește să capteze semnalul, punându-ne în posesia cheii.

Un tufiș de jnepeni, care ar fi stârnit uimirea unui botanist surprins să-l găsească prin acele locuri, se dă în lături, lăsându-l pe individ să treacă, după care pivotează la loc.

— La ce mai zăbovim? întreb eu, nervos.

Simt că se apropie din nou punctul mort, poate pentru a zecea oară și vă asigur că efortul de a-l depăși nu e o plăcere, îți simți trupul ca pe un balast, ca pe ceva de care vrei să scapi cât mai repede, un element străin care te împiedică să trăiești.

— Dacă sunteți pregătiți, putem trece la treabă, răspunde, într-un târziu, Sara.

Ultimii, o sută de metri sunt, de fiecare dată, cei mai dificili. Îi parcurgem în mai mult de-o oră. Când ajungem pe platou, arătăm ca niște motoare de Trabant care au terminat o cursă de formula unu. Gândul că se termină ne dă însă aripi.

Colosul se scutură ca un pește ieșit de sub duș, pregătindu-și grenadele cu gaz. În așteptarea semnalului, își lipește ochii de Sara. Otto e și el pregătit

să tasteze parola de intrare. Suntem ca niște alergători în așteptarea startului, când vocea Sarei ne trimite cu o mie de ani în urmă:

— Lipsește ceva... Fără să audă motorul unui elicopter, cei dinăuntru nu vor deschide niciodată! Știu și ei că oricine ajunge aici altfel decât prin aer nu poate fi om bun!

Colosul ar vrea să se arunce la gâtul femeii și să-i sugă sângele, dar trebuie să recunoască și el că are dreptate. Vestea ne demobilizează complet. Privim prostiți la tufișul de jnepeni, ca o turmă de oi rămase fără dinți. Spectrul eșecului ne toarnă plumb în picioare. Tot efortul a fost inutil.

— Tu ne-ai băgat în rahatu' ăsta, tu să ne scoți din el! urlă Colosul la Sara, de parcă ea ar fi inventat regulile jocului.

Pe neașteptate, apare surpriza. Otto se întoarce spre Sara și cuvintele lui salvatoare ne sună în urechi ca niște clopoței de argint:

— Putem anticipa. Procedăm ca și în cazul celor prinși. Comunicăm misiunea îndeplinită și cerem un elicopter pentru recuperarea prizonierilor!

Colosul îl ia în brațe și îl mângâie.

— Întotdeauna am știut că ai minte! exclamă el. Te-am admirat tot timpul pe ascuns. Apucăturile tale pidosnice nu m-au împiedicat să te consider un camarad de nădejde.

Am putea crede că e sincer, mai ales că scoate bidonașul și i-l oferă neamțului, gest care ar trebui să ne convingă pe deplin. Nici nu băgăm de seamă că bidonașul e gol.

Sara se grăbește să ia legătura cu Pavlovici, raportându-i încheierea misiunii. Răspunsul vine grabnic, încărcat de îndoieli. Ni se cer tot felul de detalii, dar Sara închide ordinatorul și se face că plouă. Mingea e pe terenul lor și nu au încotro, trebuie să joace.

Păcănitul elicopterului ne toarnă apă vie în trupuri.

Otto tastează parola și ține degetul ridicat în dreptul butonului Enter. Apare și hardughia, care acum e un Condor uriaș pentru trupe de desant. Nu stăm să-i facem cu mâna. Parola ia drumul știut, făcând tufișul de jnepeni să se miște. Aruncăm cu iuțeală grenadele fumigene și pe cele cu gaz paralizant, după care, cu măștile pe figură, sărim în groapa întunecoasă, pregătiți pentru lupta corp-la-corp. N-avem însă cu cine ne bate. Întreg Statul-Major inamic e pe spate. Erau atât de siguri pe ei, încât nici măștile de gaze nu și le pregătiseră.

Colosul trage câteva șuturi în corpurile inerte, chipurile să se asigure că n-are de-a face cu niște simulanți. După ce își descarcă nervii, ne lasă să-i legăm și să-i pregătim de livrare. Condorul îi preia unul câte unul, prinși în centurile de siguranță ale vinciului. Ieșim și noi din micul buncăr, rânjindu-ne fasolea la cei din elicopter și așteptând să fim, la rândul nostru, recuperați.

La unul dintre geamuri apare figura inconfundabilă a maiorului Pavlovici, iar în căști îi auzim vocea ieșită parcă dintr-un atelier de strunguri:

— Cu părere de rău, vă comunic că locurile au fost completate. Mi-ați dovedit că sunteți din cale-afară de ingenioși, așa că am certitudinea că veți găsi în vreun fel o cale de întoarcere. Vă aștept cu masa pusă. Aveți ceva preferințe?

Nu ne iartă că l-am păcălit. Deși e mândru de plutonul lui, nu scapă nici o ocazie să-și ia revanșa.

— Aș mânca niște ficat de maior copt în spuză! se grăbește Colosul să-și depene preferințele culinare.

— Vei avea parte de mult mai mult! ricanează maiorul, făcându-i semn pilotului să se înalțe. Am să-ți prăjesc propriul tău ficat, dacă vulturii se vor îndupleca să ți-l lase.

Condorul își arată fundul, dându-ne cu tifla. E însoțit de un car de înjurături de care s-ar rușina și un

pușcăriaș notoriu. Urările de drum bun pe care i le adresăm descriu cele mai sofisticate metode prin care elicopterul se poate face praf.

— Și acum? întreb eu, ca prostul, de parcă am avea în față o paletă de soluții.

— Să încingem un pocher pe dezbrăcatelele. Gândesc că am dreptul la o revanșă! zbiară Colosul, complet rupt de realitate.

Oricum, am ajuns la capătul puterilor. Fără o perioadă de recuperare, nici vorbă să facem cale-ntoarsă. Proviziile găsite în buncăr ne revigorează însă optimismul. Colosul descoperă cu încântare câteva sticle de plastic pline cu vin.

— Împutiții naibii! În timp ce noi ne chinuiam cu apa din băltoace,ăștia plescăiau Madera veritabil!

Trage cu ochiul la ordinatorul Statului-Major, pe care Otto îl împachetează grijuliu și soarbe cu entuziasm din vinul căzut prizonier de război.

— Într-una din zile, se destăinuiește el, o să învăț să tastez și eu la o mașinărie ca asta. Am auzit că poți face o mie de trăsnăi. De pildă, poți să iei bani dintr-un cont și să-i treci într-al tău.

Nu se obosește nimeni să-l lămurească că „trăsnaia” e mult mai complicată decât pare la prima vedere. Dar Colosul, ca întotdeauna când duce la bun sfârșit o misiune, uită de oboseală și intră într-o agitație contagioasă.

— Mă bate gândul să rămânem aici. La ce bun să ne mai întoarcem în lumea dezlănțuită? Vom forma o comunitate și vom trăi fericiți, ca în comuna primitivă. Sara și cu mine ne-am putea ocupa de asigurarea unor urmași destoinici și sănătoși. Fachirul ar pleca la vânătoare, să procure hrana cea de toate zilele, iar Otto ar pune gospodăria la punct. Am toată încrederea în el.

— Și cu mine cum rămâne? fac eu pe nedreptățitul.

— Tu vei fi polițistul, stabilește Colosul, mărinimos. Vei putea da amenzi și vei dirija circulația păsărilor.

— Eu am o contrapropunere, ciripește Sara, scoțându-și bocancii. Să te închidem pe tine aici și să revenim peste vreo douăzeci de ani, cu o echipă de antropologi. I-am putea păcăli că am descoperit un schelet din Epoca pietrei și ne-am umple de bani.

— Crezi că pot fi păcăliți așa de ușor niște savanți? se îndoiește Colosul, care nu dă doi bani pe învățătură.

— După ce-ți vor studia creierul, se vor convinge pe deplin că nu-i înșelăm.

Rămas doar în izmene, Otto se spală cu apa găsită într-o marmită, cu scrupulozitatea unei pisici de rasă. După ce-și perie părul tuns scurt, se dă cu deodorant la subsuori, atrăgând atenția Colosului.

— Păziți-vă dosurile! ne avertizează acesta. Otto se pregătește să treacă la atac.

Neamțul nu-l bagă în seamă nici cât pe-un purice mort. Se dichisește în continuare, curățindu-și meticulos unghiile. Între timp, Fachirul și-a înălțat din nou picioroangele spre cer. Peste un sfert de oră, va fi complet recuperat. Doar Colosul și cu mine ne ocupăm de igiena interioară. Suntem hotărâți să nu le lăsăm nici o picătură de vin vulturilor care, din când în când, mai trec pe deasupra noastră, iritați că mai suntem încă în viață.

Curioasă ca orice femeie, Sara își bagă nasul peste tot și dă peste un filtru cu baterie.

— Ce-ați spune de-o cafea?

E mai mult decât ne-am putea dori în văgăuna asta. Colosul o îndeamnă să-și continue explorările. E sigur că pe undeva, prin buncărul atât de bine aprovizionat, trebuie să se găsească și un bordel de campanie.

Mirosul cafelei se împrăștie peste tot, creând atmosfera de tihnă a unui cămin fericit. Chiar și Fachirul a renunțat la relaxare și amușinează cu nesaț ceașca fierbinte.

— Tipii se pregăteau să-și petreacă aici o bună parte din viață, zice el, apreciativ. Și-au închipuit că au de-a

face cu niște pifani.

— Așa e, Fachirule! rage, aprobator, Colosul. Suntem cei mai buni soldați din lume! Chiar și gloanțele ne ocolesc. Pe când îmi mâncam pâinea mea amară la Pușcașii Marini nu eram deloc apreciat. Aveam un comandant, unul Scott, da-i-ar Belzebut sănătate cât unei capre râioase, care mă punea la cele mai scârboase munci, printre care rânirea pereților latrinei de rahat era cea mai nobilă. Mă hotărâsem să dezertez și să-i ucid întreaga familie, începând de la cea mai îndepărtată rudă, dar, după o noapte petrecută în compania unei butelci, mi-a venit o idee mai bună. Am făcut pariu că pot cuceri un portavion cu mâinile goale. După ce am revenit de la examenul psihiatric la care fusesem trimis, i-am repetat propunerea. Dacă ar fi putut, Scott și-ar fi descărcat MI-ul în mine, acolo, pe loc. Și-a zis însă că ar putea-o face în mod legal, prinzându-mă într-o zonă interzisă. Mi-a promis că, dacă voi câștiga, voi fi ridicat în grad. L-am întrebat, la rândul meu, așa, la mișto, ce să-i ofer dacă pierd. L-a apucat un râs de s-a înecat cu propria-i salivă, fiind la un pas să dea ortu' popii. „Tu”, mi-a zis el când și-a revenit, „tu nu o să-mi oferi nimic. Tot eu o să-ți ofer ceva!” Râdea în continuare ca un babuin gădilat la boașe, mângâindu-și MI-ul. Nu eram chiar atât de tembel încât să nu-mi dau seama că, dacă mi-aș fi băgat nasul pe unde n-ai voie nici cu permis, aș fi fost ciuruit fără somație. Mă enervase însă prea rău, așa că m-am hotărât să-l fac să-și înghită râsul. Mi-a dat o lotcă, avertizându-mă că, dacă-mi trecea prin cap s-o șterg pe vreo insuliță, avea să mă găsească și să mă defere Curții Marțiale, ca dezertor. Stăteam acolo, în bărcuța care, pe lângă portavion, arăta ca un găinaț pe lângă o balegă de elefant, așteptând să se lase noaptea. Idiotul aruncase la derută câteva parâme, la capătul cărora mă așteptau, evident, băieții lui, pregătiți să mi-o tragă. A uitat însă un amănunt: mulțumită muncilor pe care mi le dădea, devenisem specialist în sistemul de

evacuare al navei. Pe scurt, cunoșteam în amănunțime drumul rahatului marinăresc spre ocean. N-are rost să vă descriu cum am așteptat să le vină pofta de căcare alora de pe vas și cum am blocat supapele, una câte una, pentru a mă putea strecura pe tuburi. E adevărat, eram mai plin de excremente decât un vidanșor din Evul Mediu, dar merita sacrificiul! Cunoșteam, cum vă spun, la perfecție planul țevăriei, așa că m-am îndreptat ată către buda comandantului. Țsta avea un stomac mai fin, așa că a trebuit să aștept ceva timp până să-i vină rândul la ușurare și să-i blochez și lui supapa. Restul a fost joacă de copii. Am scos mâna prin gaură și am deșurubat, pur și simplu, persoanele care țineau buda de porțelan. Când m-am strecurat în cabina de comandă, i-am trăs nit atât de rău cu mirosul meu, că au leșinat mai repede decât dacă le-aș fi dat cu spray paralizant. Singura idee care mi-a venit ca să-i înștiințez că reușisem a fost să apăs butonul de alarmare. La nici un antrenament la care participasem nu am văzut avioanele decolând ca atunci, unul după altul, cu o viteză de ziceai că le-a pus cineva piper sub cur! Toată tevatura asta l-a costat pe Scott înlăturarea grabnică din armată, așa că n-a apucat să mă mai înainteze în grad. De altfel, nici n-ar fi putut, pentru că următoarele șase luni a trebuit să le petrec într-o închisoare militară. Comandamentul pârnaiei, care auzise câte ceva despre isprăvile mele, mi-a interzis categoric să fac de serviciu la budă. Iată ce se întâmplă atunci când comandanții nu cunosc cu exactitate capacitățile celor din subordine.

Vorbești de lup și lupul la ordinator! Pavlovici ne întreabă pe unde ne facem veacul și dacă mai binevoim să revenim anul ăsta la centru. Otto îi transmite că suntem pe drum și să ne aștepte cu masa caldă.

— Să pună și berea la rece! îi dictează Colosul neamțului, râgâind cu indignare.

Pauza ia sfârșit. Drumul de întoarcere e presărat și el cu pericole, dar totul pare un joc de tabără față de ce ne

așteaptă în Kosovo.

E cel mai tare contract pe care l-am avut în cariera mea de mercenar. Mă gândesc, ca întotdeauna, că va fi și ultimul. Deși știu foarte bine că ultimul contract va fi doar acela parafat de glonțul pregătit pentru mine.

Este vorba aici despre o campanie de teroare și violențe împotriva civililor albanezi din Kosovo, planificată, provocată, ordonată, angajată, ajutată și încurajată de la Belgrad.

Documentele intrate în posesie permit dovedirea masacrelor citate în actul de acuzare al Tribunalului Penal Internațional și constituie imagini luate prin satelit sau de către avioanele americane de recunoaștere, ca și alte informații particulare, obținute prin mijloace tehnice naționale, respectiv interceptări electronice.

Este vorba aici de deportare, de violarea legilor și a cutumelor de război.

(Dintr-o conferință ținută de procurorul Tribunalului
Penal Internațional pentru Iugoslavia)

II

TIGRII LUI ARKAN

Îndată ce coboară din Tupolevul cargo, care ne depune pe pista aeroportului militar Batajnica, din apropierea Belgradului, maiorul Pavlovici se lasă în genunchi și sărută pământul Serbiei. Are ochii roșii, poate din cauza oboselii sau poate din cauza emoției. Cuprinde zărilor cu privirea, tinzând să fie peste tot în același timp. Patriotismul sârbilor e legendar, păstrându-și patina de secole, chiar atunci când are accente de naționalism.

Mayorul se întoarce spre noi cu o privire care lasă să se înțeleagă că, în clipa aceea, ar vrea să nu fim acolo, să nu pângărim sfântul pământ. E doar o părere. Ordonă adunarea și ne trece în revistă. Suntem cinci comandouri a câte cinci combatanți. Pe lângă noi, cele câteva companii de voluntari, venite cu același transport din România, Bulgaria, Rusia și Ucraina, par o adunătură nesărată de trupeți. Se încruntă și-și expun mușchii, dar nu ne pot păcăli. Ar face o figură bună într-un jurnal de actualități sau într-un film cu tematică, dar sunt departe de trupele noastre de elită.

Dinspre clădirea comandamentului bazei aeriene se apropie un jeep, care oprește la un metru de Pavlovici, fără să scrășnească din frâne. Un individ înalt și solid, îmbrăcat în uniformă de camuflaj, țâșnește ca o grenadă antitanc cu mâncărimi la fund și rămâne țeapăn în fața lui Pavlovici, cu mâna la caschetă.

Mayorul ordonă scurt:

— Batalion, pentru onor, la dreaaaaapta!

Înlemnim în poziție de drepti, cu mâinile pe AKM-urile noastre de ultimă generație. E prima oară când rușii scot la plimbare asemenea bijuterii, care întrec de departe toate pistoalele-mitralieră englezești și

americane la un loc.

Pavlovici face doi pași de front și dă raportul:

— Domnule colonel, batalionul de asalt Bora este pregătit la întreaga capacitate pentru intrarea în luptă. Sunt comandantul batalionului, maior Pavlovici.

Cei doi se îmbrățișează, rămânând așa mult timp, ca și cum ar vrea să facă din trupurile lor unul singur. În cele din urmă, colonelul îl îndepărtează puțin pe Pavlovici, fără a-i lua mâinile de pe umeri și murmură încet:

— Mirko, nu credeam să ne mai întâlnim vreodată!

— Ți-am promis, Slave! îi răspunde maiorul, pe același ton scăzut. Ți-am promis că nu voi muri până când nu voi mai lupta încă o dată alături de tine.

— Și iată că a sosit clipa!

Abia acum îl recunosc și eu pe colonel. Este cel care i-a condus pe sârbi în lungul asediu al orașului croat Vukovar, în 1991, cel alături de care am luptat în Nordul și în Estul Bosniei⁽⁸⁾, comandantul Slave Obilici. După ce ne trece în revistă, comandă pe loc repaus.

— Deci ăștia sunt tigrii tăi! Abia aștept să-i cunoască pe Tigrii lui Arkan⁽⁹⁾. Cred că vor avea ce să-și arate unii altora.

Ceremonia de primire se termină repede. Suntem dispersați în mai multe puncte. Plutonul nostru nimerește într-o tabără secretă a grupării paramilitare „Garda Voluntarilor”. În timp ce ne luăm în primire baraca repartizată, Pavlovici și Obilici se retrag în clădirea Punctului de Comandă, de fapt, o casă cu etaj, singura de cărămidă, mascată sub firma sediului unui club de fotbal. De altfel, întreaga tabără este cunoscută ca fiind o bază sportivă.

Obilici își ospătează musafirul cu bucate tradiționale sârbești, dar la sfârșit, în loc de șliboviță, scoate o sticlă de whisky Ballantine's.

— Scoțian! Autentic! exclamă el. Nu ne interesează poșirca împuștilor de americani.

Pavlovici își aprinde un trabuc, nu înainte de a oferi unul și colonelului.

— Sunt cubaneze! se grăbește să precizeze, la rândul lui.

Râd amândoi, privindu-se în tăcere, prin fumul albăstrui, depănând în gând amintiri care nu mai au nevoie de cuvinte. În 1945, când părăsise pentru totdeauna Iugoslavia, Pavlovici avea treisprezece ani, iar Obilici numai șapte. Orfani de război, primiseră amândoi câte o pecete pe viață: Pavlovici fusese castrat de nemți, ca să nu mai poată contribui la reproducerea „trădătorilor sârbi”, iar lui Obilici îi fusese incizată pe frunte o svastică. Deși făcuse, în câteva rânduri, transplant de piele, în mod cu totul misterios svastica îi reapărea, chiar dacă abia conturată. Din această cauză, se obișnuise să poarte în permanență o șapcă cu cozoroc lung, trasă deasupra ochilor.

Atunci, în 1945, își crestaseră antebrațele cu o baionetă nemțească, devenind frați de cruce. Juraseră răzbumare și, de aceea, aleseseră cariera armelor. Se impunea să fie cât se poate de bine pregătiți pentru momentul în care aveau să-și plătească datoriile. S-au reîntâlnit după mai bine de patruzeci și cinci de ani, când războaiele din Croația și cele din Bosnia le-au umplut inimile de mulțumire. Dacă și-ar fi păstrat sufletul de copil, ar fi considerat că răzbumarea fusese dusă până la capăt. Dar, între timp, pofta de sânge îi transformase definitiv. Asemenea multora ca ei, n-aveau să se mai oprească până când focurile Gheenei nu-i vor fi înghițit.

Obilici umple din nou paharele până la buză, după care se lasă pe spate, rășchirându-și picioarele. De sub cozorocul lung, ochii lui rotunzi și lipicioși, despre care n-ai spune, în ruptul capului, că ar putea fi ochi de soldat, zâmbesc tot timpul, aidoma zâmbetului dulce al morții.

— În sfârșit, ne vom bate cu Anticristul! sparge el

tăcerea Luptele cu ustașii și cu musulmanii din jur n-au fost decât poligoane de încercare. Războiul Sfânt abia de-acum începe! Și nu se va termina niciodată, asta o garantez! Cât va mai exista un sârb în viață, americanii nu se vor opri din a-și plânge morții.

Pavlovici nu se repede să răspundă. Soarbe pe îndelete whiskyul scoțian, scărpinându-se, gânditor, după ureche.

Obilici nu-l îndeamnă nici el la vorbă. Are un respect deosebit față de maior, pentru care și-ar da viața oricând, fără ezitare.

Pavlovici își face cicatricea să joace, măsurându-și cu atenție cuvintele:

— Va fi o luptă între David și Goliat!

— Exact! Și știm cum s-a terminat atunci!

— Știi și eu. Și mai știu că e doar o legendă. Slave, îți admir patriotismul. Nici eu nu l-am pierdut, dar, în comparație cu tine, sunt un infirm. Americanii vor rămâne în aer, amenințarea lor cu invazia terestră e o prostie. Își dau și ei seama că nu se pot măsura cu noi, mai ales pe teritoriul nostru. Dacă n-ar avea avioanele și rachetele, armata americană ar putea fi învinsă chiar și de leneșii de francezi.

— Așa e! Mirko, ascultă-mă bine, Vietnamul n-a fost nimic pe lângă ce-i așteaptă aici.

— Dacă vor coborî din aer, Slave! continuă, imperturbabil, maiorul. Din păcate, războiul a început să se poarte prin cancelarii, nu pe câmpul de luptă. Aici doar se testează armele. În așteptarea americanilor, ne vom război însă cu albanezii, fiindcă din cauza lor, la urma urmei, ne bombardează NATO. De aceea am și luat hotărârea să vin aici cu batalionul meu. După ce toate se vor termina, blamul nu trebuie să cadă asupra trupelor sârbești.

— Armata sârbă nu poate fi o armată criminală, cât timp luptă pe teritoriul ei! punctează ferm Obilici.

— Fără îndoială, dar batalionul Bora nu se va bate cu

rachetele și avioanele NATO, ci cu UCK^{10}.

— Este, cumva, o crimă să-ți păstrezi integritatea teritorială?

— Nicidecum! Și nu cred că stăm acum împreună să ne disculpăm sau să judecăm ce înseamnă crimă și ce nu. Cel puțin, pentru mine, moral e ceea ce-i spre binele Serbiei. Chiar dacă sunt doar un mercenar.

— Mai întâi de toate ești sârb.

— Vezi bine, murmură maiorul, schimbând, aparent fără motiv, cursul discuției: Ia zii, Radovan mai ține spelunca aia în Blazuj^{11}?

— *La Motanul Chior!* exclamă colonelul, râzând. A pus și o placă memorială: „Aici și-a sărbătorit ziua celebrul comandant sârb de mercenari, maiorul Mirko Pavlovici.” Pot spune că ai devenit o figură legendară în zonă.

— Și acum a sosit timpul să mai agățăm câteva plăci din astea și în Kosovo.

Obilici bate din palme, neținând seama de trabucul care îi cade pe jos.

— Mirko, nici nu știi cât mă bucur că te-am reîntâlnit! Dacă vreodată o să-ți treacă prin cap să renunți la mercenariat, să știi că se va găsi oricând un loc de comandant aici, pentru tine!

— Sunt bătrân, Slave! Alții, la vârsta mea, își duc nepoții în parc!

— Tu îi vei învăța să tragă cu pușca!

Un ciocănit în ușa la întrerupe tihna revederii. Aghiotantul lui Obilici pune un raport pe masă și dispare, salutând.

— Raportul celei de-a doua zi de bombardament! face colonelul, prinzând foaia de hârtie cu două degete, ca pe un gândac strivit.

Îl studiază amândoi cu atenție. Dacă n-ar fi fost militari până-n călcăie, ar fi căzut pradă groazei. Chiar și așa, figurile lor se întunecă treptat, iar svastica de pe fruntea lui Obilici prinde un contur tot mai evident.

Raportul sumar este redactat în stil militar. S-au

înregistrat explozii la periferia Belgradului, au fost atinse ținte în Kosovska Mitrovica și a fost distrus emițătorul radio-TV de pe muntele Tastrebac. Pista aeroportului din Niș a fost scoasă din uz, iar o cazarmă din Urosevac a fost bombardată. Trei explozii s-au înregistrat în zona aeroportului Podgorica și a fost lovit un depozit militar. Radarul din Ulcinj a fost atins. De asemenea, au fost bombardate complexele militare din Kumbur și Radanovic, iar Centrul de Comunicații Militare de pe muntele Bukulia a fost ras de pe fața pământului. Cele mai grele lovituri le-a primit însă Priștina. Rachetele de croazieră de pe navele americane din Adriatica și bombardierele F-16, F-18 și EA6B Prowler, care au decolat de la baza Aviano, din Italia, au declanșat un infern pe pământul, altădată atât de liniștit, al Iugoslaviei.

Trupul lui Obilici tremură imperceptibil, iar mâna i se crispează inconștient pe raportul militar.

— Porcii! scrâșnește el din măselele-i puternice. Sălbaticii! Nu le-am făcut nimic, nici măcar nu i-am provocat! Cine se cred criminalii ăștia? Cu ce drept își arogă puteri dumnezeiești? Și rușii stau și le cântă în strună! S-au vândut și ăștia pentru dolarii lor! Dar nu avem nevoie de nimeni! De nimeni! O să le arătăm noi cine sunt sârbii!

Pavlovici adulmecă paharul cu licoarea scoțiană, privindu-și prietenul cu interes. Un zâmbet abia schițat i se agață de colțul cicatricei. A uitat ce înseamnă patima – cel puțin așa crede – o dată cu prima lecție de mercenariat. Știe că oamenii care nu se transformă în roboți, atunci când vine vremea armelor, sunt primii care cad pe câmpul de luptă. Identitatea devine o povară, iar un soldat trebuie să aibă asupra lui doar strictul necesar supraviețuirii, pentru a putea ucide. Moartea e uneori foarte comodă, mai ales atunci când își mai amintește că, oricum, sfârșitul îi aparține în exclusivitate. Toate astea le gândește acum Pavlovici,

scobindu-se, nepăsător, între dinți, așa cum obișnuiește, paradoxal, înainte de fiecare masă. Și va fi un ospăț pe cinste, ce-i drept! Numai cu gândul la el și te și sature pe jumătate!

Pavlovici a trecut însă prea ușor peste observația colonelului, care a afirmat că, mai întâi de toate, a fost și rămâne sârb. Patima, pe care o disprețuiește acum atât de mult, îl va trăda în cele din urmă. Dar dacă cineva i-ar fi spus acest lucru în acele momente, i-ar fi răs în nas!

Tigrii lui Arkan nu sar din papuci de bucurie la vederea noastră. Ne privesc cu un dispreț amestecat cu admirație. Spun despre noi că am fi ucigași fără patrie și mulți nu-și ascund dorința de-a nu ne fi aflat în preajma lor. Se deschide un „țarc” invizibil în jurul plutonului nostru. Pe cât se poate, suntem ignorați. Totuși, am luptat alături de ei în Croația și în Bosnia și știu ce ne poate pielea ca militari, nu pot să nu ne respecte pregătirea ca sârbi, se simt într-un fel umiliți că s-a apelat la noi.

Dar nici noi nu suntem plătiți ca să închegăm relații de prietenie. Adaptăm rapid baraca la cerințele noastre și pretindem doar să fie respectat programul de masă. Sara a fost numită definitiv încheietor de pluton, dar asta n-o face să-și aroge vreun drept suplimentar. Nici faptul că e femeie nu o scutește de șmotru.

Ca să fiu drept, primirea rece care ni se face ne deranjează tot atât de mult pe cât ar deranja-o pe o cloșcă factura de energie electrică. Totuși, ca să nu părem niște oropsiți de paria, Colosul se plimbă țănoș încoace și-ncolo, făcându-și mușchii să joace și îndoind, în treacăt, cu nepăsare, un fier găsit în pragul curții. Or, în ceea ce-i privește pe soldați, competiția este de multe ori mai importantă chiar decât hrana.

După câteva șopocăieli și ocheade discrete, dintr-o margine a taberei se apropie un sârb care poate fi

socotit ușor o clonă a Colosului. Are capul perfect pătrat, cu o ceafă cât trupul unui adolescent. Se oprește lângă Colos, măsurându-se cu el, în timp ce acesta strivește în pumni două grenade de manevră, ca pe două nuci. Din grupul spectatorilor se ridică strigăte de admirație. Unii dintre ei îi aruncă confratelui lor câteva îndemnuri în limba sârbă.

Contracandidatul Colosului întinde o mână ceva mai mică decât cupa unui excavator, prezentându-se scurt:

— Borislav Giuchici!

Cei doi își strâng carabele. Nici unul dintre noi nu ar vrea să simtă în vreun fel strânsoarea care produce un scrâșnet ca al șenilelor de tanc.

— Soldat de rangul întâi Frederick Sheldon!

— American? întreabă, ușor surprins, Borislav.

Colosul însă se găsește într-unul dintre puținele sale momente de luciditate și parează:

— Neozeelandez! răspunde el, sperând să nu fie întrebat nimic despre geografia locului, în legătură cu care cunoștințele sale sunt mai mult decât sumare.

— Te încumeți la o partidă de box? continuă Borislav, într-o engleză mai scâlciată decât pantofii unui șomer.

— Depinde cât!

Sârbul nu pricepe prea bine la ce se referă acel „cât”, dar când află că e vorba de bani se bucură ca un câine care și-a amintit locul de taină în care și-a îngropat osul. Rețeta e destul de grasă, deși e departe de a se compara cu bursele profesioniștilor. Meciul însă se anunță la fel de spectaculos.

Surprinzător cât de mult îi apropie pe oameni pariurile și spectacolul legat de ele! În câteva minute, „țarcul” trasat în jurul nostru a dispărut și orice diferență dintre noi s-a stins cu desăvârșire. Există chiar și un ring, ceea ce ne stârnește mirarea. Sârbii își dau coate, amintindu-ne că ne aflăm, totuși, pe teritoriul unei baze sportive!

Meciul este stabilit pentru ora șapte seara când, se

pare, comandanții se retrag la ședința de analiză zilnică. Fachirul și cu Otto și-au băgat toți banii în pariuri, drept care se ocupă personal de Colos pentru a-l aduce la forma maximă. Neamțul îi arată două șmecherii, chipurile secrete de serviciu – pentru care însă Colosul fusese dat afară din școala de corecție – în timp ce Fachirul îl supune unui antrenament psihotron. La pregătire participă chiar și Smirnoff, atent drămluit de Otto. Numai Sara nu prea e de acord. Întrezărind efectele benefice pe care le-ar putea avea meciul asupra integrării colective, termină prin a se spăla pe mâini. Ba chiar scapă un sfat, cum că uriașul ar trebui să lovească mai mult la ficat, având în vedere că dovreacul partenerului său pare meșterit cu ajutorul picamerului.

Spre deosebire de alte dăți, Colosul e pătruns de importanța mizei, păstrându-se într-o tăcere desăvârșită. Nu icnește nici când Otto îl ia la bumbăceală pentru a-i descoperi eventualele puncte slabe. Sare coarda o jumătate de oră, fără întrerupere și fără să greșească nici măcar o singură dată. Pumnii săi se reped asupra unui stâlp de susținere a barăcii și astfel, o echipă de dulgheri capătă de lucru pentru câteva ore. Nu sunt supărați, ci, dimpotrivă, îl îndeamnă pe Colos să se folosească de câți stâlpi are nevoie.

Pe de altă parte, pregătirea adversarului se desfășoară în taină. Încerc s-o fac pe iscoada, dar sunt repede alungat. Nici dolarii pe care-i pun în joc nu pot cumpăra vreo informație. Mă întorc cu coada între picioare, stârnind disprețul Colosului, care proclamă că, dacă nu sunt bun de nimic, s-o fac măcar pe sacul de box. De atâta efort, Colosul scapă o bășină, care-l face pe unul dintre dulgherii sârbi să exclame, cu ochii pe cer:

— Iar încep câinii să bombardeze!

O dată cu apropierea orei H, atmosfera devine tot mai tensionată, iar pariurile intră în linie dreaptă. Potlogarii de la bursa de pariuri din New York ar păli de invidie. Se pariază chiar și pe runda și minutul în care va lua

sfârșit lupta. Bidonașele prind să circule cu vioiciune, ignorând însemnele naționale. Faptul că le-am adus plească o distracție pe viu ni i-a apropiat definitiv pe sârbii care, ca orice slavi, sunt tot atât de sentimentali, pe cât sunt de sălbatici. Întrucât există o diferență numerică enormă între cei care alcătuiesc cele două galerii, se cade de acord ca acestea să-și țină gura. Sârbii consideră asta un dar pentru noi, deși știm că au acceptat atât de rapid din alte considerente: să nu stârnească curiozitatea vreunui comandant.

Mai greu e cu găsirea unui arbitru. Ne batem, care mai de care, cu pumnii în piept, mărturisindu-ne sincera imparțialitate, dar în privința asta suntem grădinari cu toții, așa că rămânem cu castraveții nevânduți. Meciul e pe punctul de a nu se mai putea disputa.

Negocierile prind contur o dată cu sosirea lui Pavlovici. Ca orice comandant destoinic, acesta vrea să verifice modul în care am fost cazați. În pofida îndoielilor noastre, ideea unui meci de box nu-i displace deloc. Ba chiar o consideră strălucită, cu condiția ca rezultatul final, oricare ar fi, să nu stârnească dușmăniile.

I se dau toate asigurările necesare, inclusiv din partea combatanților. Este acceptat, în unanimitate, ca arbitru al cotonogelii. Nici nu putea fi altul mai imparțial: sârb, dar comandantul Colosului!

Ora șapte a sosit. Nimeni, nici măcar sârbii nu mai bagă în seamă rachetele de croazieră care încep să zboare pe deasupra taberei în căutarea țintelor stabilite. Pavlovici controlează cu atenție mânușile celor doi și le cere, ca un arbitru autentic, să respecte cu strictețe regulile și să nu folosească lovituri nepermise. Colosul întreabă care sunt alea și, după ce i se explică, exclamă cu nedumerire:

— Păi, atunci nu rămâne decât să ne uităm unul la altul!

Pavlovici nu se enervează. Îi mai face o dată desenul,

iar Colosul, deși nu e foarte convins de justetea unor astfel de reguli, sfârșește prin a le accepta în cele din urmă, lupta începe. Cei doi își dau târcoale, studiindu-le cu atenție. Colosul încearcă vigilența lui Borislav, trimițând pe neașteptate o directă de dreapta, urmată de un upercut de stânga Sârbul bagă însă la timp în marșarier și pumnii Colosului umblă după muște. La rândul lui, eschivează de câteva ori cu ușurința unui puncheur de categorie ușoară. Are un joc de picioare care ar putea figura oricând pe un ring de dans. Sârbul însă declină invitația, mimează o lovitură cu stânga și dreapta lui zdruncină căpățâna Colosului. Probabil că altul ar fi zburat din ring, dar uriașul nostru nu reacționează mai mult decât un bombardier atins de o alică.

— N-am nevoie de mângâierile tale tandre! bravează el. Pentru asta ți-l pot oferi pe Otto!

Borislav execută un un-doi perfect, trimițându-i din nou căpățâna la plimbare. Dar Colosul a mâncat beton în copilărie.

Îl prinde descoperit pe sârb și-i expediază un upercut la ficat. E rândul sârbului să se dea mare, dar nu reușește să păcălească pe nimeni. Stă cam într-o parte, ceea ce denotă că uriașul și-a atins ținta. Repriza se încheie în ovațiile noastre.

Meciul, prevăzut pentru zece runde, continuă în aceeași notă, doar că, în loc să obosească, cei doi accelerează ritmul loviturilor. S-au umplut de sânge, fiind de-a dreptul fioroși. Singurul ochi al Colosului e pe jumătate închis. Mai mult, trebuie să-și dibuie adversarul. Culmea e că reușește de minune, de parcă ar avea radare în mânuși. Pe neașteptate, își repede barosul de sus în jos drept în creștetul sârbului și, pentru prima oară, acesta îngenunchează cu un răget de bivoli. Colosul e gata să-l execute cu un genunchi în gură, dar e oprit la timp de Pavlovici, care-i reamintește de regulament.

— Nu pot să răsfoiesc manualul în timp ce mă bat! explodează Colosul, exasperat de chițibușurile boxului. Nu l-am lovit sub centură, din moment ce nu are capul garnisit cu testicule!

După ce se ridică, Borislav se repede ca o locomotivă scăpată de sub control, dar în clipa următoare Colosul e în spatele lui și sârbul se oprește în corzi. Reia atacul și mai furibund, dar Colosul eschivează din nou.

— La dracu'! strigă Borislav, indignat, la rândul lui. Stai pe loc, omule, nu ne jucăm de-a puia gaia!

Coace o lovitură care să pună capăt meciului, când Colosul face o săritură surprinzătoare în spate, urmată de un salt înainte, catapultându-și pumnii direct în figura sârbului. E prea mult, chiar și pentru unul ca Borislav. Cade pe-o parte, cu capul bălăngănindu-se în afara ringului. Pavlovici îl numără cu scrupulozitate, în timp ce Colosul se și visează campion absolut. Spre surprinderea tuturor, Borislav se ridică înainte de terminarea numărătorii. Se clatină zdravăn. E clar că de astă dată Colosul îl va nimici. Însă Borislav nu intră în gardă. Își ridică mâinile și se recunoaște învins. Îl îmbrățișează pe Colos și-i saltă caraba.

— Ești mai tare, scâncește el printre buzele strivite. Dar nu te înfoia. Cer dreptul la revanșă.

— Îți stau oricând la dispoziție! zbiară Colosul, cum a văzut prin filme. Trebuie să recunosc că și tu ești bun.

Se gratulează reciproc, fiind gata să se ia din nou la bătaie pe chestia „ba tu ești mai bun”. Cad de acord ca, în această dispută, să-l înlocuiască pe Pavlovici cu o butelcă de votcă. Ca să nu stârnească disensiuni, vulpoiul de maior îngheață pariurile până la meciul-revanșă. Evident că asta ne stârnește nemulțumirea, fiindcă eram în drept să le luăm banii sârbilor. E de ajuns însă o singură privire a maiorului, ca spiritele să se potolească. Fachirul, cu toate tehnicile lui, e încă mic copil pe lângă performanțele lui Pavlovici în domeniu.

Seara se încheie într-o fraternizare entuziastă și, dacă

n-au scos banii, Tigrii nu ezită deloc să scoată rachiul. Se naște o nouă competiție: cine bea pe nerăsuflăte cinci pahare pline ochi.

Abia când se dă stingerea, ne despărțim și ne retragem în paturile de campanie. În scurt timp, sforăiturile noastre se unesc într-o armonie deplină cu cele ale gazdelor. Câte un supersonic care ne survolează încearcă să le concureze, dar fără nici o șansă.

Dis-de-dimineată, suntem treziți de ordine strigate și de cântecele ritmate ale trupelor care se antrenează. Prin dreptul barăcii noastre trece un pluton de douăzeci de Tigri, cântând sacadat, în ritmul tropăiturilor:

*Noi suntem sârbi,
Ca să se știe,
Trăiască Serbia!*

*Noi suntem armata sârbă,
Tigrii lui Arkan,
Trăiască Serbia!*

Până la plecarea noastră spre Kosovo, proiectată pentru miezul nopții, ne petrecem ziua în postură de spectatori. Metodele de instrucție sunt printre cele mai dure, iar accidentele, inevitabile. Un combatant care se aruncă sub un tanc pentru a-l mina, lăsându-l să treacă peste el, își prinde laba piciorului sub șenilă. Sângele îi curge șuvoi, dar soldatul nu țipă de durere, ci de necaz. Va fi dezafectat și privit cu oprobriu. Nu va renunța însă și va reveni, după o lună, cu o proteză în locul piciorului zdrobit, ca să continue pregătirea.

O grenadă de asalt explodează prea aproape, orbind un alt combatant Nici el nu va renunța Se va înscrie în plutonul de kamikadze, pentru ca, înfășurat cu un brâu de dinamită, să poată lua cu el cât mai mulți dușmani când se va lăsa dinadins prins.

Un alt soldat se aruncă prea devreme din elicopter și-

și fracturează ambele picioare. Va rămâne paralizat pe viață, dar, din scaunul lui cu roțile, va mânui greaua mitralieră Skoda, dintr-un buncăr plasat în calea trupelor NATO care ar invada Serbia.

Asemenea accidente se întâmplă destul de rar. Tigrii sunt veterani ai războiului din Croația și stăpânesc cu pricepere toate mijloacele de luptă. Pot conduce orice tip de vehicul, de la jeep la tanc și elicopter, mânuind la fel de bine cuțitul, ca și aruncătoarele de grenade. La mare preț sunt lunetiștii. Îi găsești în locurile în care te-ai aștepta cel mai puțin. Pot nimeri o monedă de un cent de la două sute de metri. Armele lor, dotate cu detecție în infraroșu, sunt reginele înzestrării armatei.

Luptele corp-la-corp se desfășoară fără menajamente. Doar loviturile mortale nu sunt duse până la capăt. Un deget rupt, o claviculă dislocată sau un cap spart nu reprezintă ceva ieșit din comun. Vinovatul e întotdeauna cel care le suportă. Instructorul lor, un sârb mic de statură și mustăcios, se laudă că nici o zi de antrenament nu se încheie fără un „eveniment”.

O atenție deosebită este acordată trupelor de comando, instruite să lupte în spatele inamicului. Sunt foarte tineri cu toții, măsurând peste un metru optzeci înălțime. Au un program de pregătire asemănător cu al nostru, fiind avantajați însă de cunoașterea reliefului. Pot să efectueze în orice condiții munca unui genist, ca și pe cea a unui transmisionist sau artilerist.

Obilici și Pavlovici s-au cățărat pe clădirea comandamentului, de unde urmăresc, prin binoclu, vânzoleala comună. Pe o măsuță adusă de un soldat tronează o altă sticlă, soră bună cu cea băută cu o zi înainte. Din când în când, colonelul mai transmite indicații prin stație instructorilor de luptă.

Prânzul îl luăm cu toții împreună, la niște mese lungi, așezate ca într-o trapeză mănăstirească. Un borș sârbesc, fasole cu ciolan și mere. De băut, numai apă de izvor. Colosul crede că e vorba de o neînțelegere și îl

cheamă la el pe sergentul de serviciu pe bucătărie.

— Măi „ici”, strigă el, dovedind că prinsese câte ceva din fonetica numelor locale, nu ți-a vorbit nimeni până acum de efectele negative pe care le poate avea apa asupra organismului uman? Nu urmați și voi niște cursuri de medicină?

Sergentul știe tot atâta engleză cât un papagal crescut în sudul Franței. Gustă din cană și clatină aprobativ din cap.

— *Do sada najbolji!*^[12]

— N-am auzit de marca asta, se declară nemulțumit Colosul. Smirnoff, Rasputin, Finlandia, Russkaia, Stalicinaia...

Sârbul pricepe și-și arată dinții stricați. Prin mimică, dă de înțeles că votca nu e permisă înainte de ora opt seara. Colosul are însă alte tabieturi. Îl pune pe sergent să bea toată cana cu apă, transmițându-i că, în conformitate cu fusul orar al Noii Zeelande, patria lui de conveniență, ora opt e cam de mulțisor depășită.

Prin zonă se nimerește și Pavlovici, foarte atent, ca întotdeauna, la mâncarea trupei. Pentru Colos, prezența lui devine mană cerească.

— Domnule maior, raportează că nu înțeleg nimic din ce vrea să-mi transmită individul ăsta, care nu numai că nu mă lasă să mănânc, dar bea și din cana mea.

— E limpede, zice maiorul, după ce pricepe toată târășenia. La masa asta nu se servește votcă.

— Atunci, la care? întreabă, politicos, Colosul, ridicându-se pe jumătate, pentru a privi în jur. Ia întrebați-l!

Pavlovici deschide gura, dar în loc s-o facă pe translatorul îl porcăiește pe uriaș, purtându-l prin mai multe locuri de mult uitate.

— Nu trebuie să respect programul lor, zice Colosul cu țâfnă, noi suntem încă în perioada de refacere.

Aici are dreptate. Maiorul nu poate să-l contrazică, în schimb face o ultimă încercare de a-l convinge că nu e

frumos să ceri gazdelor alte feluri decât cele pe care ți le oferă. Dar Colosul nu a auzit în viața lui de regulile de politețe și, în consecință, cere amănunte. Maiorul îl invită din nou la o plimbare prin diverse organe, apoi pleacă țăntoș, ca un cocoș care tocmai a primit rezultatul de la testul SIDA.

Sergentului însă, care, după meciul de box, devenise un fan al americanului, i se face milă și îi aduce pe furiș o cană de-un litru plină ochi cu rachiou. Colosul îl ridică în grad și-i prevede un viitor luminos, alături de alte figuri istorice legendare. Nici măcar nu-și ascunde intenția de a nu ne face părtași la carafa lui. Își calcă, totuși, pe inimă și-i oferă lui Otto un păhăruț. Știe că, în clipele grele, tot de-acolo va veni salvarea.

— Pruncul care nu țipă nu primește țâță! ne învață el, sfătos. Bunele maniere despre care clămpănea maiorul nostru adineauri nu fac decât să strice relațiile normale dintre oameni. Am participat cândva la o petrecere dată de un miliardar, pe post de bodyguard la un cârd de curve care urmau să-și facă numărul cu acea ocazie. Nu mai văzusem în viața mea o adunătură atât de mare de scorțoși. Își plimbau paharele de colo-colo, de parcă tocmai primiseră câte un buzdugan ghintuit în cur. Se sclifoseau și se scâlâmbăiau, schimonosindu-și gura și nasul, ca și cum ar fi plutit pe un strat de excremente de cămilă.

Colosul linge farfuria, trăgând o răgâitură de bogdaproste. Nu continuă decât după ce-și alintă gâtjeul cu rachiul sergentului.

— Cum vă spuneam, era o plictiseală ca la un concert simfonic. Nici curvele pe care le păstoream nu reușiseră să învieze atmosfera. Diverși creatori de modă, scriitori, pictori și alți cârnați beliți îmi aruncau priviri de conți ieșiți de la umblătoare, în timp ce damezele, îmbrăcate în rochii lungi și sulemenite ca dosul unei maimuțe, pufneau pe nas ori de câte ori treceau pe lângă mine, de ziceai că nu și-au mai șters mucii de-un

an de zile. Pe scurt, nu era o atmosferă pe care s-o ții minte toată viața. Am golit câteva pahare dintr-o pișoarcă aflată într-un cazan, căreia toți îi spuneau „crușon” și o lăudau, umflându-și buclele obrazilor ca niște babe la examenul ginecologic, dar pot spune că până și urina de flamingo ar fi fost mai bună. Drept care am agățat o aschimodie cu papion, tot așa ca pe sergentul ăsta, cerându-i politicos o băutură mai pentru bărbați. S-a dovedit a nu fi fost chelnerul, ci unul dintre invitați, așa că m-am scuzat, frumos, ștergându-mi nasul de papionul lui și am hotărât să-mi croiesc singur drum spre obiectul dorințelor mele firești. Pașii m-au purtat în bucătăria în care trebăluiau câțiva chinezi mici și galbeni. Cu ăia nu m-am înțeles nici cât cu sârbul ăsta, mai ales că, dată fiind diferența de înălțime, nici nu prea îi auzeam. Când l-am ridicat pe unul dintre ei, la întâmplare, la nivelul urechilor mele, ăilalți au prins dintr-o dată să se agite, să chirăie și să facă tot felul de mișcări din mâini. Am înțeles că ar fi un soi de specialiști în karate, așa că i-am trosnit la grămadă cu masa pe care preparau bucatele lor scârboase și mi-am continuat drumul. Cu alte cuvinte, vreau să spun că nu ajungi nicăieri dacă te iei după bunele maniere. A trebuit să cotrobăi prin tot căsoiul miliardarului, pe lângă care hotelul *Hilton* era un biet cort de campanie. În cele din urmă, în ultima cameră, cum se întâmplă și în povești, dau peste biblioteca tipului. Nu stau acum să vă relatez tot ce era scris pe etichete, dar e cert că nu se repetau nici măcar o singură dată. Tocmai terminasem un volum, când ușa se deschide, lăsând să treacă o dameză cu rochia crăpată până la buric, care mă întreabă cu ce ocazie navigam prin zonă. Conform bunelor maniere, mă prezint și-i fac o expunere de motive, cum se zice atunci când te prinde nevasta cu alta în pat. Bineînțeles că nu am ajuns la nimic bun. Dameza prinde să cotcodăcească ca o găină la primul ei ou, pretinzând că în camera cu pricina nu au voie decât

intimii casei și că ea ar fi chiar soția gazdei. Cum din cauza bulbucilor pe care-i făcuse la gură s-a înecat, sar s-o scap, turnându-i pe gât din sticla pe care tocmai o dezvirginasem. Când colo, dameza se face mai roșie ca flamura comunistă și dă ochii peste cap. Acum, câteva noțiuni de prim-ajutor mai cunoșteam și eu. Pe scurt, când tipa își revine și realizează că atârnă de pendulul meu, trage iar pe dreapta Dar vezi că, în inconștiența ei, mă strângea între pulpe și-și mișca șoldurile de ziceai că a făcut școală în Place Pigalle. La răstimpuri se mai trezea și trăgea câte un chirăit haiducesc. Nu mi-a dat drumul până când nu a considerat că o salvasem total. Cum și-a reintrat în pielea gazdei, a luat-o iarăși cu scandalul, că, adică, nu mi-e rușine să-mi șterg membrul de draperia ei de pluș?! Desigur, tipul care alcătuisese bunele maniere uitase să menționeze și faptul ăsta, pe care însă minima igienă îl cerea, fără doar și poate. A rămas cu ochii la pendulul meu și a dat iar să leșine. De astă dată și-a luat singură perfuzia și al naibii să fiu dacă nu știa să ducă la bun sfârșit un act medical. Poate că am fi continuat mult și bine să bem și să ne coțaim, dacă nu ne-ar fi întrerupt miliardarul de bărbatu-său, intrat pe o ușiță dosnică. Nu vă mai spun că ăsta era un fel de confrate de-al lui Otto și a pretins să fie salvat și el.

— Oprește-te! Macini ca o moară stricată! intervine Sara, cu o voce scârbită. Am rămas singuri la masă.

— Frederick, puiuie și Fachirul, mă întreb ce face dacă va trebui să termini cu mercenariatul și să începi o viață nouă?! Cred că nici o colectivitate nu te va accepta.

— Fleoșc! face Colosul, privindu-l ca pe o căcărează de capră. Decât să te frigă de soarta mea, mai bine te-ai gândi la tine. Pentru mine se va găsi oricând un loc pe lumea asta. Altfel nu m-aș fi născut, nu?!

— Înțelept ai vorbit, camarade, murmură Otto. Nimic nu apare la întâmplare. Omenirea va avea nevoie de ucigași atât timp cât va popula Pământul. Când a murit,

Dumnezeu ne-a lăsat ca moștenire nașterea și moartea.

— Dumnezeu nu a murit, Otto, replică Sara. E din când în când în Sabat și bea șnaps ca să-și mai uite necazurile.

În loc să protesteze, ca de fiecare dată când discuția depășește limitele sale de înțelegere, Colosul întreabă cu o voce șovăielnică:

— Voi, care sunteți mai luminați, chiar credeți că există Doamne-Doamne?

— De ce, ți-e frică?

— La ce să-mi fie frică?! exclamă Colosul, nedumerit. El m-a creat. El să se descurce cu mine. Asta, în cazul în care există. La urma urmei, dacă există popi și biserici nu înseamnă nimic.

— Mă uimești, Frederick! fredonează Sara. Ai început să-ți pui întrebări existențiale!

— Nu știu despre ce vorbești! se oțărăște Colosul. Și nici nu mă interesează problema. În contractul meu nu scrie despre asta.

Mă înhață de braț și-mi cere să-l însoțesc într-o plimbare în scopuri digestive. Luptăm de aproape zece ani împreună, ceea ce-l face să aibă încredere numai în mine.

— Nu că m-ar interesa în mod deosebit, zice el, după ce ne-am depărtat, dar mai e ceva după ce-o mierlim?

— Depinde dacă tu crezi sau nu, îi răspund cu gândul aiurea.

— Mofturi! Aș fi putut crede oricât că în cana împuțitului de sârb era votcă, fiindcă tot apă era!

Dă roată cu privirea, asigurându-se că suntem singuri. Pentru prima oară de când îl cunosc, îl văd oarecum stingher.

— Știi... pe ăștia nu-i prea cunosc, n-am chef să râdă de mine. Dacă era Gill sau Fidjianul sau Aiki⁽¹³⁾ era altceva Florine...

— Dar zii odată! Ai luat vreun sifilis?

— Mai rău! De câteva nopți îmi apare în vis un tip

bărbos, plin de sânge, cu un cuțit înfipt în inimă. Tipul mă privește de fiecare dată fix, își scoate cuțitul și-mi cere să-l omor. Și exact în clipa aia mă trezesc. Să mi se întâmple tocmai mie, care n-am visat niciodată decât păsărici și arme! O fi ceva. Tu te pricepi la vise?

Nu prea știu ce să-i răspund; cu Colosul poți avea surprize atunci când discuți despre altceva decât despre lupte sau dameze. Sunt tentat să-l iau în balon, dar ceva mă oprește.

— E doar oboseala. Te deranjează așa de mult visul?

— Deloc! Am zis să te întreb, crezând că știi tu mai multe.

Nu sunt dispus să încep o discuție pe teme mistice, mai ales cu Colosul. Nici îndeajuns de plecat nu sunt ca să fac pe psihiatrul. Pot fi însă un bun camarad.

— Fredy, trebuie să aibă vreo legătură cu bibilica ta, dar n-ai de ce să-ți faci probleme – mansarda are uneori manifestări ciudate.

Colosul se arată mulțumit de concluzie. O dată enigma rezolvată, face stânga-mprejur.

— Știam eu că mă pot încrede în tine. Deși m-ai fript de vreo două ori.

La miezul nopții suntem imbarcați într-un camion militar, care o ia, fără multă vorbă, spre Sud. Pavlovici ne face rezumatul misiunilor viitoare. Se desprinde concluzia că vom forma un punct mobil, pentru a putea scăpa de orice încercare de detectare din partea americanilor, care, se știe, fac fotografii prin zonă.

— Pentru început ni s-a repartizat orașul Izbica din centrul zonei Kosovo, precizează maiorul, dându-și ifose. Suntem în război, așa că veți folosi toate metodele pentru evacuarea orașului. Nu trebuie să mai rămână acolo nici picior de albanez. Vreau să spun, viu. E posibil să întâmpinăm rezistența trupelor UCK sau chiar a unor comandouri aruncate de NATO în Kosovo. Conlucrăm cu poliția sârbă și cu trupele lor de interne, dar formăm o celulă autonomă. Dacă vă vine cumva

nefericita idee de a vă lăsa atinși de vreun glonț, mai bine să muriți. Cei răniți vor fi transportați într-un spital din Africa, pe propria lor cheltuială, iar banii de contract vor fi donați armatei sârbe.

— Bine, zic eu și dacă vreunul dintre noi moare, își plătește singur cheltuielile de înmormântare?

— Nu va fi nici o înmormântare. Cadavrul va fi ars pe loc, acolo unde se găsește.

— Asta înseamnă că cei dragi nu vor putea veni să ne aducă o floare și să aprindă o lumânare! se trezește vorbind Colosul.

— Nu există așa ceva, puteți fi liniștiți. Vreau să spun că nu există pe lumea asta vreo ființă căreia să-i fiți dragi.

Aici greșea, cel puțin în privința mea. Liana m-ar fi plăns, poate nu mult, dar măcar atât cât să se știe că am existat și eu pe acest pământ bolnav. Gândul la ea și la fetiță e tot ceea ce a mai rămas uman în mine. O iconiță încrustată în poarta Infernului, la care se închină iluzii surde.

Izbica pare un oraș în asediu. Doar câțiva oameni pe străzi, mergând cu pași grăbiți și privind înfricoșați în toate părțile. Rarele magazine deschise vând direct în stradă, printr-un grilaj metalic. Un șir de camioane și de automobile, însoțite de refugiați mărșăluind pe jos, ca niște infanteriști care se retrag, este oprit la periferie de un baraj al poliției. Li se rețin actele și, în schimb, primesc o adeverință trasă la copiator, fără nici o dată de identitate.

În depărtare se aud bubuiturile înfundate ale bombardamentelor aeriene. Antiaeriana răspunde cu tiruri lungi, mai mult de complezență, ca să nu zică americanii că au intrat într-un sat fără câini. Un fum gros se ridică la orizont, înnegrind albul celor câțiva norișori. Peste tot, un zgomot surd de motoare ambalate, de vaiete și de chemări.

În vacarm, distingem focuri de pistol-mitralieră trase

din apropiere. Colosul nu mai așteaptă ordinul. Conduce năvalnic jeepul care ni s-a pus la dispoziție o dată ajunși în oraș, în timp ce Otto armează mitraliera cu care e dotată mașina. Țeava brumărie se prelinge de-a lungul zidurilor cenușii, în căutarea unui os de ros.

Ne oprim pe o străduță în pantă. Aici, câțiva polițiști sârbi au luat poziții după câteva baraje improvizate, vizând o casă izolată, înconjurată de o curte plină de copaci. Un căpitan de poliție schimbă câteva cuvinte cu Pavlovici și, cu un ușor regret, ordonă retragerea. Polițiștii se îmbarcă într-un camion și se îndreaptă spre periferie. A venit timpul nostru. Vom semăna din nou moartea cu aceeași nepăsare cu care un criminal în serie își execută victimele.

Se trage în noi dinspre casă. Ar putea fi mai mulți luptători albanezi, sau unul singur, care-și schimbă mereu poziția, pentru a stârni confuzie. Otto ochește, slobozind câteva rafale scurte. I se răspunde cu un potop de foc. Abia apucăm să ne ascundem. E clar că avem de-a face cu o unitate de luptă infiltrată în oraș. De pe dealul din apropiere, o mitralieră grea scuipă snopuri de gloanțe, care mușcă asfaltul și pietrele din jurul nostru.

Ne împrăștiem, pentru a înconjura casa. Mă arunc într-un șanț, pe fundul căruia e o conductă și-mi pregătesc grenadele, în spatele meu aud, deodată, o răsuflare grea și simt cum mi se scurge sângele din trup. Apuc pumnalul, rotindu-mă ca un titirez. Cât pe ce să-i retez nasul Colosului.

— Te-ai scăpat pe tine de frică, este? zice el, pipăindu-și, precaut, nasul borcănat. Ce stai aici ca o curcă neregulată! Lasă naibii grenadele, se trage din coșmelia din spatele casei.

Saltă pe neașteptate pe buza șanțului, prinzând să se târască de-a lungul gardului. Îl acopăr cu AKM-ul meu, pe care-l strâng cu drag în mâini. Un glonț, care se înfige cu un plesnet sec la un centimetru de fața mea,

îmi dă de știre că tipii au printre ei și un lunetist.

— Stai pe loc! îi transmit Colosului prin stație.

Mă las pe fundul șanțului, scoțând periscopul, care seamănă cu un furtun de frigider, în căutarea lunetei ucigașe. Trece ceva timp până o descopăr, ceea ce, evident, îl nemulțumește pe Colos.

— O mai freci mult? Te anunț, pentru orice eventualitate, că nu participăm la o serbare câmpenească.

Lunetistul se cocoțase în vârful unui stejar stufos. Se vede clar că nu e prea școlit. Datorită faptului că uitase să-și ungă lentila cu grăsime, îl localizez la fix. Mă târăsc în capătul îndepărtat al șanțului, lăsându-mă pe spate, atât cât să-l iau în cătarea pistolului. Bătrânul meu Carpați, care m-a scos din multe belele, ține să arate că nu și-a pierdut îndemânarea. Trag trei focuri, unul după altul și lunetistul cade ca o ghindă coaptă. Inamicul întetește focul, ceea ce e o mare greșeală. Ajuns la magazia cu pereți de scândură, Colosul îi dă ocol, chiar pe la temelie, desfășurând în urma lui o sârmă de pe un mosor nu mai mare decât al unui croitor leneș. La răstimpuri, înfășoară sârma în jurul unui tubuleț cu explozibil. Când să se depărteze, ușa înaltă se deschide brusc și se trezește față-n față cu un albanez cu beretă roșie, pregătit să-și pună Kalașnikovul la treabă. Colosul își folosește arma ca pe o măciucă și în secunda următoare albanezul are capul despicat. Uriașul abia apucă să se arunce într-o parte, când explozia se declanșează. Magazia se prăbușește, luând foc imediat.

Continuă să se tragă dinspre casă, prinzându-ne descoperiți.

— Ce faceți acolo? strigă, disperat, Colosul în stație. Doar n-o să luptăm numai Florin și cu mine în războiul ăsta!

Nu primește însă nici un răspuns. Ne repezim amândoi, deodată, în spatele stejarului, lovindu-ne unul

de altul. Numai eu mă umplu de vânătaï. Dar în locul pe care ni l-am găsit, suntem ca și scoși din luptă. Colac peste pupăză, stejarul e luat ca punct de reper de cei cu mitraliera de pe deal.

Auzim două explozii aproape simultane. Din acoperișul casei din apropiere se ridică un fum dens. Focurile încetează, dar nu ne mișcăm decât atunci când auzim comanda Sarei. Intru în același timp cu Colosul pe ușa spartă și mă aleg cu alte vânătaï. Pe podea zac întinse trupurile celor patru trăgători, chircite în cele mai ciudate poziții. Otto și Fachirul trag rafale scurte pe ferestrele dinspre stradă.

— Cu cine mai luptați? strigă, nedumerit, Colosul. Tipii care ne dădeau de furcă tocmai bat la poarta lui Scaraoțchi.

— E pentru mitraliera de pe deal, îl lămurește Sara. Dacă-și dau seama că am cucerit casa, ne-am putea trezi cu un obuz peste noi. Sau nu crezi că ar putea avea și mortiere?

Nu ne grăbim să părăsim casa. Sara ne face semn către un chepeng mascat pe jumătate de covor. Luăm distanță. Cu ajutorul unui cârlig prins de-o sfoară, Pavlovici saltă capacul, centimetru cu centimetru. Te poți aștepta oricând la vreo capcană cu explozibil. Nu e însă cazul. Maiorul dă drumul la goarnă și le cere celor care s-ar putea afla în pivniță să iasă cu mâinile ridicate. Nu se întâmplă nimic, așa că tot noi trebuie să punem botul.

Maiorul ne fixează cu privirea pe mine și pe Fachir. Nu e nevoie să zică ceva ca să ne blestemăm steaua nenorocoasă. Îmi fac cruce cu limba, aruncându-mă, pur și simplu, în gaura neagră. Ajuns jos, mă las pe-o parte și mă rostogolesc, cu AKM-ul pregătit de repertoriu. În urma mea, indianul face același lucru. Treptat, ne liniștim. Ce-a fost mai greu a trecut.

Dar nu apucăm să trecem la cercetare. Un vuiet se produce pe neașteptate și, în momentul următor,

Fachirul e prins cu capul sub fundul imens al Colosului. Uriaşul îşi roteşte ochiul, zâmbind libidinos:

— Miroase a păsărică! M-am gândit că v-ar putea fi de folos o mână de ajutor.

Indianul îşi revine cu greu şi crede că a fost atacat de terorişti. Trebuie să-l blochez, ca să-l împiedic să tragă. Pivniţa nu e, totuşi, chiar goală. De după un soi de etajeră prăfuită apare un bătrân lung şi sfrijit, însoţit de-o fetiţă de vreo zece ani. Ține mâinile ridicate, de zici că vrea să susţină tavanul boltit îi aducem sus, iar bătrânul se apucă să turuie cum că s-a ascuns de luptătorii UCK.

— De ce oare nu te cred? rânjeşte Pavlovici. Prea miroşi a terorist.

— Ăsta terorist? se miră Colosul, inspectându-l pe bătrân ca pe o insectă nemaivăzută. N-ar fi în stare să tragă nici un pârţ, fără să-şi zdruncine scheletul.

Pavlovici ne expediază, cerându-ne să anihilăm mitraliera de pe deal. Otto găseşte soluţia ideală. Se înhamă cu purtătorul personal de rachete şi, la cea de-a doua lovitură, nimereşte în plin.

Treaba s-a cam terminat, aşa că ne pregătim să ne facem valizele. Apare şi maiorul, ştergându-şi pumnalul de un ştergar murdar, găsit pe o frânghie. Rânjetul lui de mulţumire ne dă de ştire că bătrânul „terorist” şi fetiţa au fost „rezolvaţi”. Ne împărţim în trei grupe, după care continuăm scotocirea prin oraş, dar nu la întâmplare. Pavlovici are o hartă pe care a primit-o de la şeful poliţiei. Consemnul e clar: nici un locuitor al oraşului nu trebuie să mai rămână pe loc până la lăsarea serii.

Îmi aduc aminte de un film care prezenta metodele folosite de nemţi în ghetourile de evrei. Asemănarea e frapantă. Doar că albanezii nu sunt duşi spre camerele de gazare, ci spre graniţă şi aruncaţi peste ea.

M-am nimerit în grupă cu Colosul. Ne acoperim unul pe altul, intrând în case, de unde îi scoatem pe cei care

nu s-au supus dispozițiilor poliției sârbe. Evident, Colosul e pus pe căpătuială. Îi percheziționează pe toți, cotrobăind peste tot prin locuințe. Eforturile sale nu dau însă rezultate pe măsură.

— Scârțani! murmură el, cu dispreț. Împutitul ăla de maior zicea că sunt plini de mărci.

— S-o fi referit la mărci poștale, îi zic eu, urmărindu-l cum sfâșie o pernă.

— Trebuie provocați la un pocher! exclamă Colosul, găsinđ ideea-cheie.

Se și grăbește să facă propunerea, dar albanezul știrb căruia i s-a adresat îl privește ca pe un extraterestru.

— Tabinet, Popa Prostu'! îl îmbie Colosul, cu o undă de speranță în glas.

Nu are succes. Ideea de a începe un joc de noroc în mijlocul unui mic infern nu surăde nimănui. Lucrurile iau o altă întorsătură când, de sub un divan uriaș, e scoasă o tânără. Alte două femei în vârstă se reped la fată, flancând-o și formând un fel de gardă personală. Turuie cu o viteză care-l amețește pe Colos. Totuși, acesta nu se declară mulțumit de rezultatul negocierilor. Pretinde că a văzut poza fetei într-un album al poliției, din care cauză evacuează casa. Unicul său ochi capătă sclipiri lubrice. Aș vrea să-l opresc, nu de altceva, dar trebuie să ne continuăm misiunea, însă n-am chef să-i intru în labe. Când i s-a pus pata pe-un lucru, Colosul devine fiară dacă încerci să-l oprești.

— Vom proceda în conformitate cu Acordul de la Geneva, zice el pe un ton oficial. Prizonier, dezbracă-te!

Fata, care cunoaște ceva engleză, își flendurește toalele cu care este îmbrăcată, pentru a dovedi că nu ascunde nici o armă, dar Colosul e scrupulozitatea întruchipată. A auzit o mulțime de povești despre explozibili ascunși în cele mai diverse locuri și vrea să constate personal dacă există vreun dram de adevăr în toate acestea.

Tânăra n-are încotro. Rămâne numai în niște bikini,

acoperindu-și sânii mari cu brațele încrucișate. Îl privește înspăimântată și de-abia îndrăznește să mai răsuflă. Colosului i se scurge un firicel de salivă din colțul gurii sale strâmbe. Nu mai depune nici un efort să-și ascundă intențiile. Fata vrea să țipe, dar Colosul îi astupă gura cu palma sa murdară, prăbușindu-se cu ea pe pat. N-am chef s-o fac pe voyeuristul. Ies în fața ușii, îndepărtându-le pe cele două femei care urlă și se jeluiesc de mama focului. Când primesc ajutoare, sunt nevoit să trag un foc în sus, pentru a nu fi linșat. Îl blestem pe uriaș pentru că m-a transformat în santinela preacurviei lui, dar nici duhovnic nu m-ar fi împins inima să-i fiu. Când iese, este lac de sudoare, cu cascheta dată pe ceafă și combinezonul descheiat.

— Poți să te duci, îmi transmite el. Și mulțumește-mi că ți-am deschis calea. Putoarea asta are o păsărică mai periculoasă decât un mortier.

Nu-i urmez îndemnul. Oi avea eu destule păcate, dar violul nu a figurat niciodată pe lista mea.

— Mă, pe tine te-a convertit Otto! exclamă, bănuitor, Colosul. Ești cârpă sau soldat?

— N-am primit încă buletinul de analiză referitor la sifilisul tău mai vechi, îi răspund nepăsător. Și, pe urmă, mă feresc să am orice relație de rudenie cu tine, nu vreau să fim nici măcar șogori^[14].

Familia tinerei s-a reunit și pornește un nou asalt. Colosul trage și el, dar nu în aer. Un bărbat și o femeie sunt uciși pe loc, iar ceilalți dispar ca potârnicile. Din casă, apare și fata, lividă, cu hainele aruncate în grabă pe ea. Se năpustește disperată asupra trupurilor care băltesc în sânge, cu un strigăt de fiară înjunghiată. Ca să preîntâmpine un nou atac, Colosul o leagă cu un fir electric și-i face vânt pe scări.

— Zi mersi că ai rămas în viață! Socot că acum suntem chit!

În trecere, prinde o sticlă aflată pe un bufet, dar îi dau la timp peste mână.

— Dacă vrei să te otrăvești, fă-o după ce ne terminăm treaba.

— Chiar crezi că târșăloșii ăștia ar fi în stare de așa ceva?

— Ei nu, că poate ai vrea să te întâmpine cu pâine și sare!

— Asta se pedepsește cu moartea! strigă el, agitând fioros AKM-ul. Un soldat viteaz ca mine să cadă victimă unor vagabonzi! Unde mai e dreptatea?

Atmosfera de teroare devine aproape palpabilă. Spectrul fricii incită la și mai multă violență. Cum nu prea găsim luptători UCK, începem să-i inventăm. Orice bărbat între optsprezece și șaiszeci de ani este suspect. Sunt strânși cu toții în sala de sport a liceului, unde are loc o „triere”.

Otto și Fachirul s-au dotat cu aruncătoare de flăcări, cu care incendiază casele indicate de un polițist sârb. Sunt locuințe unde se crede că au primit adăpost „teroriștii” albanezi. O familie de tineri, care s-a ascuns într-un dulap împreună cu cei doi copii, cade pradă flăcărilor. Copiii n-apucă nici să țipe. Cadavrele carbonizate au rămas în picioare, chiar și după ce tăbliile calcinate s-au spulberat.

O bătrână este aruncată de la etaj. La fereastră, maiorul Pavlovici, cu chipul înnegrit, râde sălbatic, privind spre dezastrul de care e cuprins întreg orașul. În ultimii ani, doar ne-a condus în lupte, iar acum participă personal la masacru. Pofta lui de sânge explodează ca un obuz din cel de-al doilea război mondial, descoperit de niște copii prea curioși.

Albanezii strânși la periferie sunt urcați în autocare și camioane vechi, pentru a fi duși la Prizren. De-acolo, vor fi siliți, alături de alte mii de oameni, să parcurgă pe jos cei patruzeci de kilometri care îi separă de granița albaneză.

Spre seară, începe vânătoarea prin pădurile din apropiere, unde s-au refugiat o mulțime de alți albanezi.

— Nimeni nu trebuie să scape! decretează Pavlovici, când ne reunim în faptul serii. Au vrut NATO, o să-i trimitem la NATO!

Pentru maior, totul a devenit deja o chestiune națională, dar pe noi nu ne privește aspectul ăsta. Suntem sub contract și luptăm sub steagul care ne plătește. Trecem pe lângă un grup de polițiști sârbi care au dat iama într-un supermarket, jefuind și distrugând deopotrivă. Colosul nu scapă ocazia să-și îmborsăvească provizia de votcă. Nu ezită nici să rechiziționeze câteva conserve de carne. Fasolea servită nu i-a priit cine știe ce. Ne prinde din urmă, aruncându-se în jeep și lovindu-ne cu ranița, care a căpătat dimensiuni uriașe.

La volan, Pavlovici conduce ca un posedat, căci moartea se grăbește. Nu l-am mai văzut niciodată atât de pornit. Nici nu se sinchisește de o femeie care n-apucă să se ferească din calea mașinii. Trece peste ea ca peste un buștean.

Jeepul urcă pe un drum forestier și, dintr-o dată, iată-ne în pădure. Dar maiorul nu oprește decât atunci când ajungem pe o culme, la capătul pădurii, unde se află o stână. De sus, priveliștea e înfiorătoare: lungi șiruri de oameni se scurg dinspre Vojnik, Lecina, Kladernica, Turicevițe și satele dimprejur, ca niște șerpi în drum spre fabrica de poșete. Dar nu pentru contemplare ne aflăm noi aici.

Un câine flocos, ieșit să ne ceară actele, primește un încărcător plin din Mauserul maiorului. După o zi ca asta am fi în stare să tragem și în copaci. Dinspre căsuța de bârne se aude o bubuitură înfundată. Un plumb i se înfige Colosului în vesta antiglonț, răsturnându-l pe spate. E în culmea furiei, mai ales că, în cădere, a spart o sticlă cu elixir. Nu mai ține cont de ordinele maiorului. Se repede spre căsuță, mișcându-se în zigzag cu iuțeala unei șopârle. Din câteva salturi, iată-l ajuns în fața ușii, prin care trece ca rapidul prin gară. Ciobanul care trăsesese cu o străveche flintă

moștenită de la tatăl său este ucis pe loc, de lațul de oțel al Colosului. Tânăra și celelalte două bătrâne care se mai găsesc înăuntru au altă soartă. Maiorul are nevoie de întreaga sa autoritate pentru a-l opri pe uriaș.

— Au tras în mine! zbiară Colosul, cerându-și drepturile.

Dar Pavlovici e ferm. Înhață pe neașteptate o bătrână, aruncând-o direct în ceaunul uriaș, în care fierbea laptele. Focul, aprins într-o groapă săpată în pământ, se stinge, iar bătrâna se zvârcolește ca un vierme prins în cârlig, rupându-și hainele de pe ea.

Maiorul hohotește, obligându-le pe celelalte două femei să stea în genunchi.

— Ați pângărit pământul ăsta sfânt! Ce căutați voi aici, cu minaretele voastre scârboase?

E atât de înverșunat, încât a început să confunde templele păgâne cu o biată stână. Își agită pumnalul gurkhi, luat de la un soldat englez din trupele regale și, cu o singură lovitură, îi retează gâtul fetei. Sângele ne împroașcă, căutând parcă să ne intre în vene, pentru a nu-și pierde menirea Cealaltă bătrână a leșinat, stârnind mânia maiorului, care o calcă în picioare, transformând-o într-o masă de carne vie.

Pe neașteptate, Pavlovici se liniștește. Își recapătă treptat răsufarea, iar sălbăticia din ochi i se furișează tiptil sub pleoape, asemenea unei fiare sătule. Aprinde un trabuc, scuipând pe trupurile mutilate. Apoi, cu glasul unui preot obosit după o noapte de parastase, ordonă cu glas sec:

— Incendiați!

În numai câteva secunde, casa de bârne se transformă într-o torță, vestindu-le celor care privesc către ea apropierea Apocalipsei. Maiorul aruncă trabucul și-și aprinde una dintre țigările lui cu opiu. Ochii îi devin placizi, iar trupul i se scutură ușor. Mișcările îi redevin molatice, aproape lascive, dar nu ne lăsăm înșelați. Fiecare por din pielea sa emană hotărâre.

Ne împrăștiem în lanț și luam pădurea la periat, ținând legătura prin stații.

— Trupele bine înarmate ale inamicului au sfârșit prin a fi învinse, comentează, sarcastic, Sara, după ce bagă ceva distanță față de maior. Suntem niște eroi.

Scuipă scârbită, depărtându-se ca fugărită de ciumă. Într-un fel, are dreptate. Ca să ucizi babe și copii, nu era nevoie de noi. Nici ideea de a folosi drept gardă de corp unui dement nu ne prea satisface.

Dar nu te lăsa înșelat, cititorule, deoarece nu faptul că ucidem niște ființe lipsite de apărare ne deranjează. Consideră asta, mai degrabă, ca o lipsă de respect pentru pregătirea noastră, ca o jignire a orgoliului. Știu ce vei spune, că așa e în război, că, nu mai departe, chiar soldații ultracivilizați americani au omorât cu sânge rece femei și copii vietnamezi care nu aveau vreo legătură cu Vietcongul. Ba chiar și acum o fac, cu bombele lor aruncate din ceruri. Scuza însă e aceeași: ucizi, ca să-i aperi pe alții să nu fie uciși.

Cât despre noi, ne consolăm, spunându-ne că suntem abia la început și că ni se va oferi și prilejul de a lupta cu trupele NATO, pe care le considerăm mai pe măsura noastră.

— Imposibil să nu întâlnesc niște fărtați, zice Colosul, când ne oprim pentru popas. Am fost plimbat prin toate armele, până să-și dea seama că sunt incorigibil și să mă dea afară din militărie, așa că am avut prilejul să cunosc o seamă de muhaiele. De pildă, tare mult aș vrea să mai schimb o vorbă cu Bill Coiotul, ăl mai îpuțit comandant de tanc din câți a suportat armata americană. Ce credeți că i-a trecut într-o zi prin cap geniului ăstuia? Să stau cocoțat pe țeava tancului și să direcționez proiectilele care ies în direcția exactă. Zicea că ăla e locul cel mai potrivit pentru un ochitor dotat ca mine. Până nu mi-am fript curul la o tragere cu obuze brizante, nu s-a lăsat. Am mers crăcănat o săptămână, iar când mi-am revenit, a trebuit să fac din nou față

invențiilor minții lui supradotate. De astă dată, m-a pus să alerg pe șenila unui tanc în mers, ca să descopăr o eventuală defecțiune și să o anunț din vreme. La răstimpuri, rotea turela și trebuia să stau pe vine ca o broască. M-a lăsat să zac apoi în habitacul de oțel douăsprezece ore, în plină arșiță, fără apă și fără potol, ca să testeze, zicea el, posibilitatea de a folosi și maimuțele în echipaj. După asta, a închipuit o situație de luptă și m-a pus să alerg în fața tancului cu o șenilă desfăcută în spinare, pe care o tot vâram sub roți, apoi o trăgeam după ce trecea și o luam de la capăt. Zece kilometri m-a muncit așa, în timp ce el stătea cocoțat în vârful turelei și-mi citea versete din regulamentul militar. Avea un înger păzitor din cale-afară de întreprinzător, căci, în noaptea în care m-am hotărât să-lucid, a făcut febră și a fost transferat la spital. Sper că a scăpat, să-l pot reîntâlni, deși umbra zvonul că febra o datora unei sticle de whisky în care topisem eu câteva pastile de dezinfectant de la latrină și că șansele sunt minime.

Deodată, Colosul oprește morișca și se face una cu copacul din fața lui. Noi, ceilalți, ne împrăștiem ca la comandă. Colosul face semn către un luminiș în care disting o ridicătură de pământ. Este o colonie de bursucii și caut să-i transmit prin stație impresia mea:

— Te-ai săturat de babe și treci la ucis animale?

— Boule! mă gratulează Colosul. Nu vezi că bursucii sunt agitați și nu intră în găuri?

Pricep rapid cum stă chestia. Sara se urcă într-un copac, de unde ne poate acoperi, în timp ce Colosul și cu mine ne apropiem de moviliță cu maximă precauție. Când ne simt, bursucii devin și mai agitați, dar nu vor să renunțe la adăposturile lor. În mod normal, ar dispărea într-o secundă sub pământ. E clar însă că au oaspeți nepoftiți, care nu trebuie neapărat să fie și oameni.

Se aud câteva împușcături răzlețe. Se pare că Otto,

Fachirul și maiorul au dat și ei peste ceva de lucru. Colosul îmi face cu ochiul, încurajându-mă să preiau inițiativa. Arunc la iuțea trei grenade fumigene în găurile cele mai apropiate, pregătindu-mi AKM-ul. Câteva secunde, care mi se par mai lungi decât o predică preotească, nu se întâmplă nimic. Apoi, pământul uriașului mușuroi se ridică, dând la iveală trei siluete care se tăvălesc și icnesc din străfundul pieptului. Sunt gata să confund tușea cu păcănitul unei arme. Nu e cazul. Cei trei bărbați, pe care i-am imobilizat rapid, nu sunt înarmați, fiind, de altfel, prea ocupați să-și verse plămânii.

— Ciudată specie de bursuci mai trăiește prin pădurile astea! exclamă, ironic, Colosul.

Adevărații bursuci s-au retras la câțiva metri, continuând să-i privească și ei curioși pe intruși. Simțul proprietății e mai tare decât frica. Primul bărbat care-și revine prinde să turuie asemenea unui ghid care prezintă frumusețile patriei. Colosul nu este însă interesat ca turist, n-a vizitat decât o serie de închisori. Îi percheziționează pe rând, intrând în posesia unui teanc respectabil de mărci germane.

— Sunt false, decretează el. Țsta e fapt penal. Apoi, pentru a ne îndepărta gândul de la bancnotele confiscate, din care ar trebui să avem și noi partea noastră, devine brusc grijuliu. Chemați-l pe Otto să-și aleagă o puicuță din ăștia, zice el. E camaradul nostru, trebuie să ne gândim și la el.

Nebunul chiar îl cheamă prin stație. Când apare neamțul, îi întoarce pe cei trei cu spatele, punându-i să-și dea pantalonii jos. Mișcă țeava automatului spre fundurile lor, aidoma unui profesoraș de geografie care indică cu bățul niște munți pe o hartă.

— Dragă Otto, pe ăsta nu ți-l recomand, a ejaculat și și-a umplut izmenele de căcat. Iată însă aici un exemplar mai adecvat. Bucile sunt ușor alungite și nu prezintă urme de celulită. Dacă ar fi după mine, ți l-aș

recomanda pe-al treilea, căruia, de frică, i s-a dilatat anusul. Noi o să ne întoarcem cu spatele, pretinzând că suntem la cules de zmeură.

Otto nu se înfurie. Zâmbește tot timpul disertației Colosului, după care ia cuvântul:

— Frederick, dacă te mai legi de mine, s-ar putea să te alegi cu un glonț în țeastă. La vânătoare, după cum știi, se pot petrece o mulțime de accidente.

— Facerea de bine... complexul lui Oedip se numește! umblă Colosul la caseta specială cu cunoștințe.

— Gata? Ți-ai făcut numărul? zice și Sara, care coborâse din copac. Leagă-i!

Deși înfricoșați, cei trei bărbați își așteaptă sfârșitul ca pe ceva firesc. Când trăiești cu moartea alături, te aștepți oricând să-i fi oaspete. Doar că nu știu ce moarte li s-a pregătit. Sara îi crestează cu pumnalul pe tot corpul, fără să le producă răni grave. Apoi ne îndeamnă să-i înghesuem la loc, legați fedeleș, în găurile de unde i-am scos. Bursucii lăsați temporar pe drumuri vor desăvârși treaba noastră. Chițăie și mustăcesc de pe-acum, mulțumindu-ne în felul lor pentru faptul că am reinstaurat dreptatea și le-am oferit și o masă bogată, pe deasupra.

Noaptea s-a întins peste tot ca o târfă care-și ia divanul în primire la sfârșitul programului. În pădure, e mai întuneric decât în găoaza unui negru, dar ochelarii noștri cu infraroșii nu se împiedică numai de-atâta. Când oboseala ne ispitește cu chiseaua ei cu dulceață, ne amintim că n-am mai pus nimic în gură de peste douăzeci de ore. Ne oprim la căbănuța unui pădurar, pe care-l convingem că e mult mai bine pentru el să stea spânzurat de-o cracă, având agățată de gât o placă pe care scrie: „Bine ați venit, yankeilor!”

În timp ce roadem dintr-o brânză uscată, Colosul deschide o conservă de carne, înfigând pumnalul într-o bucată rozalie. Nu are nici cea mai mică intenție să ne facă părtași la festin.

— Soldat Sheldon, încearcă maiorul să-l aducă la gânduri mai bune, o echipă trebuie să supraviețuiască împreună.

— Perfect adevărat! acceptă Colosul, cu o grabă suspectă. Am încă șase conserve de cea mai bună calitate.

Înșiră cutiile în fața lui, lovindu-l peste degete pe Fachir, care se și grăbise să înșface una.

— O clipă! Nu te repezi ca baba la viol! Conservele sunt de vânzare și costă o sută de dolari bucata.

— Nu-ți cunoscusem veleitățile de comerciant! exclamă Sara. Ce-ar fi dacă ți-aș vinde și eu un glonț contra mărcilor pe care le-ai luat de la bursucari?

Colosul îi aruncă o căutătură aspră, care i-ar fi înghețat sângele în vine și celui mai dur locotenent din banda ui Capone. Sara rămâne însă impasibilă. Își armează pistolul, în așteptarea rezultatului negocierii.

— Sunteți martori! se indignează Colosul. Am fost amenințat cu moartea.

— Visezi, Frederick, murmură Fachirul. Nici unul dintre noi nu s-ar gândi să te lichideze.

Uriășul ne fixează pe rând, iar fețele noastre îi spun că indianul nu a ghicit exact de data asta. Își freacă fundul lui enorm de banca de lemn geluit, încercând să facă apel la creier. Ca mai întotdeauna, creierul îl lasă baltă.

— Ei? face maiorul, pe care scena îl amuză teribil.

— Doar nu vreți acum să vă dau și-n gură! urlă Colosul. Jefuiți-mă, dacă așa vă stă în caracter.

— Puteai să fii mai politicos! îl admonestează Sara, servindu-se din bidonașul uriașului.

— Și tu ai putea fi mai darnică cu fofoloanca ta! îi replică, răutăcios, Colosul. Suntem niște bărbați chinuiți și stresați de focul luptelor. De altfel, pe doi dintre noi poți să ne sari!

Nici Otto și nici maiorul nu reacționează în vreun fel, ceea ce-l întărește și mai mult pe Colos.

— În contractul tău nu scrie nimic despre așa ceva?

— Nu, răspunde sec Sara. Faci o confuzie. Mulți confundă sala de nașteri cu buda, adaugă ea cu adresă directă.

— Să fii tu zâna, iar noi voinicii din poveste? se întreabă malițios, Colosul.

— Ai dreptate, cade de acord Pavlovici, suntem la fel, dar ce-ar fi să nu mai strigi ca o cămilă care-și julește cocoașa de un pod?! Nu e o propunere, e un ordin. Te faci auzit până-n Macedonia. S-ar putea crede, Doamne ferește, că s-a făcut pace.

— Am lipsit de la lecția de canto! se fandosește Colosul.

— Am jupuit ceva pakistanezi la viața mea, ne informează Fachirul, dar nici unul nu zbiera ca tine. Dacă n-ai fi ajuns mercenar, cu siguranță că ai fi făcut carieră ca solist de operă.

Colosul nu-i răspunde imediat, fiind ocupat să devalizeze o sticlă cu etichetă neagră. Când oprește cronometrul, își ia sticla de la gură și sloboade o râgâitură de sărbătoare. Munții repetă la nesfârșit ecoul.

— Băi, sfoară de atârnat izmene, revine el la graiul oarecum omenesc, eu sunt un om sănătos. Nu știu ce mă face să cred că, la o autopsie, pe care ți-o doresc cât mai grabnică, s-ar găsi în mațele tale coloane întregi de viermi refugiați. Ai putea deschide cu mult succes un magazin de momeli pescărești. Nu-i așa, Florine?

— N-aș cumpăra de la un asemenea magazin, îi țin eu tira Viermii Fachirului s-ar putea transforma peste noapte în șerpi veninoși.

Colosul grohăie și bate din palme, deși cuvintele mele ar putea fi un compliment pentru un ucigaș de teapa indianului. O cafea fierbinte vine la țanc, mai ales că Sara e cea care o pregătește. O amestecă cu niște foi de ceai irakian, care sunt mai bogate în cofeină decât o plantație de boabe. După ce o îndoaie cu votcă, Colosul soarbe zgomotos, plescăind fericit.

— Ești mai plin de zgomote decât pădurea asta! constată Otto.

Neamțul a început să ne calce pe nervi cu finețurile lui. Când descoperă că acesta își spală dinții și își clătește gura cu apă de toaletă, Colosul simte că-l ia cu fiori.

— Am uitat de scobitori, recunoaște el, curățându-și dinții cu cuțitul de luptă. De asemenea, observ și lipsa șervețelilor. Tacâmurile aveau urme de grăsime. La dracu', Florine, ar trebui să te ocupi mai mult de igiena mesei! Aș începe prin concedierea bucătarului.

— Dacă ar fi după mine, aș fierbe cafeaua și-ntr-o oliță de noapte a unei contese bolnave de rinichi. Nu dau doi bani pe farafastăcurile astea.

— Presupun că neamțul nu are nici purici, continuă Colosul, cu glasul încărcat de bănuieli. Deși, date fiind condițiile de război, s-ar putea alege cu câțiva „lați” de la un poponar de duzină.

Râde încântat de propria-i glumă, scărpinându-și subsuoara năclăită.

— Împuțiciunea ta nu e o regulă, îi răspunde calm Otto, așa cum nici prostia ta nu este. De când nu ți-ai mai schimbat ciorapii?

— N-am știut că se schimbă! se dezvinovățește Colosul.

— Acolo își ține banii! zice Sara, atotcunoscătoare. Nu-i mai poți scoate, decât dacă-i faci o operație plastică.

— Sunteți obsedați! declară Colosul, cu dispreț. Filfizonii ca voi ar trebui să se fâțâie prin saloanele de cosmetică. Ia spune, Fachirule, tu de câte ori ți-ai înmuiat stafidele în Gange?

— Nu te lega de lucruri sfinte, îl potolește indianul. Gangele e pentru purificarea trupului, nu ca să-ți lași jegul în el. Înainte de a intra în apă, ne frecăm cu praf de cărămidă și ne radem peste tot.

Colosul nechează de plăcere.

— Să nu-mi spui că nu s-a scăpat nici unul vreodată! Mațele au și ele dreptul la purificare.

Dinspre Priștina se aude vuietul exploziilor, de parcă bătrânul Atlas și-ar trosni oasele, săturat să tot țină Pământul pe umerii lui. Pădurea rămâne nepăsătoare, conservându-și zgomotele ei nocturne. Ceea ce urmează, nu face însă parte din salba de țârâituri și foșnete.

O rafală lungă de mitralieră ne face să ne aruncăm instantaneu la pământ. Așchii de lemn și cioburi ne împroașcă precum o ploaie venită din senin. Ne încolăcim ca niște șerpi chemați din concediul de odihnă, căutând din ochi o scăpare. Rafala se repetă, țintuindu-ne din nou capetele la podea. Pavlovici dă un ordin scurt. În secunda următoare, căbănuța e cuprinsă de flăcări și, la adăpostul lor, ne croim drum prin ieșirea din spate. Un cor de arme prinde să se jeluiască și să ofteze cu năduf. Prin foc și fum distingem câteva siluete care fac salturi gigantice și, dacă n-am ști că în Serbia nu există canguri înarmați, am fi gata s-o credem.

AKM-urile noastre ies din amorțală, considerând că e cazul să ia parte la conversație. Se trage, totuși, orbește, pentru că focul s-a extins la copacii dimprejur și, paradoxal, lumina puternică face întunericul de nepătruns. Tragem rafale încrucișate, schimbând la fiecare zece secunde încărcăturile. O grenadă explodează la zece pași de mine, dar pământul moale în care cade îi mai temperează din elan.

— Dacă ăștia sunt celebrii UCK, urlă Colosul, cred că e cazul să cerem o mărire de contract. Luptă mai bine și decât afghanii.

Retragerea ne e tăiată de un cuib de mitralieră dintr-o văioagă, care până atunci tăcuse, răbdător. Maiorul se codește să ceară întăriri prin stație. N-a venit în Serbia să fie ajutat, ci să ajute, întunericul și camuflajul la țevă ne fac încă prea puțin detectabili, dar infraroșiile nu sunt proprietatea noastră exclusivă.

Deodată, focul încetează și o voce de bas bubuie

printre copaci:

— Predați-vă! Aveți zece secunde să ieșiți cu carabele până la cer! Atenție! Pentru fiecare soldat sârb pe care-l atingeți, vom omori douăzeci de albanezi!

— Drace! icnește Pavlovici. Țștia nu-s UCK!

Transmite cuvântul de cod și se identifică. Cei din față șușotesc o vreme, după care vocea de bas se aude din nou, răgușit:

— Ieșiți la lumină cu mâinile depărtate de corp!

Nu e cazul să ne expunem cu toții. Maiorul se hotărăște să rupă pisica și-și face apariția de unul singur, cu brațele rășchirate, precum crengile unui copac uscat. E o postură în care nu l-am mai văzut niciodată și nici unul dintre noi nu caută să-și ascundă satisfacția. Regret din adâncul sufletului că nu am un aparat de fotografiat. Există unele instantanee care te pot face bogat pe viață.

Un hohot de râs pune capăt tensiunii. Lângă maior se ivesc trei luptători pe care-i recunoaștem imediat: sunt Tigrii lui Arkan.

— Ați intrat în sectorul nostru, ne lămurește șeful patrulei, care nu e altul decât partenerul de box al Colosului. Ne curățăm unii pe alții ca niște handicapați.

Maiorul e mut de furie. Știe că e unicul vinovat. Furat de zel, a uitat să respecte încadrarea în coordonatele stabilite. Era o greșeală pentru care putea plăti din greu. Oricum, urma să aibă destul de lucru cu noi, pentru a ne face să uităm că ne-a expus ca un pifan neinstruit.

Acum înțelegi, cititorule, de ce nici patima și nici un alt sentiment nu trebuie să facă parte din arsenalul unui mercenar, între noi și roboți, deosebirea este doar de construcție. Suntem mașini de ucis. Cel mai mărunț element uman se poate transforma, pe neașteptate, într-un dușman înverșunat. Războiul este o meserie mai exactă chiar și decât aceea de ceasornicar.

Cei zece membri ai patrulei de Tigri se strâng în jurul nostru, bătându-ne prietenește pe umeri. Se fac

schimburi de bidoane și de țigări. Au și ei două femei în componență, ceea ce stârnește nedumerirea Colosului.

— Am crezut că numai la elefanți mai există matriarhat!

Nimeni nu remarcă noile cunoștințe dobândite de american.

În mod normal, ar fi trebuit să ne cadă părul de uimire.

— O să te miri, zice Borislav, amuzat, dar sunt mai bune luptătoare decât mulți bărbați. Și, pe urmă, gândește-te la latura psihologică. Fără să vrei, eziți o clipă să tragi într-o femeie și clipa asta poate reprezenta un avantaj inestimabil.

Maiorul turuie câteva fraze în sârbă, din care, fără să cunoaștem limba, deducem că inventează o poveste despre sosirea noastră neașteptată în acel loc. Borislav nutrește un respect deosebit pentru Pavlovici și nu face caz de asta. Vestea proastă e că jeepul nostru a fost incendiat Tigrii au crezut că au de-a face cu o capcană, preferând să-l distrugă de la distanță.

Până la muntele Cicavica – spațiul nostru operațional pentru următoarele zile – va trebui să mărșăluim pe jos. Maiorului nici prin cap nu-i trece să ceară ajutor motorizat. Caută din răspuțeri să mușamalizeze incidentul, transformându-l într-un episod hazos.

Borislav îi oferă ultimele noutăți:

— Teroriștii UCK au fost alungați din principalele lor bastioane. Nu mai există nici în Dragobilje, nici în Ovcarevo, nici în Pagarusa și nici în Malișevo. Bandiții își aruncă armele și uniforme și își abandonează bazele.

Într-adevăr, acțiunea de „curățire”, a înregistrat succese de marcă. Totodată, albanezii civili părăsesc Kosovo cu sutele de mii. Metodele de convingere sunt diverse. La Dobrunë, la granița dintre provincie și Albania, douăzeci de profesori au fost uciși chiar în fața elevilor lor. A fost de-ajuns pentru ca, pe o rază de

cincizeci de kilometri, localitățile să rămână complet pustii.

Membrii mascați ai forțelor paramilitare sârbe au periat mai multe orașe, incendiind casele și magazinele și ucigând mai multe zeci de albanezi. Toate căile de acces în Priștina, capitala provinciei, au fost blocate, iar centrul de comandă al liderilor separatiști a fost incendiat. Restaurantele *Tiffany*, *Bagrem*, *Cheers*, altădată locuri de rai, au devenit mormane de ruine fumegânde. Cadavrele mai multor albanezi, bănuți de apartenență la UCK, au fost lăsate să putrezească pe străzi. Printre ele și cele ale avocatului Bajram Kelmendi și ale fiilor săi. Fusese unul dintre cele mai cunoscute figuri și câștigase mai multe procese împotriva sârbilor, care nu l-au uitat și nu l-au iertat pentru asta.

Răpirile unor intelectuali și asasinarea mai multor personalități albaneze și-au atins rapid scopul. Decapitată și dezorganizată, mișcarea separatistă a devenit o mașinărie stricată, care nu mai crea decât haos. Indirect, bombardamentele NATO au contribuit la creșterea haosului, dându-i dimensiuni uriașe. Teroarea i-a luat în stăpânire pe toți, fără deosebire de etnie, creând un vid de autoritate tocmai bun pentru ieșirea la suprafață a instinctelor primare.

Pofta de a uide se află la loc de cinste în zestrea noastră genetică, ba capătă și inflexiuni morale, pentru o justificare de care, la urma urmei, nici nu este nevoie. Vinovat nu e cel care moștenește, ci acela care lasă moștenirea. Vinovat nu e cel creat, ci acela care creează. Fie că vine în numele păcii, al reinstaurării dreptății sau impunerii unor legi aberante, moartea rămâne una și aceeași, nici morală, nici imorală, nici firească, nici nefirească, pentru că moartea indusă este emblema cea mai clară a unui instinct sinucigaș comandat: autodistrugerea speciei!

— Am fi putut să nu ajungem aici, încheie Borislav, aruncând mukul de țigară în cenușa focului stins. Porcii

de americani ne bombardează pentru că nu acceptăm un acord care să ne distrugă țara. Dacă teroriștii nu ar fi atacat populația sârbă, am fi ajuns poate la o înțelegere. Cert e că, de-acum înainte, nu mai poate exista pace. Ori murim cu toții, ori îi stârpim pe nemerniciiăștia de musulmani.

O perioadă ne continuăm drumul împreună, în căutarea unui loc de campare. Suntem prea obosiți ca să ajungem în aceeași zi la locul de adunare, pe muntele Cicavica. Satul care se ivește prin pâcla dimineții se dovedește locul ideal. N-au mai rămas mulți locuitori. Sunt bărbați și femei trecuți de vârsta a doua și vreo zece copii. Adunați în mijlocul satului, par o comunitate de țărani care se întoarce de la biserică.

— Unde-s tinerii? îl întreabă Borislav pe cel care se prezintă ca fiind primarul. S-au înrolat în UCK?

— Nu, domnule, răspunde primarul, un om spătos, pe figura căruia nu se citește nici un semn de frică. Au fost luați de colegii voștri și împușcați.

— Ce vrei să spui, banditul? Că suntem criminali? Ia mai gândește-te, nu cumva tinerii voștri aveau în mâini arme, în loc de flori?

— Nu, domnule, repetă, neclintit, primarul. Noi suntem pașnici. Nu vrem decât să ne lucrăm pământul și să fim lăsați în pace. Tinerii au fost adunați sub dealul din capătul satului și acolo...

Se oprește, căci lacrimile îi sugrumă vocea. Oftează, dând din mână. Un gest incert, care poate însemna orice.

— Poți dovedi ceea ce spui? îl întreabă Borislav.

— Sunt... sunt îngropați acolo.

Cum era de așteptat, sârbul le cere locuitorilor să dea la iveală groapa comună. La nici un metru sub pământ, încep să apară capetele și membrele unor cadavre. Aerul se umple de un miros grețos și de vaietele femeilor, care cad în genunchi, blestemând și tânguindu-se.

— Gura! răcnește Borislav. Nu suntem la spectacol.

Nu știu ce mă face să cred că voi i-ați ucis și i-ați îngropat aici, ca să dați vina pe sârbi.

Primarul rămâne mut de uimire. Nu poate crede că un om, până mai ieri un conațional, lângă care ar fi putut sta la o masă sau călători în autobuz, poate fi atât de sadic.

— De unde știu eu că n-au fost bombardati de NATO? Există vreun certificat de deces? S-au mai întâmplat cazuri, continuă Borislav. Un camion plin cu ai voștri a fost făcut scrum de o rachetă, zilele trecute. Voi i-ați chemat, acum suportați consecințele.

— Allah e martor! strigă, indignat, primarul.

— Allah? întreabă, oripilat, Borislav. Cine e ăsta? Comandantul UCK? Pilot pe vreun avion invizibil?

— Dumnezeu e unul singur, indiferent cum îl numim.

— Ești groaznic, îmi dai lecții de religie!

Se apropie de un cărucior beteag, în care țipă un prunc și-l liniștește cu un glas uguit. Pruncul tace și-i zâmbește cu dințișorii lui de lapte. Borislav se întoarce spre Tigrii lui și comandă sec:

— Curățați-l!

Pistoalele-mitralieră clănțane ca niște compotoare defecte. Trupurile sătenilor cad în jurul gropii comune, reîntâlnindu-și morții. Cadavrele sunt stivuite în grabă și acoperite cu fânul dintr-o căpiță, după care li se dă foc. În jurul pălălaiei, beau, dansează și cântă cu voci răgușite:

*Noi suntem sârbi,
Noi suntem Tigrii lui Arkan,
Trăiască Serbia!*

Ne despărțim ca niște buni prieteni. Borislav stabilește cu Colosul ziua revanșei pentru meciul de box pierdut. Revanșa are să vină, dar nu din partea Colosului, ci din cu totul altă parte.

Anticristul își câștigase dreptul la propria-i Golgotă.

Centrul comandamentului american al spațiului, situat la cinci sute cincizeci de metri sub vârful muntelui de granit Cheyenne, în Colorado, este inatacabil. De-acolo se desfășoară supravegherea întregii planete, iar acum, îndeosebi a Balcanilor. Misiunile sunt numeroase: supravegherea tirurilor de rachete, cu rază scurtă și medie de acțiune, supravegherea sateliților și protecția sistemelor americane de informații, dirijarea operațiunilor ofensive împotriva sistemelor informative adverse. După estimările noastre, Centrul, o rămășiță a Războiului Stelelor, supraveghează peste șase sute de sateliți aflați pe orbită în jurul Pământului. Avioanele F-16 și B-2, ca și rachetele de pe portavioanele Enterprise și Foch și de pe submarinele aflate în Marea Adriatică sunt ghidate însă și de un sistem informațional aflat la sol.

Astfel, trupe de comando NATO se infiltrează zilnic pe teritoriul provinciei sârbe Kosovo, în cadrul unor misiuni secrete de culegere de informații despre forțele iugoslave și cele paramilitare care acționează în zonă. Echipe separate de câte cinci oameni intră în Kosovo, fiind dotate cu echipamente de comunicații și de luptă ultrasofisticate. Aceste comandouri inițiază și atacuri punctuale contra militarilor sau polițiștilor sârbi, ca și asupra grupărilor paramilitare. De asemenea, aceleași comandouri plantează balize cu emițătoare radio, menite să ghideze piloții în timpul raidurilor aeriene.

Aceste forțe din teritoriu pot fi folosite în cadrul operațiunii Bumerang.

(Dintr-un raport secret al FSB rus difuzat către comandantul Brigăzii de parașutiști ruși dislocate în Bosnia-Herțegovina)

III

Operațiunea Bumerang

Corpul 52 al Armatei Populare din Priștina a suferit pierderi grele, în urma bombardamentelor aeriene. O baterie de tunuri și două cazarme, dislocate pe muntele Cicavica, au fost complet distruse. Aceeași soartă a împărtășit și o coloană de blindate aflată în apropiere. Rămășițele armatei au fost retrase pentru completare și refacere, lucru de care au profitat comandourile NATO, care s-au grăbit să împânzească zona cu misiuni de luptă.

Ne așteaptă lupte grele, dar în gherilă suntem cei mai faini specialiști.

— Începe să semene cu desenul nostru, plescăie, mulțumit, Colosul. Până acum, parcă am fi jucat în alt film.

Își dezmoștește trupul, trosnindu-și oasele, aidoma unui căpcăun care se pregătește să caute niște copii neastâmpărați, rătăciți în pădure. A început să plouă, o ploaie enervantă ca o soție la sfârșit de săptămână.

— E bună pentru porumb! aruncă uriașul, ca să zică și el ceva, deși n-a dat niciodată în viața lui cu o lopată după vreo buruiană.

Stăm mohorâți și posaci sub foaia de cort întinsă între trei arbori. Pavlovici lipsește până diseară. E plecat la centrul comandamentului sârb, iar noi ne-am transformat în niște copii de grădiniță care-și așteaptă părinții să-i ia acasă.

Colosul ne privește cu interes, scuturându-și din când în când cascheta, care ia apă.

— Băi, baligilor, ați venit să îngrășați câmpul? Mercenarul trebuie să fie întotdeauna vesel și optimist. Uitați-vă la mandea! Exult de încântare și strălucire.

— Frederick, piuie Fachirul, când ai trecut ultima

oară pe la un doctor? Reține, nu la un veterinar.

— Nu mai țin minte, recunoaște Colosul. Tot ce știu e că, atunci când s-a petrecut, s-a lăsat cu muiane zdrobite. Savantul, îmbrăcat într-un halat alb, susținea că e musai să-mi viziteze gaura curului cu un soi de lunetă. Asta, bunii mei prieteni, după ce mă chinuise cu un maț care avea prins la capăt un bec și pe care mă pusese să-l înghit. Vă închipuiți ce afront! Desigur, adaugă el, cu o sclipire șmecherească, unii dintre noi s-ar fi supus cu plăcere unui asemenea control, dar nu era cazul meu.

Scuipă scârbit, pentru a-și sublinia dezinteresul vizavi de astfel de perversiuni, lăsându-se pe vine ca o cloșcă în căutare de lucru.

— Luneta i-am băgat-o doctorașului pe gât cu mâna mea, dar n-aș putea să vă relatez ce am observat. De altfel, omul zbiera și se zvârcolea în așa hal, că a trebuit să-l plesnesc peste urechi. Idiotul își uitase stetoscopul în timpane, așa că vă închipuiți că bietul instrument a suferit stricăciuni ireparabile.

— Nu pot să te sufăr, icnește Sara, întorcându-se pe o parte. Locul tău e într-un muzeu al curiozităților naturale, nu aici, în mijlocul nostru. Azi-noapte ți-am simțit caraba pe sânii mei. Dacă se mai întâmplă o dată, îți promit că rămâi fără degete.

Și Sara dă la iveală pumnalul, pentru a nu mai exista nici un dubiu asupra intențiilor ei.

— Am avut un vis erotic, se dezvinovățește Colosul.

— Te-am avertizat! mârâie Sara, neîmpăcată. Ține-ți lopețile acasă!

— Mare scofală! se îmbătoșează Colosul. Măcar dacă ai avea niște balcoane mai pricopsite. Cât pe ce să-mi zdrelesc deștele în coastele tale.

Sara aruncă cu un bulgăre de pământ care se sparge drept în fruntea uriașului. Dărele de lut îl fac și mai puțin arătos.

— Vaco! răcnește Colosul, grăbindu-se să adauge: Să

mă ierte vacile, măcar ele n-au nevoie de silicon. Ți-aș putea recomanda o clinică în care se mai poate repara câte ceva din arsenalul tău.

— Încetează! intervine și Otto. A rămas stabilit de la început că nu vor exista hărțuiri sexuale.

— Ia te uită! Ce repede săriți voi, una în apărarea celeilalte!

Colosul știe că s-a șters pe bot de votca neamțului, drept care deșurubează cu evlavie dopul de la propriul său bidonaș.

— Tu, Sara, nu știi ce pierzi! reia el conversația, mai sâcâitor decât ploaia cernută. Sunt singurul bărbat din lumea asta care a fost decorat cu ordinul „Parul de coral”, cea mai mare distincție a insulelor Tuvalu.

— Frederick, aiurezi! pune Fachirul diagnosticul.

Dar, de astă dată, Colosul nu inventează.

Acum câțiva ani, fuseserăm invitați de Fijian într-o croazieră de plăcere prin insulele Pacificului. Fijianul își cumpăraseră un fel de iaht, cu care se mândrea foarte, jucându-se de-a miliardarul, în pauzele dintre contracte. Ca să ne dea gata, a organizat o petrecere cu culoare locală la Vaiaku^[15]. Colosul nu-și revenise încă din uimirea provocată de trecerea peste linia de schimbare a datei^[16]. Hotărâse să rămână exact în locul respectiv, trecând când de-o parte, când de alta. Pretindea că în felul acesta va putea trăi o zi de două ori, înșelându-l abil pe necruțătorul Cronos.

Nici eu, nici Fijianul n-am insistat să-i descriem cum devine chestia cu adevărat, mai ales că prietenul nostru se bucura aidoma unui copil. Uneori, e bine să-i lași pe oameni să viseze, măcar și pentru faptul că în intervalul ăsta nu fac rele.

Petrecerea de la Vaiaku a fost numai începutul. După un litru din cel mai tare rachiu și câțiva litri de vin dulce, Colosul și-a descoperit virtutea sa misionară, de care până atunci nu avusese habar. Ne-a convins foarte repede că sosise momentul să-i convertim pe băștinași

la creștinism, deși, fie vorba între noi, Colosul nu pusese decât o singură dată piciorul în biserică și atunci pentru a-și însuși cutia milelor.

— Va fi o cruciadă! proclamă el solemn. Dar una pașnică. Vom fi soldații Domnului și, pentru prima oară, nu vom pretinde nici un ban în schimbul faptelor noastre bune.

— Și dacă vom sfârși drept cină pentru niște canibali? întrebă, deodată, Fijianul.

Dilema îl puse oarecum pe gânduri pe Colos, dar nu reuși să-i taie din entuziasm. Considera că merită să te jertfești pentru o idee.

— Oricum, adăugă el cu glas încărcat de nădejde, cred că în zilele noastre această specie a dispărut.

— Cât timp vor exista misionari, vor exista și canibali decretă Fijianul, sigur pe el. Unii fără alții nu pot trăi, e în afara naturii.

— Legile sunt făcute să fie încălcate! zbieră Colosul, încurcând rău de tot borcanele.

Hotărârea o dată luată, ne-am imbarcat pe iahtul Fijianului și am purces în misiunea noastră periculoasă. În loc de apă sfințită, ne aprovizionaserăm cu două poloboace de rom, iar în loc de cruci, purtam, pentru orice eventualitate, pistoale la centură. Marea liniștită ne-a dat curaj, iar Colosul nu mai prididea să mulțumească Celui-de-Sus pentru iluminarea cu care fusese dăruit. N-a pregetat să aducă și niște pești ca jertfă, pe care i-a mâncat tot el, pentru a se împărtăși cum se cuvine.

Întâmplarea a făcut ca, pe prima insuliță pe care am acostat, să dăm peste o misiune catolică formată din trei călugărițe zbârcite și șchioape. Colosul mai pierdu ceva din elan, dar tot nu se dădu bătut. Cu toate trucurile încercate, nici una dintre babornițe nu a putut fi convinsă că formam o ceată de reprezentanți ai Crucii. Drept care le-am lăsat în plata Domnului, grăbindu-ne să pornim la cucerirea insulei, cu toate că cele trei

coțofene se puseseră pe cotcodăcit, amenințându-ne că ne reclamă la administrație.

— Administrația a fost răsturnată! proclamă atunci Colosul, bătându-se peste tocul pistolului. Noi suntem aleșii poporului, așa că, mucus!

Pe țărmul opus al insulei, unde ne-au dus pașii și votca, am dat peste o comunitate de băștinași îmbrăcați în pânze dintre cele mai colorate, care zâmbeau mereu, de parcă toată ziua bună-ziua s-ar fi tras la pozar. Nici acum nu sunt convins că nu râdeau chiar de noi. După prezentările de rigoare, le-am explicat, în câteva cuvinte bine alese, intențiile noastre cucernice. În loc să cadă pe spate și să execute un dans tematic, șeful tribului ne-a împărtășit câteva legi care se cerea să fie respectate, susținea el, chiar de-am fi fost și niște extraterestri. Oglinzile și mărgelile despre care Colosul aflase din cărțile de culturalizare în masă nu au avut nici un succes. În schimb, la vederea dolarilor, șeful s-a arătat dispus să aducă câteva amendamente Constituției.

— S-au schimbat vremurile! oftă Colosul nostalgic, mutându-și gândul de la indienii lui Columb. De când dolarul a ajuns limba internațională, descoperirile geografice nu mai rentează.

Cert e că, în schimbul banilor, am primit o colibă și o parcelă de cociotieri. De asemenea, ni s-a permis să ne testăm calitățile de misionari, fără a încălca însă autoritatea șefului. După ce ne-a trecut euforia, lucrurile au căpătat alte dimensiuni. Bărbații își păzeau femeile mai ceva decât pe broaștele țestoase pe care le creșteau pe lângă casă. Colosul a încercat în două rânduri să convingă partea feminină să vină la spovedanie, dar nu s-a ales decât cu câteva zgripturoaice cu pielea mai tăbăcită decât a elefanților.

Tocmai ne gândeam să ridicăm ancora, pentru a ne muta misiunea într-un bordel mai primitiv din Vaiaku, când Colosul își aminti, pe neașteptate, un pasaj din călătoriile marelui genovez. Blindat cu două sticle, a dat

buzna, într-o seară, în coliba marelui șef.

— Apă de foc! zise el și, pentru a îndepărta orice bănuieli, rase un gât.

Bătrânul șef maori a acceptat ofranda. Calculul Colosului era simplu, croit după mintea lui îngustă: să-l îmbete pe bătrân și să-l convingă să-i vândă sau să-i închirieze câteva dintre frumusețile locale. Rezultatul a fost însă dezastruos, romul având asupra șefului efectul laptelui asupra sugarului. La rândul lui, Colosul a borât de vreo două ori, fiind tratat cu niște leacuri cunoscute numai de localnici, la un preț aiuritor. Totuși, n-a plecat nici el cu mâna goală. A reușit să-l convingă pe bătrân să patroneze un concurs de frumusețe masculină. Trebuie spus că, la convingerea lui, a contribuit în bună măsură și hoașca de nevastă-sa care s-a și numit, oficial, șefa juriului.

Arătându-se dispusă să participe la orice distracție, mica populație a îmbrățișat cu entuziasm inițiativa. S-au stabilit probele, s-au ales concurenții și s-au instituit chiar și niște premii la sponsorizarea cărora, inutil să adaug, a trebuit să contribuim și noi.

Colosul și cu mine, dimpreună cu trei băștinași, am mers cap la cap până la proba de măsurare a penisului. Uriașul a refuzat orice măsurătoare care s-ar face în alte condiții decât ale unei erecții totale. Evident, contribuția femeilor a devenit absolut necesară. Primele s-au îndesat bunicile și străbunicile, care însă s-au cam bucurat pe uscat, nereușind să trezească nici un interes. Altfel au stat lucrurile când a intrat în acțiune artileria grea

Cum pusesem la bătaie și cel de-al doilea poloboc de rom, distracția era în toi, iar suspiciunile dispăruseră cu desăvârșire. Un băștinaș și cu mine ne-am declarat învinși, nereușind să păstrăm prea mult timp standardul necesar. Rămas singurul misionar în lupta cu păgânitatea, Colosul se ținea cât putea de tare. Mârâia și icnea ca o balenă la gimnastica de înviorare,

apelând tot mai des la sticla de rom. A avut o voință de fier, în pofida pațachinelor care abia așteptau să-l ia în bătaie de joc, reușind să câștige detașat. Partea proastă era că, după ce participanții și-au luat nevestele și au dispărut cu ele în colibe, refuzând să participe la festivitatea de premiere, Colosul s-a trezit că eforturile lui nu duseseră la nici un rezultat notabil. Desigur, premiul era superb – un falus sculptat în coral, cu o perlă micuță chiar în vârf – dar nicidecum prielnic stării de excitație în care se găsea uriașul. Se plimba de colo-colo, cu premiul în mână și cu catargul în poziție de lansare, oferind prilejul unor comparații care mai de care mai favorabile lui. Recompensele morale nu-l mângâiau însă defel.

— Domnilor, prinse el să guițe, concursul nu a luat sfârșit. Nu-mi merit deloc premiul, dacă nu dovedesc că obiectul muncii e și folositor.

După ce s-a mai băut un tur, juriul a căzut de acord asupra aspectului. O parte din membrii acestuia, aflați la o vârstă venerabilă și câteva puștoaice neșcolite aveau să testeze pe viu obiectul disputei.

— Să tragem la sorți! decise Colosul, care putea figura oricând în galeria de onoare a marilor trișori ai lumii.

Le-a arătat cărțile de joc, de care nu se despărțea nici o clipă și a împărțit câte una fiecărei voluntare. Evident, tinerele s-au ales doar cu ași și popi, în timp ce babele au trebuit să se mulțumească și cu dolarii. Trei zile și trei nopți s-a supus Colosul diverselor experiențe, până când ne-a declarat cu vocea unui pădurar mutat disciplinar la oraș:

— Fraților, nu-mi mai trebuie femei un an de zile!

Venită din partea Colosului, o asemenea declarație ar fi trebuit consemnată și atunci am deplâns, alături de el, lipsa unui cronicar de specialitate.

Acum, Colosul se ridică în picioare și ne fixează cu o privire țăfnoasă.

— Aș putea figura și în Cartea Recordurilor, se

fudulește el, dacă tipii ar fi fost îndeajuns de deștepți să se ocupe și de aspectul ăsta. Dar nici ăia nu sunt decât niște muhaiele ca și voi.

Sara nu se arată impresionată. Reiterează amenințarea sub o altă formă, pregătindu-și culcușul. Ploaia se întetește, călcându-ne pe nervi. Nici de pocher nu avem chef, deși Colosul ne îmbie cu o voce mieroasă. Tot el vine cu o nouă idee.

— Ce-ar fi să încercăm să facem pe misionarii prin împrejurimi? Nasul meu îmi spune că niște fuste ne așteaptă să se spovedească.

— N-avem voie să părăsim locul! îi amintesc eu, precaut

— Te-a invitat cineva? Stai aici până vine tăticu'. Dacă întreabă de noi, îi vei spune că suntem chemați la școală pentru meditații. Ce zici, Otto? Am putea găsi și pentru tine ceva potrivit

Surprinzător, Otto acceptă ideea, făcându-și strămoșii – imbatabili campioni ai disciplinei – să se învârtască în mormânt.

— Dacă promiți că ne întoarcem într-o oră! adaugă el, cu gândul la strămoși.

Cei trei dispar pe după copaci și aud încă multă vreme vocea Colosului, care mă categorisește în fel și chip, neezitând să-mi atribuie și o serie de boli venerice testate pe propria-i piele. Îmi pun ranița sub cap și mă strâng covrig, deși combinezonul termoizolant mă ferește de frigul care s-a lăsat pe neașteptate. Închid ochii, dar somnul refuză invitația. Vocea Sarei mă face să tresar:

— Ești însurat?

Întrebarea sună ca un fluierat într-o biserică. Răspund abia când Sara o repetă:

— Într-un fel.

— Cum adică, într-un fel?

— Adică, în felul mercenarului.

— Copii ai? Să nu-mi răspunzi: „Într-un fel.”

— Am.

— De când nu i-ai mai văzut?

Chiar, cât timp a trecut?... De-ajuns, ca Liana și fetița să-mi pară doară două fantasme. Doar refugiul în care se ascunde gândul care n-are ce căuta în ranița mea de soldat plătit.

— De mult.

— Nu merită să te legi de nimeni și de nimic pe lumea asta.

Mă întorc spre Sara și, pentru prima oară, o privesc cu alți ochi. Stă sprijinită într-un cot, cu cei câțiva cârlionți căzuți peste ochii mari și negri. Acum, când figura ei și-a pierdut asprimea, descopăr că e o femeie frumoasă. Are un trup mlădios, pe care combinezonul de luptă nu reușește să-l ascundă în totalitate. Degetele fine nu te-ar face să crezi că sunt maestre în mânuirea trăgaciului.

Privirea îmi rămâne lipită de buzele ei groase, incredibil de roșii, deși, evident, nu folosește nici un fard.

— Uneori, Dumnezeu e sadic, dar asta, după ce-a fost îndeajuns de masochist ca să ne creeze.

Îmi întoarce privirea, luându-mă ca din oală:

— Ai vrea să mă ai?

Îi dau primul răspuns care-mi vine în minte și care, culmea, e și cel adevărat:

— Într-un fel!

— Suntem croiți numai din instincte. N-ar fi rău nici așa, dacă nu ne-am afișa rațiunea pe toate drumurile. Te-ai gândit vreodată cât de imorală e rațiunea?

— N-am fost la școli, ca tine. Chestiile astea mă cam depășesc.

— Minți, spune Sara, încet, trecându-și un deget peste buze. Te-am ghicit de prima oară. Ești altfel. Eu n-am pe nimeni. Mai trăiesc doar ca să aflu de ce m-am născut. După aceea, o să mă duc să mă înec în Marea Moartă.

— Ce cauți printre noi?

— Ești idiot. E vorba despre ce caut eu sau tu în lumea asta.

— E destul timp să ne întrebăm când vom fi în Iad.

— Nu există nimic în afara Pământului ăstuia. Aici sunt și Iadul și Raiul.

— Nu crezi în Viața de Apoi?

— Cred că totul moare o dată cu mine. Asta e Viața de Apoi.

— De ce m-ai întrebat dacă vreau să te am?

Îmi ia capul în mâini, iar sărutul mă poartă undeva, departe, în insulele Tuvalu sau în Caraibe. Limba ei îmi amintește de plajele însorite și de valurile mângâietoare.

— Ia-mă! șoptește ea, deschindu-și combinezonul.

E un act scurt, animalic, dar mai încărcat decât un pom de Crăciun. Un borcan cu miere mi se prelinge pe șira spinării, unde mi-am mutat papilele gustative, atunci când explodez în Sara, tremurând ca o frunză rămasă să înfrunte toamna de una singură.

Sara se ridică și se spală cu apa strânsă pe foaia de cort. Am rămas cu mâinile și picioarele întinse, ca un parașutist oprit în aer. Sara aprinde două țigări, strecurându-mi una între buze.

— Ți-a plăcut? mă întreabă ea cu o voce neașteptat de aspră.

— Încă nu mi-am revenit.

— Te poți felicita că n-ai plecat cu vitejii noștri camarazi.

— Sara...

Ea îmi pune degetul pe buze și șoptește:

— Încearcă să înțelegi că n-a fost decât atât.

— Ție ți-a plăcut?

Se întoarce cu spatele, râzând cu poftă.

— Într-un fel!

Apoi, stația prinde să pârâie. Vraja se rupe. Într-adevăr, doar o dată cu moartea timpului putem trăi la nesfârșit Viața de Apoi.

Maiorul sună adunarea pe un platou aflat nu la mare

distanță de noi. Sara schimbă frecvența, căutându-i pe cei plecați după treburi lumești. Când ne întâlnim. Colosul e cu pistoanele la presiune maximă. Înjură și blestemă în toate limbile pe care le cunoaște. I-am luat din treabă, când tocmai descoperiseră o familie de albanezi refugiată în pădure. Nu apucaseră nici măcar să-i sperie ca lumea. Ochiul hâd al uriașului ne dă târcoale, în timp ce mărșăluim spre platou. Are o intuiție care întrece orice inteligență nativă.

— Și voi doi, cât ați fost singuri, de-a ce v-ați jucat?

— De-a Frederick, regele proștilor! îl repede Sara. E de dorit să nu ne mai obosești cu obsesiile tale.

Colosul o maimuțărește pe la spate, făcând gesturi obscene. Soarbe ultimele picături din bidonaș, săltându-și mai bine ranița în spinare. Îmi dă un brânci, ca din întâmplare, făcându-mă să alunec.

— Cască ochii pe unde mergi! strigă el, întărâtat.

Sunt încă prea toropit ca să-i răspund.

La punctul de întâlnire suntem preluați de un elicopter al forțelor sârbe și desantați pe versantul sudic al muntelui Cicavica. Avem o săptămână pentru a străbate pe jos traseul spre Priștina, până la Blace, la granița cu Macedonia. Au fost semnalate mai multe grupări neidentificate care trebuie anihilate. Un neavizat ar putea crede că e vorba de căutarea unui ac într-o claie cu fân. Dacă însă ar da cu nasul de aparatura noastră de detecție legată la un satelit rusesc și-ar schimba părerea. Cibernetica a modificat complet modul de desfășurare a războiului. Un singur lucru n-a reușit, totuși, să creeze: luptătorul virtual. Soldații vor fi întotdeauna de neînlocuit și, oricum, mercenarii ar fi ultimii dintre ei care ar dispărea.

— Cum mergem noi așa, bengăne vesel Colosul, parcă suntem Scufița Roșie în căutarea Lupului cel Rău.

Pavlovici nu se poate abține să nu râdă. Comparația cu Scufița Roșie l-a amuzat. Chiar și Lupul cel Rău ar face un infarct la vederea noastră, dar nu s-ar sfii să ne

taie calea la o trecătoare dublată de un debleu.

Băieții nu s-au ostenit să treacă de școala primară. Trag ca la Verdun, scoțând chiar și câteva chiote haiducești. Sunt însă foarte bine plasați. Cu mitraliera care controlează pasul îngust, pot ține piept și unei companii. Trecem AKM-urile pe foc cu foc, ținându-i cu ochii pe noi, în timp ce Fachirul și Sara se strecoară spre tunelul de cale ferată. Se opresc la intrare, iar Sara scoate din raniță un colac de sârmă, al cărei capăt îl leagă de șine. Cu o voltă demnă de un cowboy, proiectează colacul în sus și, în clipa în care sârma se încolăcește pe cablul de înaltă tensiune, intră amândoi în tunel, ferindu-se să calce pe șine. Auzim un schimb scurt de focuri și apoi nimic. Dacă au scăpat de gloanțele celor doi, pândarii au fost mai mult ca sigur electrocuțați.

Tunelul e lung și plin de primejdii. Mini-Geigerul Fachirului îi oprește din nou. Sapă cu atenție și îndepărtează minele antipersonal care formau un brâu la ieșirea din partea opusă. Sunt mine care nu ucid, căci ar fi doar pe jumătate eficiente. În schimb, îl schilodesc pe cel care se avântă printre ele, iar rănitul mai scoate din dispozitiv cel puțin încă un camarad, care trebuie să-l transporte.

Sara aruncă rapid trei grenade fumigene, după care dispare în tufișurile agățate de stânci, cu Fachirul pe urmele ei. Sunt doar două santinele, dispuse pe aceeași parte a debleului. Orice păcănit de armă ar putea atrage atenția celor de la punctul de rezistență din capătul trecătorii, așa că Sara preferă stelele ascuțite, pe care le înfige la fix în gâtleurile celor doi. Se târăște pe lângă ei, fără să le arunce măcar o privire. Sunt tineri, abia dacă au apucat să se bărbierească de câteva ori. Emblemele roșii ale UCK, brodate pe mânecile uniformelor de camuflaj, se îmbibă treptat de sânge, devenind strălucitoare.

Fachirul neglijează poteca sălbatică, prinzând să se

cațere direct pe stânca mâncată de furtuni. La răstimpuri, se oprește, pentru a-i oferi Sarei posibilitatea să-l ajungă din urmă. Alunecă și o piatră o lovește pe Sara în umăr. Mâna îi amorțește brusc, gata să dea drumul scobiturii în care se înfipsea. Sarei îi trebuie un efort uriaș de voință ca să-și îndepărteze durerea, își concentrează atenția pe mâna cu care continuă să se agațe, transmițându-i comenzi ca unui subaltern de ispravă. Și mâna ascultă. Mușchii își reiau travaliul, purtând-o pe Sara tot mai sus, spre colțul stâncii pe care Fachirul a ajuns deja. Cuibul inamic e distrus în câteva secunde cu aruncătorul de grenade. Doar doi luptători scapă cu viață, dar sunt răniți grav. Încearcă să ridice mâinile, strigând ceva. În timp ce Sara și Fachirul îi țin sub amenințarea AKM-urilor, ajungem și noi la locul cu pricina, mult mai ușor decât camarazii noștri. Cei doi UCK sunt, de fapt, un bărbat și o femeie. Bărbatul are ceafa și spinarea numai o gaură, dar continuă să vorbească repede, ca și cum ar vrea să termine întreaga provizie de cuvinte păstrate pentru o viață. Femeia a scăpat mai ușor, doar cu un picior retezat. Și-a pus un garou primitiv deasupra ciotului, pentru a opri sângele.

Ne apropiem cu precauție. Nu sunt puține cazurile în care soldați pe moarte își așteaptă inamicul cu o grenadă lipită de trup sau cu un pistol ascuns cu dibăcie. Dar prizonierii sunt prea preocupați de rănile lor, ca să le stea capul și la altceva.

Pavlovici îi chestionează rapid, numai din rutină. Știe că nu se poate aștepta la noutăți care să-l lase pe spate. Și totuși, surpriza vine atunci când crezi mai puțin! Albaneza ține mult prea mult la viața ei, pe care o consideră, nu se știe din ce motive, mai scumpă decât viața altora.

— Vă pot da o informație prețioasă. Dar vreau să chemați un elicopter care să mă transporte la un spital din Priștina.

Colegul ei nu e tot atât de cooperant. Horcăie și drăcuie, căutând cu disperare o armă. Îl ajut s-o găsească, dar altfel decât ar fi vrut. Falca îi zboară la trei metri de el, rânjindu-și dantura de parcă ar amuza-o spectacolul.

— Ce informații ai putea deține tu? întreabă maiorul, disprețuitor, dar cu urechile ciulite.

— Știu că un pluton de englezi s-a infiltrat în apropiere și ghidează de la sol bombardamentele. Nu mă uicideți, adaugă ea, aruncând o privire înfricoșată camaradului trecut în lumea de dincolo. Vă pot fi de folos. Nu vreau să mor.

— Nimeni nu vrea să moară! exclamă maiorul. Dar trebuie.

Albaneza cere apă. I se întinde un bidon cu votcă, din care bea însetată. Tușește și se schimonosește, gata să-și dea duhul. Reia cu voce hârâită:

— Chemați elicopterul! Vă pot oferi date exacte. Nu mă lăsați aici, m-au înrolat cu forța.

Pavlovici se preface că șovăie. Își sugerează o carie străveche, scormonind pământul cu bombeul bocancului, de parcă ar fi vrut să dezgroape răspunsul cel mai potrivit. Face câteva nazuri, după care apucă scârbit stația și cere un elicopter. Vocea din stație confirmă. Pentru albaneză e dovada supremă. N-are de unde să cunoască vocea Fachirului, care coboară încet pe pantă. Scurpă toate datele, interesându-se cât timp îi ia elicopterului să ajungă.

Pavlovici se întoarce spre Otto.

— Tu știi cel mai bine, zice el. Răspunde-i doamnei.

Neamțul se apleacă la urechea albanezei, șoptind unduitor:

— Depinde de tipul de elicopter. Dacă e unul ca ăsta, adaugă Otto, scoțând la iveală pumnalul de luptă, atunci înseamnă că deja a sosit!

Albaneza nu mai are vreme să se înspăimânte. Capul îi atârână, ținut doar de o fâșie de piele. Sângele îl

împroașcă pe Otto, care nu apucă să se ferească la timp. Scrâșnește un șaise și se grăbește să se curețe cu o cârpă înmuiată în votcă.

Nu plecăm, până ce nu legăm câteva calupuri cu explozibil, ascunse abil de trupurile și armele celor uciși. Mici cadouri pentru aceia care îi vor descoperi.

Ploaia a prins din nou glas. Norii joși par cuirasele unor uriașe transatlantice pornite în căutarea unui alt Noe. Nu lipsesc nici câteva fulgere, de parcă Dumnezeu și-ar încerca blitzul pentru a immortaliza prăpădenia de pe pământ.

— Tocmai un paratrăsnet au uitat să ne dea, observă Colosul. La câte bulendre suntem nevoiți să cărăm, ce mai conta?

— Agață-ți o antenă de cur! îl sfătuiește Fachirul.

— Nu, mersi, declină Colosul oferta Ar putea să emită semnale false și-i strică lui Otto bunătate de detector. Nu că m-aș teme în mod deosebit de fulgere, dar știu că pot avea efecte dintre cele mai bizare. La ultima închisoare în care am fost găzduit, înainte de a evada definitiv, era. Comandant o jigodie de maior, așa cum sunt aproape toți cei de teapa lui.

Recepționează un șut în fund, dar nu e nevoie să se întoarcă și să afle cine i-l plasase.

— Nu e vorba de dumneavoastră, domnule maior! chirăie el, măbind pasul. Conform proverbului: „Persoanele de față se exclud!” Vă raportează că, fiind de față, sunteți tras automat pe tușă. Maiorul despre care vă vorbesc și pe care, pentru a nu mai stârni confuzii, îl voi numi de-acum înainte Stan, fusese lovit de un fulger pe când era copil și mergea cu găștele la păscut. În urma impactului, a rămas destul de zdruncinat – ca să fim mai concisi, damblagise! Asta se pare că nu i-a dăunat cu nimic în cariera militară, ba dimpotrivă, de unde se poate trage concluzia că în armată fiecare își are locul lui bine stabilit.

— Meliță, tu, meliță, murmură Pavlovici, nervos. Să

nu te miri dacă într-una din zile o să te trezești cu un glonț în diblă.

— Decât să nu relatez faptele așa cum s-au petrecut ele, mai bine nu mai povestesc! răspunde Colosul, plin de el. Cum vă spuneam, Stan ăsta, ori de câte ori ploua – fie zi, fie noapte – ordona adunarea în curte și ne puneă să stăm în poziție de drepti, cu o vergea de fier în mână. Evident că el se retrăgea la adăpost, de unde ne urmărea prin binoclu. Tipul îl studiasse pe unul Freud, un sonat ca și el și era convins că, dacă ar retrăi drama din copilărie pe pielea altuia, ar putea să-și remaieze scufița. Cum însă fulgerele îl cunoșteau deja și cum adăpostul nu avea paratrăsnet, îi mai făcură o vizită, refuzând să se atingă de vergelele noastre. Crezuserăm că a paralizat în sfârșit, dar, după două zile, era mîi proaspăt ca la început, decât poate nițel mai damblagiu, dacă asta era cu puțință. Idiotul de maior, pardon, Stan, nu voia cu nici un chip să renunțe însă la experimentele lui bolnave.

Într-o zi, i-a dat prin cap să conecteze buda la un stâlp de înaltă tensiune. Doi bibani, care nu știau cam ce se mănâncă prin zonă, au urinat pe cablu, fiind internați de urgență la infirmerie. Cum nu fusese de față, Stan a considerat evenimentul lipsit de semnificații. Noi continuăm să ne facem nevoile prin toate locurile, numai la budă nu, așa că a schimbat tactica. A încercat să ne îmbie cu scaunul electric, că n-ar fi cum s-ar povesti, ba chiar că ne-am distra copios. Atâta s-a rugat de noi și atât de mult ne-a demonstrat ce bine e pe scaun, că zărghitul a tras heblul fără să vrea și s-a electrocutat. Când să ne facem cruce că a mierlit-o definitiv, iată-l pe Stan al nostru mai viu ca niciodată. Efectul a fost însă dezastruos. La prima inspecție și-a tras în palmă un fir prins la o baterie și, când a dat mâna cu superiorul, l-a făcut pe ăla să danseze o jumătate de oră. Pe chestia asta a fost îndepărtat din armată, ceea ce l-a supărat din cale-

afară, drept care s-a călugărit. Mult timp după aceea am trecut pe la schitul unde se retrăsese, ca să ne amintim împreună de frumoasele zile de altădată. L-am găsit într-o criptă, conectat la o mulțime de fire electrice. Pasămite, omul era atât de încărcat de electricitate, încât, de când venise la acel schit – și erau ani buni asigura de unul singur necesarul de lumină pentru întreaga așezare. A fost canonizat după moarte, cu numele de sfântul Kilowatt.

— De unde scoți tu poveștile astea pe bandă rulantă, soldat? îl întreabă Pavlovici.

— Am avut o viață aventuroasă, domnule maior! La mine în familie e o tradiție. Babacu' îmi spunea în momentele lui de trezie, ce-i drept cam rare, că nici o zi n-a semănat cu alta în toată viața lui.

— Ia taci!

Detectorul maiorului prinde să piuie. Ne pregătim armele, mergând aplecați după direcția semnalului. Otto descoperă în iarbă o cutie, pe care o controlează cu grijă.

— E o baliză, îl liniștește maiorul. Conduce avioanele câinilor spre ținte.

În mod normal, ar trebui să chemăm elicopterul. Sârbii preiau emițătoarele aruncate de americani și le plasează în zone populate de albanezi. Astfel, bombardamentele au efectul unui bumerang. Acum însă nu mai e timp. Otto distruge baliza, dar, lucru ciudat, detectorul maiorului nu se oprește din povestit. Semnalul îndepărtat e conectat la harta digitală, iar neamțul intră pe frecvența satelitului rusesc pus la dispoziție. Nu mai există nici un dubiu că, undeva, pe o rază de un kilometru, se află câțiva fărtați încărcăți cu aparatură electronică. Deși, la fel de bine, ar putea fi altă baliză.

E rândul Sarei să preia inițiativa. Ne târâm în spatele ei, cu nervii încordați la maximum. Semnalul devine, în scurt timp, aproape continuu, dar, oricât scormonim cu

binocurile noastre, nu descoperim nimic. Câmp peste tot și doar câte un pâlț de copaci ici-colo. Pavlovici și Otto mai controlează o dată aparatura, dar totul este în regulă Rămânem nemișcați o perioadă îndelungată. Am putea rezista și zece ore, fără să mișcăm un deget, confundându-ne aproape complet cu peisajul.

Dintr-odată, autostrada aliată la vreo sută de metri de noi, pustie până atunci, prinde să freacă. Coloane de transportoare, de camioane și autobuze indică un trafic din ce în ce mai intens. Nu intră în sfera noastră de interes. În schimb, interesează pe altcineva. În apropierea mea se ridică o porțiune de pășune și pot distinge cu claritate un binoclu. Deși sunt convins că l-au observat și ceilalți, apăs butonul de avertizare al stației. Rămânem nemișcați până când pășunea redevine plată, o dată cu scăderea traficului. Acum, probabil că observatorul transmite datele prin ordinatorul lui și, în curând, rachetele vor lua urma convoaielor.

Pavlovici se apropie de mine, mișcându-se atât de încet, încât pare că plutește prin aer. Mă depășește, oprindu-se în dreptul locului de unde apăruse binoclu. Nici un fir de iarbă, nici o crăpătură în pământ nu trădează ascunzătoarea. Doar ochiul versat al Sarei observă un puf de păpădie stingher. Scot burghiul cu aspirator, lăsând tirbușonul acustic să pătrundă în pământ cu o viteză de un milimetru pe minut. Un timp, trăiesc cu impresia că Sara s-a înșelat. Răsuflu ușurat abia când vârful tirbușonului blochează burghiul. Îl scot cu infinite precauții. Probabil că un chirurg mi-ar admira măiestria, cerându-mi pe loc să devin asistentul lui principal. Prin găurice, introduc tubul mai subțire decât o gută de la butelia cu gaz paralizant. Este un gaz special, care-și face efectul instantaneu. Substanța chimică specială care-l însoțește îi permite penetrarea unei eventuale măști de protecție.

Sunt lac de sudoare. Sara îmi șterge fruntea,

aducându-mi din nou în minte imaginea chirurgului aplecat peste masa de operație. Când ridic capul, Otto strânge brusc declanșatorul. E nevoie de intervenția maiorului, căci altfel ar fi golit butelia. Ne punem măștile, pregătind pentru orice eventualitate AKM-urile. Momentele astea sunt cele mai grele. Nu știi cu exactitate ce s-a petrecut în bârlog, așa cum nu știi dacă există și o altă ieșire de urgență sau dacă toți cei dinăuntru și-au luat măsurile de protecție necesare. E un fel de joc cu cine-și pierde primul răbdarea. Acum, mingea se află în terenul nostru.

E rândul Colosului. Își scoate lopata Linemann, o minunăție șterpelită dintr-o vizită la un muzeu militar și prinde să sape ca o cârtiță care și-a prins botul în rădăcini. Deși lucrează lungit, are o eficiență extraordinară. De la jumătate de metru, schimbă direcția în unghi drept, până când lopata dă de un gol. Aruncă fulgerător o grenadă fumigenă, urmată de o petardă care saltă capacul de pământ.

Tremurăm de nerăbdare. Gloanțele de pe țevile armelor au tendința să fure startul. Efortul a fost inutil. Pe fundul gropii de doi metri pe doi, stau chircite trei trupuri îmbrăcate în combinezoane fumurii. Unul dintre ele a luat foc de la petardă, dar purtătorul nu se sinchisește de nici un fel. Pavlovici stinge grăbit flacăra, pipăind apoi cu degetele sale boante carotidele celor adormiți.

— Țsta e mort, zice el, dând cu piciorul în purtătorul combinezonului ars. Ai băgat și tu la gaz, de parcă te credeai la Auschwitz!

— Gazul nu omoară, răspunde sec Otto. Probabil suferea de ceva.

— M-aș mira să trimită cercetași cu probleme medicale, zice maiorul, cu o urmă de îndoială în glas.

Nu putem decât să-i dăm dreptate. Otto cercetează cu atenție cadavrul, ridicându-i pleoapele și deschizându-i gura.

— Ai de gând să-i faci autopsia? întreabă, nervos, maiorul.

— Era chiar în dreptul orificiului și a primit gazul în ochi, anunță Otto verdictul. Îl răstoarnă, controlându-i urechile, după care adaugă: A suferit o hemoragie internă.

— Vreau un certificat de deces complet, până mâine dimineată! trompetează Colosul, semeț.

După aparatura găsită, prada se dovedește de soi. Otto decodifică ordinatorul, intrând pe rețea. Fluieră admirativ, scărpinându-se după ureche.

— Domnilor, avem în față o echipă de elită din SAS⁽¹⁷⁾!

Cum se mai schimbă vremurile! În Algeria⁽¹⁸⁾, îi avuseserăm aliați, iar acum erau prizonierii noștri!

Otto și-a depășit însă atribuțiile și a stabilit legătura directă! Pe ecran, apare întrebarea: „Mai e ceva?” O clipă, rămânem înlemniți. Dar numai o clipă Pavlovici scoate carnețelul și începe să turuie, în timp ce neamțul nu mai prididește, să tasteze. Sunt transmise coordonatele unor clădiri și așezări care nu au nici o legătură cu infrastructura militară. Otto scanează chiar și o fotografie a unei ambasade străine. Încheie cu fraza justificativă: „Datele sunt obținute de la cârțițele cu care suntem în legătură.”

Așteptăm cu sufletul la gură răspunsul Centrului. Ar fi păcat să ne descopere, măcar și pentru frumusețea farsei. Care numai farsă nu el După două minute, care ni se par mai lungi decât un meci de fotbal, ecranul prinde iar viață: „Dumnezeu să va aibă în pază! Măine noapte, recuperarea.”

Fachirul dă drumul la un chiot de bucurie, primind peste bot palma scorțoasă a maiorului.

— Ai căpiat, soldat? Vrei să ne trezim cu tot UCK-ul pe cap?

. Victoria e colosală și trebuie sărbătorită. Uitând de toate disensiunile, Otto scoate două sticle de Smirnoff protejate în bucăți de pâslă. Stăm prăbușiți lângă

trupurile inerte fără să ținem seama la ploaia care se întetește. Colosul uită de mască și varsă votca pe el, devenind mai nervos decât dacă și-ar fi vărsat sângele în luptă. Rădem, descătușați, îngrămădindu-ne și mai mult unul în altul.

— Cu ăștia ce facem? întreabă Fachirul, arătând cu capul spre membrii SAS.

Îi plac englezii cum îi place unei vaci o înțepătură de tăun. Dacă i-ar fi lăsat lui pe mână, nici cel mai celebru medic legist din lume n-ar mai putea să facă ceva pentru a-i identifica.

— Pe ăsta îl îngropăm aici, hotărăște maiorul. Să se bucure și viermii, că și ei sunt ființele Domnului. Pe ăștilalți îi predăm la primul post de poliție.

O bubuitură groaznică, urmată de câteva explozii, zguduie pământul. Datele pe care cei din SAS au apucat să le transmită au fost repede valorificate. Mai mult ca sigur că, la ora asta, nu mai rămăsese nimic din coloana care, cu puțin timp în urmă, trecuse pe autostradă.

Pavlovici se face negru. În schimb, cicatricea lui devenise roșie, combinație de culori care, oricum, nu-l face mai frumos. Lovește cu bocancii în trupurile inerte ale englezilor, scuipându-le în față.

— Ar trebui să le luăm gâtul chiar acum! zice el, inversunat. Dar ar fi păcat să nu-i prezinte la televizor. Le-ar mai scădea moralul porcilor ăștora, ca să știe la ce să se aștepte.

Maiorul își strunește furia. Accesele de patimă i-au adus numai neazuri. Sunt lucruri în care n-ai voie să greșești de două ori, dacă nu vrei să-ți atragi moartea.

— Sara!

— Ordonăți!

— N-am de gând să stau aici până se trezesc otrepele astea din somn. Bagă-i nițel în viteză!

Sara scoate o seringă cu un ac interminabil, pe care-l înfinge direct prin combinezoanele celor doi membri SAS rămași în viață. O să-i cam facă sa strănute, dar

maiorul are, ca întotdeauna, dreptate: nu e timp de pierdut

— Vezi să nu mi-o înfigi și mie! zice Colosul, ferindu-se.

— Dacă ar fi stricnină, n-aș ezita! replică Sara, rânjind. Presupun că sunt destui care mi-ar mulțumi și s-ar ruga pentru mine, dacă aș face-o.

— Da' arțăgoasă mai ești! Vezi unde duce lipsa activității sexuale?

După ce sunt legați, englezii sunt luați la ghionturi, până se trezesc. Deși au trăit, cu siguranță și vremuri mai senine, își păstrează stăpânirea de sine. Dau impresia că s-ar juca de-a hoții și vardistii. Au o mică tresărire numai atunci când Colosul își bagă capul hidos între ale lor și le ia aerul cu răsufierea lui scârboasă.

— V-ați răătăcit? Trebuia să aruncați firimituri de pâine de la Londra până aici, ca să recunoașteți drumul de înapoiere.

E gata să le dea și alte pilde din poveștile pe care le-a învățat pe dinafară, dar maiorul preferă o manieră forte. Ajutat de Fachir, îi lovește cu patul armei în rinichi și în ficat, iar când *inglișii* cad în genunchi, le aplică lovitura de grație, făcându-i să-și scuipe dinții. Leșinul lor îi stârnește din nou furia. Joacă fotbal cu ei până obosește.

— Îi omorâți, zice Sara, calm, de parcă ar anunța scorul la pauză.

Dar nu se moare așa de ușor. Loviturile maiorului ocolesc zonele vitale. Dacă peste câteva zile sau luni, unul sau ambii englezi vor suferi vreo ruptură de organe, asta e altceva!

Îi conducem pe cei din SAS până la primul post de poliție din Priștina, dar, de predat, nu-i predăm imediat. Programul maiorului are și o parte a doua. Cere permisiunea de a fi lăsați pentru o oră singuri în subsolul instituției. Deși nerăbdător să-i preia, șeful poliției înțelege că e vorba de o „necesitate de stat”.

Schimbă ora din raportul de predare, făcându-i pe plac maiorului.

— Suntem prizonieri de război! reușește să articuleze unul dintre englezi, un zdrahon cu părul roșu ca blana unei vulpi năpârlite. Cerem să fim tratați conform Convenției de la Geneva.

Pavlovici cascadează ochii, de parcă ar fi auzit pentru prima oară în viața lui despre numita Convenție.

— Război? zice el, nedumerit. Care război? Se întoarce spre noi, cerându-ne socoteală că nu l-am anunțat: Au declarat, cumva, americanii sau englezii război? Nu-mi amintesc. Știu doar că s-au apucat să bombardeze peste noapte. Atât. Iar voi, voi nu sunteți prizonieri de război. Voi sunteți spioni și nu există nici la Geneva, nici la Ougadougou, vreo convenție care să vorbească despre felul în care trebuie tratați spionii.

— Solicit permisiunea de a vorbi cu șeful autorității locale! prinde glas și cel de-al doilea englez care, în urma manifestărilor de bun-venit, are un ochi complet închis.

— E la budă! se scuză maiorul. V-a văzut pe voi și l-a apucat, instantaneu, burta. Dacă ai ceva de guștat, poți să-i dai drumul.

— Refuzăm să vorbim cu altcineva, decât cu autoritatea locală! insistă cel cu ochiul suferind.

În fața unui așa tupeu, nici maiorul nu mai rezistă. Îi face un semn Colosului, care-și repede pumnul, închizându-i englezului și celălalt ochi. În cădere, se lovește cu capul de peretele de beton, ceea ce-l face pe colegul lui să-și mai piardă din calmul proverbial. Replica lui ne ia maul:

— Am nevoie să merg la toaletă!

Pentru prima oară, maiorul zâmbește, deși până și cel mai înrăit fizionomist ar refuza să recunoască acest lucru.

— Dar, te rog, nu te jena, suntem între bărbați! îl invită, politicoș, maiorul. Dă-i drumul aici. La toaletă îți cere bani. Surprinde privirea aruncată Sarei și adaugă

malitios: Dumneaei e doctor, a văzut multe în viață. Face parte din meserie.

Englezul se întoarce și, într-adevăr, clipocitul vesel ne înștiințează că nu se gândise la nici un subterfugiu. Dintr-o dată, ne înveselim cu toții.

— Poți să te și răhățești, face Colosul, îndatoritor. Numai să pui un semn distinctiv, ca să nu călcăm în el.

Dar englezul nu e prea pretențios. Cunoaștem istoria cu metabolismul, fiindcă am trăit și noi de multe ori starea prin care trece el acum. Maiorului i-a trecut primul val de furie, înșfacă bidonașul lui Otto și îl oferă prizonierului.

— Din păcate, colegii tăi ne-au spart colecția de pahare de cristal pe care o aveam de la bunica.

Englezul nu face nazuri. Votca e un bun întăritor și bate orice perfuzie când e vorba să depășești o stare de disconfort. Pavlovici plusează, înfigându-i un trabuc în gură și oferindu-i foc.

— Sunt maiorul Pavlovici! se prezintă el ceremonios. Pe colegii mei nu ți-i mai prezint, ca să nu-ți încarci memoria.

— Anthony Williams, locotenent! bâiguie englezul, luând o poziție relativă de drepti. Brigada a 5-a aeriană.

— Pe loc repaus! După cum cred că ți-ai dat seama, locotenente, situația e cam albastră. E ceva putred în Serbia, ca să vorbesc pe limba strămoșilor tăi.

— Domnule maior, conform Convenției de la Geneva, nu mă puteți obliga decât să mă prezint.

— Nici nu mă gândeam să-ți cer să ne relatezi istoria familiei tale. Un singur lucru ne interesează, locotenente: locul și modul în care va avea loc recuperarea voastră la noapte.

Anthony ezită o singură secundă, îndeajuns ca să ne dăm seama că va umbla la sacul cu povești.

— Toate datele le deținea căpitanul Smith, zice el, cel pe care l-ați omorât.

— A murit de moarte bună, nu l-am ucis noi, se

grăbește să precizeze maiorul. Tuturora ne vine rândul odată. Așadar, ești dispus să cooperezi?

— Repet, toate datele...

— Oprește-te, locotenente! strigă maiorul, care simte cum furia îi cere din nou azil politic. Să nu-mi spui că zdreanța asta care zace pe jos și cu tine erau doar majordomul și guvernanta căpitanului. Mi-ai insulta inteligența.

Își revine și „zdreanța”, care acum poartă ochelari de sudor.

I se toarnă și lui pe gât niște votcă, ceea ce stârnește neliniștea Colosului.

— Dacă așa zice rahatul ăla de Convenție să fie tratați prizonierii, atunci, la naiba, sunt gata să mă predau!

— Locotenent George Bell, Brigada a 5-a aeriană britanică!

— Și nu știi nimic de recuperarea de la noapte! insistă în completare maiorul, străpungându-l cu privirea.

— Torturarea prizonierilor este pedepsită, în conformitate cu articolele Tribunalului Internațional de la Haga.

Pavlovici uită de bunele maniere și se apucă să zbiere, sărind pe loc ca o capră căreia i s-a refuzat intrarea într-o discotecă:

— Mă cac pe convențiile și pe tratatele voastre! Se pare că, în loc de soldați, nenorociții ăia au trimis în misiune avocați și notari! Aici însă nu sunteți nici la Geneva, nici la Haga și nici în alt oraș din împuțitele voastre de țări! Aici sunteți în Serbia și vă supuneți legilor sârbești! N-aveți decât să mă dați în judecată și la Tribunalul de Apoi, dar vreau să vă fie clar un lucru: de-aici nu ieșiți vii, dacă nu aflu planul de recuperare!

Locotenenții englezi tac ca niște pești scoși la tablă de-un profesor năzuros. Pavlovici îi face vânt Colosului în față, apucându-se să-l prezinte ca pe un exponat la o expoziție de profil:

— Îl aveți în fața voastră pe unul dintre cei mai duri

soldați din lume. Specialitatea lui e scoaterea ochilor. Pretinde că toată lumea trebuie să semene cu el. Pe lista sa, dacă nu mă înșel, mai figurează scoaterea amigdalelor prin rect, ca și împletirea boașelor. Nici colegii lui nu sunt mai puțin școliți. În compania lor veți petrece clipe de desfătare. În zadar îi veți ruga să vă omoare mai repede, căci nu sunt criminali de rând. Eu unul m-am săturat și-mi iau mâna de pe voi!

Face stânga-mprejur, dispărând, bătos. Va avea o discuție cu una dintre țiğările lui cu opiu, pentru a-și mai potoli veninul.

Englezii privesc lung după el, ca după singurul lor ajutor, dar glasul Colosului îi îngheață:

— Dezbrăcarea!

Evident că nu se grăbesc să îndeplinească ordinul, așa că le dăm o mână de ajutor. În mai puțin de un minut, sunt ca în sala de naștere. Își acoperă locurile rușinoase, într-un gest instinctiv, căutând cu disperare o soluție salvatoare. Dar nici cel mai bun scenarist de filme de acțiune n-ar putea să le-o ofere.

— L-ați supărat pe maiorul nostru, iar noi vom fi siliți, din cauza asta, să-i suportăm răutățile, se răstește Colosul. Voi plecați acasă, ce vă pasă, dar noi rămânem cu el! Lucrurile sunt simple. Ca să-l îmbunăm, trebuie să ne relați planul de recuperare. Toată lumea este mulțumită și fiecare își vede de treaba lui.

Așteaptă câteva secunde, după care face o mișcare bruscă. Englezii se dau un pas înapoi, ridicându-și mâinile. Imaginea care i se oferă stârnește râsul Colosului:

— Ia privește, Sara, ce instrumente au englezii! Sunt mai secrete decât niște documente de stat-major! Păi, cu puțele astea vreți voi să cucerii lumea?!

E gata să și-o arate pe-a lui, pentru a rezolva această problemă o dată pentru totdeauna. Otto le dă ocol, oprindu-se în spatele lor. Cu o mișcare bruscă, își înfige pumnalul în anusul celui cu păr roșu. Un urlat care ar

face și statuile să se cutremure e repercutat de pereții beciului. Anthony se chircește de durere, căzând într-un genunchi. Răsuflă greu, iar ochii aproape că i-au ieșit din orbite. Își duce mâna la spate, încercând să oprească sângele care aleargă ca un evadat. Când celălalt englez încearcă să protesteze, e imobilizat într-un dublu Nelson. În față îi răsare Sara. Cu o mână îi prinde penisul, iar cu cealaltă agită pumnalul de luptă. Nu e nevoie să mai și vorbească, pentru a-i spune ce are de gând. Însă englezul tace. Hotărârea lui e definitivă. Nu-și va trăda camarazii care vor veni să-l recupereze. Sara pricepe și ea mesajul. Dar pentru că tot are cuțitul pregătit și, mai ales, pentru că-și amintește cum a batjocorit-o un alt ofițer SAS în ziua în care a fost îndepărtată din Mossad, își duce gestul până la capăt. De astă dată, Otto e mai iute, astupându-i gura englezului.

Comandantul nostru nu prevede însă și exterminarea. Trusele de prim-ajutor sunt puse la treabă, iar locotenenții primesc îngrijirile necesare.

E rândul Fachirului. Își cercetează pe îndelete pacienții, alegându-l, în cele din urmă, pe Anthony. Îl culcă pe patul de fier, care nu are nici măcar o saltea, apoi execută câteva pase iuți pe deasupra corpului, fixându-și privirea pe un punct din centrul frunții. Intonează un fel de psalm. Este atât de concentrat, încât aproape că simțim în jurul nostru curenți electromagnetici. Englezul încetează să mai geamă. Își mișcă buzele, dar nu rostește nici un cuvânt. Are creierul antrenat. Cei de la SAS nu uită nici un detaliu când e vorba să-și trimită oamenii în misiuni sinucigașe.

Fachirul scoate un ac lung și subțire. Cu o mișcare dibace, îl înfige în ceafa englezului care, surprinzător, nu scoate nici un sunet și nu reacționează. Dacă nu și-ar mișca ochii, am putea crede că a murit. Primește cu aceeași supunere un alt ac, de astă dată în spatele urechii. Acum auzim distinct cuvintele indianului:

— Sunt pilotul comandant al celulei de recuperare! Contactați-ne!

Repetă de câteva ori formula magică, limpede și rar, fără să se grăbească, dar ferm. Minunea se petrece! În transă, Anthony repetă datele învățate înainte de plecarea în misiune. Otto verifică pe ordinatorul personal al englezilor și, când primește *Access permitted*, i se luminează fața spelbă. Fachirul nu mai are nevoie de o confirmare verbală. Scoate acele, pe care le șterge cu grijă de o batistă imaculată, făcându-le apoi să dispară în trusa lui cât un penar.

Îi îmbrăcăm cu grijă pe prizonieri, controlându-le încă o dată bandajele. Colosul bea restul de votcă rămas, privind cu respect în direcția Fachirului. Tehnicile paranormale pe care acesta le posedă l-au cam dat peste cap. Nu s-ar teme să se bată cu o bandă de criminali celebri, dar ceea ce depășește puterea de înțelegere a minusculului său creier îl cam înfricoșează.

— O să cer un ordin de restricție, în ceea ce te privește, îi zice el Fachirului. Până atunci, fii drăguț și nu te apropia de mine la mai puțin de un metru.

— O fac cu plăcere, îi răspunde Fachirul. Țin prea mult la nasul meu, ca să-l supun unor astfel de chinuri. Cred că ai uitat și cum arată un săpun.

— Săpun? face, nedumerit, Colosul. Când eram mic, țin minte că făceam balonașe cu așa ceva.

— La jegul de pe el, sare și Otto, strâmbându-se ca un rechin care are probleme cu dinții, doar peria de sârmă și neofalina ar mai putea avea ceva succes.

Acum, când știe că neamțul și-a terminat provizia de votcă, Colosul revine la atitudinea brutală.

— Poponarii nu ar trebui să aibă dreptul să poarte cuțite, remarcă el. Ați văzut cu toții ce-a fost în stare să-i facă bietului englez. Stau și mă întreb, ce alte perversiuni mai pui la cale. Din partea unuia ca tine, te poți aștepta oricând să-ți vezi rectul într-o colecție particulară.

Cel mai mulțumit este Pavlovici. Dă o raită prin grădina cu trofee morale, bătându-i pe indian pe umăr, după care trece la chestiuni mai concrete:

— Sârbii ne vor oferi un bonus pentru fiecare englez, american sau alt specimen prins cu mâța-n sac. Pentru doborârea unui avion sau elicopter, premiul e cam un sfert din contractul vostru.

— Cu asta nu putem doborî nici o barză chioară! exagerează Colosul, agitând AKM-ul.

Pavlovici zâmbește misterios, dar nu-i răspunde. Ne conduce într-o încăpere pătrată, unde ne așteaptă o masă încărcată cu bunătăți. Nu sunt cine știe ce delicatese, dar nici nu facem nazuri. Ciorba e caldă, iar stomacurile noastre ne mulțumesc cu pioșenie. Nici brânzeturile nu sunt de aruncat. Otto nu se atinge de ceapă, atrăgând din nou aluziile fără perdea ale Colosului. Rămâne impasibil, ca de obicei, cu ochii la maior.

— Ai ceva să-mi raportezi, soldat Mazzeppa? întreabă Pavlovici, sugând un os. Încetează să-mi faci ochi dulci și dă drumul la flașnetă.

— La noapte vom lua premiul cel mare, murmură neamțul.

Dintr-o dată, plescăielile și sorbiturile încetează. E un subiect care trezește întotdeauna interesul.

— Ești sigur? întreabă, într-o doară, maiorul.

Toate privirile sunt ațintite la Otto. Nu vrem să ne scape nici un cuvânt.

— O păsărică mi-a șoptit că nu le-ați spus nimic sârbilor de operațiunea de la noapte.

Ca la un meci de ping-pong, privirile se mută pe Pavlovici, care se scobește în dinți cu furculița, fituind un rest de salam care refuzase să ia drumul stomacului. Ne fixează cu privirea, căutând cu limba alți intruși, după care își depărtează scăunelul de masă, aprinzându-și un trabuc.

— Ar cam fi cazul să-ți ții păsărelele în colivie,

răspunde el, incert, într-un târziu.

Otto se șterge frumos la gură cu unul dintre șervețelele pe care le păstrează cu grijă în buzunarul de la piept, sorbind apoi apa rece cu înghițituri scurte. Își scutură cele câteva firimituri căzute pe combinezon și întreabă cuviincios:

— Putem dormi până la noapte, sau intrăm iar în priză?

— Aveți program de voie, zice maiorul. Nu vă depărtați prea mult și nu intrați în conflict cu locuitorii. Adunarea la ora douăzeci. Cine vrea să doarmă – a treia ușă la stânga, pe holul mare.

Doar Colosul și Fachirul nu răspund invitației. Caută să pară cât mai indiferenți, preocupați exclusiv de bucatele rămase pe masă. „Aștia doi pun ceva la cale”, îmi zic în gând, hotărât să nu lipsesc de la nici o acțiune care ar putea aduce un folos. Deschid bidonașul meu și-i îmbii pe cei doi. Surprinzător – ceea ce-mi întărește bănuiala – camarazii mei refuză, ba chiar îmi dau de înțeles că s-ar lipsi cu desăvârșire de compania mea. Din păcate pentru ei, nu se prea potrivește cu ceea ce am eu în dicționar, așa că le-o spun pe șleau:

— Nu-i frumos să faceți bisericuțe. Există o seamă de situații în care ajutorul unui bun camarad ca mine poate deveni inestimabil. Să ne amintim de ponturile pe care vi le-am vândut de-a lungul vremii și la care v-am făcut părtași.

Din paleta cu opțiuni, Colosul alege rolul nedumeritului, încercând să mimeze nevinovăția. Reușește la fel de bine cum ar reuși un vânător să sufle în cornul unui rinocer viu.

— Nu știi despre ce vorbești. Andar și cu mine am mai rămas să depănăm amintiri comune, de care să mai facem un pic de haz.

— Minți ca o gazetă sârbească, i-o tai eu. N-aveți decât să nu uităm însă că am o sumedenie de cunoștințe atât printre sârbi, cât și printre albanezi și

nu e departe timpul când o să vreți să apelați din nou la mine.

Mă ridic, hotărât să renunț, când glasul Fachirului, în care nu pot să nu disting o oarecare silă, mă îndeamnă să rămân:

— Fie! Ca să nu spui că nu suntem camarazi buni. Dar jură-te că nu vei destăinui nimănui nimic.

— Rahat! decide Colosul. Nu suntem la tribunal. Oricum nu se poate conta pe jurământul unui bandit. Lucrurile sunt mult mai simple: dacă scapi ceva, îți luăm gâtul!

Povestea ce urmează e de-a dreptul aiuritoare. Colosul, care are prostul obicei să-și bage nasul mai ales în lucrurile altora, a aflat-o de la un polițist sârb, în urma unui fructuos schimb de rachii. Omul se ocupa cu escorta unor camioane-cisternă care transportau benzină de la un depozit secret la unitățile de blindate dispuse la Gnjlave și Urosevac. Mai avea însă și altă îndeletnicire: în combinație cu șoferii, crease, o mică rețea de trafic cu combustibilul pe care-l furau din cisterne. Nu erau cantități prea mari, dar beneficiul era mulțumitor.

Ideea îi venise Fachirului, căruia Colosul îi relatase totul ca pe o fabulă moralizatoare cu privire la cinstea îndoielnică a unor patrioți. Cum sârbul scăpase mai mult decât ar fi trebuit, reușiseră să-l localizeze pe traficant, fiind gata să pornească o afacere pe cont propriu.

— Dacă ne mișcăm iute, conchide Colosul, până diseară la opt, când sună goarna, terminăm. Transportul se face exact peste patru ceasuri, cum m-a informat prietenul meu sârb, așa că eu zic s-o luăm din loc. Mai trebuie să trecem înainte și pe la omul cu banii.

— Două camioane-cisternă? șoptesc eu, zăpăcit. Cu escortă polițienească? Sunteți nebuni!

— Care escortă? se perpelește Colosul. Două jeepuri, mare scofală! Dacă ți-e frică, n-ai decât să te bagi în

scutece. Noi plecăm. E una dintre cele mai rapide și mai rentabile afaceri de pe glob în momentul ăsta și nu am de gând s-o pierd, stând la parlamentări cu canguri ca tine. În loc să ne mulțumești că ai și tu un bilet, o faci pe analistul economic.

La dracu'! Oricât de bine aș fi plătit, nu pot da cu piciorul unei ocazii ca asta!

Ne scoatem combinezoanele și rămânem în uniforme de camuflaj fără însemne. Permisele eliberate de sârbi ne sunt suficiente pentru a nu fi luați la întrebări. Când ai dolari, nu e greu de găsit un taxi, cât despre faptul că șoferul ar putea ciripi, o dată afacerea descoperită, nu ne facem probleme: vom fi departe în momentul acela!

Traficantul locuiește într-un cartier rezidențial al Priștinei, într-o vilă cu scară exterioară și cu piscină în spatele casei. Doi dobermanii ne înștiințează că nu suntem deloc bine veniți. Sunăm, totuși, prelung la soneria de la poartă, până când un tip gras, îmbrăcat într-o cămașă înflorată, cu o vestă căptușită trasă pe deasupra, catadicsește să iasă din casă și să se intereseze de sănătatea noastră.

— Avem un mesaj urgent pentru domnul Hașici, fredonează Fachirul.

— Sunteți de la poliție? ne iscodește, cam plictisit, grăsanul.

— Arătăm noi chiar așa fomiști? se răstește Colosul.

Grăsanul ar dori mai multe informații, dar Colosul îl bagă în viteză. Dispare și se întoarce, după vreo cinci minute, însoțit de un alt tip, la fel de gras. Între timp, camera video de la intrare ne-a luat din toate unghiurile.

— Dacă sunteți înarmați, trebuie să vă lăsați la mine păcănitorile, zice nou-venitul, după ce potolește dobermanii.

Facem după cum ne cântă, deși de armă te desparți mai greu chiar decât de propria-ți mamă. Suntem conduși în sufrageria de la parter, care e destul de mare ca s-o traversezi cu vaporeșul. Hașici stă răsturnat pe-o

canapea, bucurându-se de masajul unei blonde îmbrăcate din ajutoarele trimise copiilor orfani. Așa a văzut el în filme.

— Cu cine am plăcerea? mormăie, sorbind dintr-un pahar înalt, fără a se osteni să facă oficiile gazdei.

— Numele n-au nici o importanță, răspunde Fachirul, preluând hăturile. N-am venit pentru o probă de film. Peste câteva ore poți deveni fericitul posesor a patru sute de tone de benzină, la trei mărci litrul. Te interesează?

Câteva momente, Hașici rămâne cu gura căscată. Până și blondina se oprește din masat, belind la noi ochii ei de păpușă. Doar cei doi bodyguarzi rămân impasibili, cu mâinile sub vestă. Când își revine, Hașici adulmecă precaut paharul, de parcă tocmai i s-ar fi transmis că are otravă în băutură. Se apleacă înainte, dezechilibrând-o pe blondă și zâmbește fericit.

— Nu înțeleg nimic! exclamă el.

— E clar, am greșit adresa! zice Colosul, dând să se întoarcă.

— Hei, hei, stai oleacă! se domolește sârbul, înecându-se. Îmi datorați măcar niște explicații!

Fachirul îi expune în două cuvinte întreaga afacere, amintindu-i, în treacăt, că timpul se scurge în defavoarea noastră. Hașici coboară, în sfârșit, cu parașuta și-ncepe să simtă pământul sub picioare.

— De unde știu eu că nu sunteți niște provocatori?

— Nu știi, îl liniștește Colosul. Nici noi nu știm dacă tu nu ești un informator care să ne dea pe mâna gaborilor.

— La urma urmei, voi cine sunteți? ne iscodește Hașici, pierzându-și răbdarea. Dați buzna în casa mea, mă luați în engleză... Să fi intrat trupele NATO în Kosovo și să nu știu nimic?

— Suntem români, intervin eu, după care continui pe limba mea maternă: Cuscri, cum ar veni! Am zis că nu te deranjează în ce limbă vorbim, cât timp o rupem cu

toții binișor pe „dolărește”.

Mă privește nedumerit, așa că mă întorc la dicționar.

— Când te vei hotărî să scrii o carte, vom fi gata să-ți descriem viețile noastre aventuroase. Până atunci, nici noi nu-ți cerem să-ți faci autobiografia.

— Românil! repetă Hașici, dând din cap. E cam departe Dunărea.

— Benzină curge peste tot, nu numai pe Dunăre, îi replic eu.

Sârbul pare pe jumătate convins. Îi dă blondinei program de voie, apoi se decide să ne servească din licoarea cu care se delectase până atunci de unul singur.

— Ai unde să depozitezi două cisterne? întreabă Fachirul, aruncând o privire în jur, de parcă ar fi calculat dimensiunile sufrageriei.

— Eu nu sunt curios unde o să vă țineți mărcile, ricanează Hașici. De altfel, prețul e cam pipărat. Mai mult de-o marcă pe litru nu vă pot da.

— Prețul nu este negociabil, zice Fachirul. Noi ne riscăm viețile.

— Iar eu, libertatea și banii! vine răspunsul sârbului. Deci ceva mult mai de preț.

O vreme, sorbim din pahare și ne privim pe sub sprâncene. Fără să mai ceară voie, Colosul se servește singur din sticla pătrătoasă.

— Ne forțezi mâna! Știi că nu mai avem răgaz să ne ocupăm de desfacere, zice deodată Fachirul. Două mărci altfel o lăsăm baltă și ne întoarcem.

— Ar mai fi și problema plății, spune Hașici. Nu pot să strâng atât bănet într-un timp așa de scurt.

— Colegul meu, zice Fachirul, arătându-l pe Colos, deține informații cum că n-ai figura cu nici un cont la vreo bancă din Priștina sau din Belgrad. Asta, bineînțeles nu înseamnă că ai fi și sărac.

— Mă îndoiesc că ai putea avea asemenea informații, face Hașici.

— Evident că nu sunt oficiale, ceea ce nu le face cu nimic mai neadevărate. Tot colegul meu, are un frate la fabrica de seifuri, care i-a povestit despre o livrare foarte bună la adresa unde ne aflăm acum. Toată lumea e de acord că mărcile și dolarii nu se devalorizează, ba chiar cresc în vremuri de bejenie și că tocmai pentru asta e mult mai sigur să-i păstrezi la ciorap.

Hașici se strâmbă, de parcă ar fi primit în poponeț o injecție cu penicilină. Miaună ceva neinteligibil, făcându-și de lucru cu sticla care începe să intre în suferință. Culege și o țigară pe care unul dintre bodyguarzi se grăbește să i-o aprindă.

— Totuși, ceva pute aici! se fandosește el.

— La noi a oprit apa caldă! sare Colosul, ofensat, simțindu-se cu musca pe căciulă. Dar cu banii câștigați vom putea merge la baia comună.

Hașici tace, fixând cu privirea un punct de pe tavan. Neuronii îi aleargă prin creier peste viteza admisă. Simte că ceva nu se leagă, dar afacerea e prea tentantă. Își poate dubla averea într-un timp scurt și cu efort minim. După mimica feței, ne dăm seama că partida e câștigată.

— Dacă iese prost, vă împușc pe toți trei. Am oameni peste tot, așa că n-o să apucați să ajungeți la graniță.

Nu ne mai rămâne decât să stabilim punctul de întâlnire, ora și modalitatea tranzacției.

— Poți să pui și șampania la gheață! îi aruncă Fachirul peste umăr, înainte să dispărem.

— Până una alta, o să pun niște cartușe la cald! grohăie Hașici.

Abia în taxi, când recapitulăm datele problemei, ne dăm seama cât de greu ne va fi să punem mâna pe transportul sârbesc.

— Dar dacă am face rost de două cisterne pline cu apă? sare Colosul, care este campionul soluțiilor idioate.

— Nu toți sunt proști ca tine! i-o taie Fachirul. Primul lucru pe care-l vor face e să verifice conținutul.

Știm că două mașini de poliție însoțesc convoiul, una

în față și alta în spate, comunicând permanent între ele și amândouă cu un post de poliție. Zona e curățată de UCK, așa că nu ne temem de un atac din partea asta. Convoiul o să treacă peste un râuleț, la vreo douăzeci de kilometri de punctul de întâlnire cu Hașici. Acolo ne hotărâm să atacăm. Îi dăm adresa șoferului care ne poartă până în apropierea zonei. Întrucât datele problemei s-au cam schimbat, procedăm în consecință: șoferul e legat fedeleș și băgat în portbagaj, cu un plasture pe gură, iar mașina e trasă sub niște arbuști. Dacă putem camufla un tanc în zece minute, Lada nu ne ia mai mult de trei.

Drumul care trece la un moment dat peste un pod este pierdut, dar arată ca vai de mama lui. Nu ne va fi greu să îngropăm minele cu telecomandă pe care Colosul le-a pitit de la început sub scaunul mașinii. Cel mai dificil e să calculăm distanța la care să le plasăm și pe care o vom alege în funcție de punctele în care se vor afla într-un anume moment, cele două jeepuri ale poliției.

— Trebuie să gândim ca ei, spune Fachirul, privind încruntat spre podul care deține cheia problemei. Frederick, câte mine ai?

— Știi prea bine, trei bucăți, răspunde Colosul.

— Îi vom forța să treacă cisternele una câte una. Așa vom ști cu exactitate plasamentul jeepurilor.

Colosul pricepe la fix planul Fachirului. Pentru el e o joacă să distrugă o parte din capătul podului cu ajutorul uneia dintre mine. Lucrează lejer, fără prea mari precauții. Drumul județean nu e prea circulat nici în timp de pace, cu atât mai puțin s-ar aventura careva în vremurile astea.

Explozia are un ecou prelung, dar zgomotele de genul ăsta fac parte din peisajul local. Fachirul măsoară ca un croitor distanța până la locul în care bănuiește că se va opri jeepul din spate. Cu primul nu-și face probleme, fiindcă acesta va da de mâna Colosului îndată ce va

depăși podul.

— Eu stau la capătul podului, unde va așteaptă cea de-a doua basculantă, iar tu, Florine, sub pod, la celălalt capăt. Cum auzim bum-bum, sărim pe pod și-și ciuruiește fiecare șoferul care-i revine. Atenție la schije! Întoarcem camioanele la cotul de colo. E un tăpșan îndeajuns de mare. O iau eu înainte.

După ce îngropăm cu grijă minele, ne ocupăm locurile stabilite. Colosul își găsește culcuș în spatele unui arbore aflat sub o stâncă. De-acolo are o vedere perfectă și poate mânui telecomanda la marele fix.

Să nu fii prea îngrozit, cititorule, de faptul că vom uide câțiva oameni pentru câteva sute de mii de mărci. Un mercenar nu simte nimic mai mult decât un țăpinar care taie copaci o viață întreagă. Poate ne vei urî, dar îți voi răspunde că asta nu ne deranjează mai mult decât pe țăpinarul de care am pomenit. Iar dacă tu te-ai afla la volanul unuia dintre camioane sau într-unul dintre jeepurile poliției, aș cumpăra eu exemplarul nevândut din cartea de față, care ar fi trebuit să-ți aparțină.

S-a scurs mai mult de un sfert de oră de când coloana ar fi trebuit să treacă. Brusc, îmi dau seama că nici unul dintre noi nu și-a pus problema unei schimbări în programul sărbilor. De necaz, sunt cât pe-acı să cad de pe terasa pe care mă cocoșasem. Dar nu apuc să le transmit și celorlalți gândul cel negru. Cu un huhuit de bufniță, Colosul ne dă de știre că vulpea se apropie de cursă.

Jeepul din față oprește cu scrâșnet de frâne în fața podului. Se aud ordine strigate și tropăituri de cizme. Nu pot vedea nimic, dar presupun că tipii studiază spărtura făcută în pod și-și dau cu presupusul. Apoi aud câteva pietre desprinzându-se și căzând pe malul râulețului. Îmi țin respirația, făcându-mă una cu traversa, pentru că știu ce urmează. Într-adevăr, apare și un soldat sârb, care conspectează cu atenție podul, apoi strigă ceva. Nu e un strigăt de alarmă, așa că-mi

desprind ușurel degetul de pe trăgaciul armei. Convoiul se reface, iar când jeepul din față pornește; mă strecor peste traversă și mă cațăr până aproape de marginea podului, agățându-mă de o bară care susține o plasă de sârmă.

Calculele Fachirului pot concura cu exactitatea teoremei lui Pitagora. Cele două explozii se aud aproape simultan, improșcând cu pietre, bucăți de fier și resturi de trupuri omenești. Mai aștept câteva secunde, după care fac un salt aproape vertical, cu picioarele înainte, aruncându-mă peste parapet. Continui rostogolirea, în timp ce pulverizez parbrizul cu AKM-ul, ucigându-l pe șofer. Nici măcar nu mă întorc să văd ce face Fachirul. Îl arunc pe șofer de pe scaun și preiau volanul. În oglinda retrovizoare, observ camionul din spatele meu cum o ia vijelios în marșarier. Întorc camionul din două mișcări în dreptul tăpșanului. Se urcă din mers și Colosul, care e mai vesel decât o călugăriță ieșită dintr-un viol în grup.

— Bagă gaz, valahule! plescăie el, încântat. Iată-ne zburând cu o sută pe oră spre milionul de mărci. Când îmi voi scrie memoriile, nimeni nu va crede că eu sunt cel care a încheiat cea mai rapidă tranzacție din lume, de dimensiunile ăsteia. În schimb, le voi flutura bumăștile pe la nas și voi dispărea în Lincolnul meu, lăsându-i în stația de autobuz.

Hașici ne așteaptă la locul stabilit. Are cinci oameni care stau cu pușcoacele la vedere și cu țevicele îndreptate, ca din întâmplare, spre noi. La un semn, doi tineri se cațără pe cisterne, desfăcând capacele și introducând un furtun cu un aparat la capăt. Când acul le indică nu știu ce aiureală, îi transmit lui Hașici și își reiau locul în formație.

E rândul lui Hașici. Îi înmânează Fachirului o valiză, iar ochii indianului nu au nevoie decât de câteva secunde să aprecieze dacă plata s-a efectuat conform înțelegerii.

— A fost o plăcere să facem afaceri cu tine! exclamă el, după ce închide valiza.

Ne îndepărtăm cu spatele, ținând degetele pe trăgaci. Nu știi niciodată ce năzbâtii pot să treacă prin capetele celor pe care nu-i cunoști. Abia la liziera pădurii ne întoarcem, pornind în marș forțat. Până la Lada e o distanță bunicică, dar valiza fermecată ne dă aripi.

— Asta numesc eu o adevărată „operațiune bumerang”, ne explică, pe îndelete, Colosul. Adică nu e pentru cine se pregătește, ci pentru cine se nimerește!

Când îl dezlegăm, șoferul cade în genunchi, rugându-se cu lacrimi în ochi să nu-l ucidem, că are patru copii, o nevastă și o mulțime de alte animale prin gospodărie. Aproape că nu se uită la teancul pe care i-l întinde Fachirul. Nu vrea decât să fie lăsat în viață. Conduce cu mâini tremurânde, fredonând pe limba lui toate rugăciunile pe care le învățase încă de la cea mai fragedă vârstă. Nici nu așteaptă să coborâm bine din mașină, că se și depărtează la o distanță apreciabilă.

— De ce s-o fi speriat așa? întreabă Colosul, care nu s-a privit în viața lui decât de vreo trei ori într-o oglindă.

Ajungem cu cincisprezece minute înainte de ora douăzeci. Povestea cu niște femei rele de muscă, pe care o turnăm, înghesuindu-ne să relatăm detaliile cele mai picante, nu e înghițită de Pavlovici. Pretinde că nu vrea să facă vreun cancer la colon. Mârâie și pufnește ca un vidanșor într-o parfumerie, dar n-are cum să ne controleze.

Abia când plecăm, strecurându-ne printre hățișuri și stânci, simt cât sunt de obosit. Dar banii – partea mea – pe care mi i-am legat de pulpă, mă mângâie și-mi dau curaj. Mărșăluim tăcuți, în combinezoanele noastre Ghilles, căutând să ne confundăm cât mai mult cu mediul, de parcă nici n-am exista: cinci soldați, ale căror unice acte de identitate sunt lanțurile de ADN. Noaptea se plimbă nepăsătoare peste noi, ca o apă neagră. Din când în când, explozii îndepărtate o fac să mai tresară și

să ofteze bătrânește.

La ora H, Pavlovici ne desfășoară în semicerc, pornind emițătorul.

— Așteptați elicopterul să coboare, dar rămâneți la distanță. Nu vă apropiați sub nici o formă, șoptește el, apăsând cuvintele. Când observați că începe să facă mișcări nefirești, vă culcați la pământ.

Suntem ușor derutați, căci maiorul nu a luat cu el nici un aruncător de grenade. E puțin probabil să putem captura un elicopter numai cu AKM-urile. Colosul chiar vrea să-și exprime îndoiala, dar Pavlovici e mai iute:

— Comentariile vi le puteți băga unde știu eu. Executarea!

Nu prea știu ce e de executat – primul ordin sau ultimul îndemn. Ne lămurește Sara, care prinde să sape o groapă individuală. Maiorul dispare în întuneric. Pregătește el ceva – de asta suntem siguri – dar e mai secretos decât o operațiune bancară.

Apoi apar libelulele. Sunt două. Au amortizoare de zgomot, iar în întuneric par înspăimântătoare. Pot distinge cu ochiul liber un Apache, cu tunul lui de 30 mm, amplasat sub partea anterioară a fuzelajului și care are câte un lansator cu 19 rachete antiaeriene neghidate de 70 mm, sub fiecare dintre cele două aripi laterale. Celălalt e un Cobra, dotat cu tun rotativ de 20 mm, cu 750 de guri și patru aripi, pe care sunt amplasau rachete ghidate prin laser de tip TOW/Hellfire de 2,75” și 5”. Sunt două bijuterii! Căzut în admirație, aproape că uit pentru ce mă aflu acolo. Apache coboară încet, în timp ce Cobra rămâne suspendat în aer, pentru a-i conferi acoperire.

Ne ridicăm și facem semne, fără însă a ne apropia. Când Apache ajunge la un metru de pământ, se întâmplă un lucru pe care nu-l văzusem nici în filme. O rază de lumină izbucnește dinspre locul în care se află maiorul, lipindu-se de parbriz. Pot să văd limpede cum pilotul își duce o mână la ochi, în timp ce cu cealaltă

trage disperat de maneta de gaze. A orbit instantaneu, iar elicopterul, scăpat de sub control, s-a ridicat brusc, ciocnindu-se de Cobra, care rămăsese în așteptare!

O explozie fantastică zguduie văzduhul! Parcă bucăți masive de aer se desprind din atmosferă, prăvălindu-se peste noi, asemenea unei avalanșe. Sunt, pur și simplu, luat pe sus și împins într-o direcție necunoscută. Apuc să-i observ, în dreapta mea, pe Fachir și pe Otto ciocnindu-se în aer și continuându-și zborul ca un singur trup cu două capete și opt membre.

Trec în viteză printre zeci de arbuști și mă opresc într-un mal de pământ. N-am leșinat, dar parcă spiritul mi-a fugit din trup, apucând-o teleleu, de unul singur, printre copaci. Mă pipăi de parcă nu m-aș mai recunoaște, iar când ridic capul, îl văd pe Colos agățat de-o creangă groasă, la câțiva metri deasupra mea. Mă fixează cu unicul său ochi, lăsând impresia că a mierlit-o. Dar, dacă pisica are șapte vieți, uriașul are vreo unșpe!

— Ce dracu' de bășină a folosit bolnavul ăla de maior? spune el, abia mișcându-și buzele pline de sânge. Nici cu bomba atomică nu ne scutura în halul ăsta!

Nu era nici o bombă Pavlovici poseda una dintre cele mai secrete arme ale Serviciilor Secrete britanice: un pistol cu lumină puternică, în stare să orbească pe loc conducătorul oricărui vehicul. Fusesse testată cu succes împotriva unei prințese de neam regesc. Cum ajunsese însă maiorul în posesia unei asemenea arme teribile, asta rămânea un mister!

Se scurge destul timp până când ne reunim, pentru a ne face recensământul: Colosul are fisuri la cot și la coaste, iar eu m-am procopsit cu o fractură de claviculă. Ceilalți au doar răni ușoare, deși par la fel de șifonați. Lui Pavlovici îi trece repede încântarea. Nu plănuise impactul celor două elicoptere și, cu atât mai puțin, efectul lui asupra noastră.

Sigur, cazul meu și cel al Colosului nu sunt grave, dar, fără o perioadă de spitalizare, nu se pot rezolva

Pavlovici cheamă o ambulanță, aruncându-ne priviri asasine. Din păcate pentru el, nu are ce să ne reproșeze. Când aude sirena ambulanței, ne zice din colțul gurii:

— O să vin să vă iau.

Atât și nimic mai mult. Ne despărțim fără nici un cuvânt, fără măcar o strângere de mână. Ca și cum nici n-am fi fost vreodată împreună și nu ne-am fi cunoscut defel.

— Să ne păstrați partea ce ni se cuvine din premiul mai apucă să strige Colosul, când se închid ușile mașinii.

În urma noastră, moartea își pune abacul la lucru, cu un rânjel de mulțumire. N-are încă nevoie de noi, căci tocmai cu ajutorul nostru își umple neconținut cămărilor.

Există trei opțiuni pentru o operațiune terestră în Iugoslavia:

1. Un atac restrâns la frontierele provinciei Kosovo. Scopul: limitarea și stagnarea epurării etnice. Participare: 60 000 de soldați, susținuți de elicoptere Apache. Puncte de sprijin: Albania și Macedonia. Căi de acces: axa Shkodra-Prizren și șoseaua Kukeș-Zub, care traversează Valea Pagarusa. Obstacole: infanteria ușoară sârbă.

2. Eliberarea provinciei Kosovo. Scopul: crearea unui protectorat cu entitate autonomă, sub tutela comunității internaționale. Participare: 150 000 de soldați, elicoptere Apache și Cobra, artilerie grea și trenuri AS-90. Căi de acces și puncte de sprijin: Albania, Macedonia și Muntenegru. Obstacole: Armata a 2-a iugoslavă

3. Invazia Iugoslaviei. Scopul: căderea regimului Miloșevici. Participare: 250 000-300 000 de soldați, întreaga logistică de război. Puncte de sprijin: Ungaria, Croația, Bulgaria și România. Căi de acces: Valea Savei, Porțile de Fier, Banatul unguresc. Principalul obstacol este politic: începutul unei crize majore cu Moscova.

(Din Raportul Stratfor-Austin, Texas, USA)

IV

PATRULA DE GHINIONIȘTI

Priştina, capitala provinciei Kosovo, nu înseamnă doar aşezarea de la suprafaţă. Mai există şi un alt oraş, subteran, care, pe lângă multe altele, poate adăposti o întreagă logistică de război, inclusiv avioane MIG-29, de care armata sârbă este atât de mândră. Galeria, aidoma unor canale ale unei Veneţii distruse de secetă, sunt numerotate, având tăbliţe indicatoare şi chiar semne de circulaţie. Sistemul de iluminare şi aerisire este autonom, iar aprovizionarea se face săptămânal.

Asemănarea cu ţesătura de galerii a Bucureştiului, începută de Carol al II-lea şi continuată de Ceauşescu, este frapantă. Doar că micul oraşel subteran din România, proiectat de dictatorul comunist megaloman, nu a fost terminat niciodată. Până şi uzina şi laboratoarele secrete, care lucrau cu uraniul scos de condamnaţii la moarte din mina Lapoš, au fost părăsite. Nimeni din noua conducere nu s-a mai interesat de subterane, cât timp ele nu aduceau nici un profit personal.

Spitalul în care am nimerit împreună cu Colosul e utilat numai cu aparatură adusă din Germania. Este amplasat aproape de centrul Priştinei, în culoarul numărul zece al oraşelului de sub pământ Noi doi am primit identităţi de fotoreporteri ai unui ziar din Sidney. Istoria întâmplărilor prin care am trecut – considerată la mare preţ într-un spital, ca şi într-o închisoare ne-am creat-o noi singuri. Nu diferă prea mult de realitate, doar că, în loc de „pistol” şi „pumnal”, utilizăm cuvintele „pix” şi „aparat foto”, iar termenului de „mercenar” îl preferăm pe cel de „ziarist”.

Colosul are toracele şi mâna stângă blindate de bandaje. A fost necesară folosirea întregii rezerve a

spitalului pentru a acoperi masa enormă de mușchi. Eu am scăpat de aparatul gipsat, dar am primit, în schimb, un pansament compresiv, care-mi imobilizează clavicula dreaptă, cu tot cu mână. Medicul care ne tratează nu înghite deloc istoria noastră, dar nici nu depune vreun efort să facă săpături. Când vine la vizită, nu vrea decât să pună mâna pe Colos care, se știe, e îndeobște foarte reticent dacă e vorba să se lase studiat la microscop. Îl văd plimbându-se prin tot spitalul, însoțit de un ciopor de asistente, asemenea unui profesor universitar în timpul unei ore de practică. Asistentele nu sunt însă averse de noi cunoștințe medicale, ci vor doar să-l trimită la analize.

— Vă repet pentru a suta oară că există lucruri pe care nu sunt dispus să le fac! zbiară Colosul, continuând să-și fluture nădragii de pijama. Socot că bandajele astea trebuie lăsate să-și facă datoria până la capăt.

Din grupul atacator se desprinde o asistentă micuță și fragilă. Vocea ei cu inflexiuni armonioase este mai fermă decât a unui comandant de tanc:

— Rămâi pe loc, Frederick și lasă fițele astea! Nici una dintre noi nu are de gând să te violeze!

Colosul își rotește ochiul, ca și cum i-ar fi greu s-o distingă în peisaj pe mignona purtătoare a vocii.

— Și, mă rog, de ce nu? se stropșește el. Nu se pune problema să depun o plângere la poliție, doamnă *musketeer mosquito*!^[19]

— Numele meu e Dona, zice asistenta și ar fi bine să nu te iei după înfățișarea mea. Am potolit eu hahalere cu medalii mai mari ca ale tale.

Colosul e departe de a fi un fin degustător al figurilor de stil. Pentru el, simbolistica face casă bună cu o sticlă goală de votcă.

— Nu țin minte să mă fi dezbrăcat în fața ta, așa că nu poți să știi cât de mari sunt „medaliile” mele, face el pe năzurosul. Este însă o chestiune care se poate

aranja.

Pentru prima oară, Dona zâmbește, trecându-și mâna prin părul negru, tuns scurt. Se apropie la câțiva centimetri de Colos și nu exagerez când spun că e nevoită să-și lase capul complet pe spate pentru a i se putea adresa:

— Dacă nu vii cu mine în clipa asta, te fac praf!

Uriașul e mai siderat decât dacă ar fi primit în plin creștet conținutul unui vas de WC al unui avion necivilizat. O stare de prostrație care-l prinde, de altfel, de minune. Dona schimbă registrul și umblă la sacoșa cu șoapte promițătoare:

— După ce terminăm, voi sta lângă patul tău și-ți voi spune povești până când vei adormi.

Rămânem cu gura căscată când îl vedem pe Colos urmând-o pe micuța asistentă, precum un câine care se ține după un dresor cu carte de vizită. Adam, corespondentul de război al ziarului *Glas*, care, în timpul liber este și poet, se ridică într-un cot, exclamând:

— *Get thee to a nunnery*⁽²⁰⁾, Frederick!

— Mă pupi în cur! îi răspunde Colosul, cu un alt citat celebru⁽²¹⁾, călcând ca teleghidat pe urmele. Donei.

Adam râde, lăsându-se din nou pe burtă. Doctorii i-au scos nu mai puțin de patruzeci de schije din fund și din pulpe. Dacă n-ar fi purtat cască și vestă antiglonț, care să-i protejeze coloana vertebrală și ceafa, acum ar fi la frigider, în așteptarea rudelor îndurerate. E un optimist înrăit, mereu vesel și pus pe farse. Fiind îmbibat de antibiotice, ne cedează nouă toată votca pe care colegii i-o aduc mascată în cutii de Cola.

Nu-i urăște pe albanezi, dar nici nu-i poate înțelege.

— Dacă tot o să trasăm granițe în interiorul granițelor, ne vom întoarce treptat la Epoca de piatră, în care fiecare colibă reprezenta ceea ce reprezintă astăzi un stat. La fel de adevărat este că Miloșevici, în loc de Serbia Mare, a făcut una mai mică decât era chiar și în

Evul Mediu. Apropo, ți-am spus ultimul banc? Cică doi soți ies într-o dimineață în curtea casei lor, din Belgrad. În față dau peste niște soldați, iar în spatele casei, tot peste soldați. Se sperie, crezând că sunt trupele NATO. Da' de unde! Erau grănicerii sârbi! Face haz de necaz, căutându-și o poziție cât mai comodă, după care continuă: Iar în ce privește chestia cu NATO, să mă ierți, dar americani n-au pe ce să-și cheltuiască surplusul de bani. Cui i-ar conveni să vină cineva din afară ca să-i facă ordine în casă?! Spun că Miloșevici e criminal, dar atunci Roosevelt și Churchill ce-au fost, când au vândut rușilor jumătate din Europa?! Spun că facem epurare etnică, dar au uitat de indienii pe care îi vâneau mai ceva decât pe bivoli sălbatici! Colac peste pupăză, au pus botul și germanii, care ar fi trebuit să rămână cu capetele plecate exact o mie de ani, cât le-a promis Hitler.

Se mai foiește un timp, apoi îmi face semn să-mi apropii capul și reia în șoaptă:

— Îți vând un pont pentru ziarul tău! Chestia cu testarea armelor nu e o gogoriță. Americanii au aruncat o bombă ultrasecretă, dospită în laboratoarele lor din Los Alamos, care distruge echipamentele electronice. Ai noștri zic că e vorba de generarea unui impuls electric similar cu fluctuațiile electromagnetice provocate de o explozie nucleară. Pe urmă, mai sunt și bombe cu grafit!

Mă prefac interesat, mulțumindu-i pentru informații, deși ar rămâne interzis dacă ar ști că i-aș putea preda un curs pe tema dată.

— Voi, aștia de la antipozi, nu prea știți cum merg treburile pe-aici, continuă Adam. Din păcate, albanezii sunt prea proști ca să-și dea seama că nu reprezintă decât o masă de manevră. Pe americani nu-i interesează să facă dreptate, ci să stăpânească lumea.

Încuviințez din cap ca un elev silitor, în timp ce gândul îmi zboară spre buda în care Colosul și cu mine

ne-am pitit banii, îndată ce am fost aduși la spital, ne-am cerut amândoi afară și am croit o ascunzătoare în conducta de aerisire, dar, de când pacienții au început să se plângă de persistența mirosului, suntem în căutarea unui alt seif.

Abia întors, Colosul îmi smulge cutia din mână, sorbind din pai până-l face să chiorăie.

— M-au pus la o mie de televizoare, se destăinuie el, de-ai fi zis că sunt în transmisie directă pe toate posturile de pe mapamond. Asistenta aia n-a mințit. Are o vână în ea care l-ar pune și pe Aghiuță pe lista de șomaj.

— Am auzit despre Dona numai lucruri bune, îl incită Adam, hlizindu-se ca o girafă la puța unui arici. Alintările pe care le aduce bolnavilor merg până la sacrificiul suprem.

— Ar trebui să angajez un detectiv ca să mi-o găsească pe Dona în pat! e de părere Colosul.

— Mignonele sunt pline de surprize, supralicitează Adam. În Ungaria, am întâlnit o fetișcană chiar mai firavă decât Dona, dacă așa ceva ar putea exista. Trebuie să mărturisesc că schije pe care le-am purtat în mine n-au avut nici pe sfert efectul pe care l-a avut tipa asupra mea. Am zăcut două zile și era gata-gata să fiu dat afară de la ziar, pe motiv de chiul.

Colosul îl privește, neîncrezător, fără însă a-l întrerupe. Poveștile cu dame stau pe picior de egalitate cu basmele pe care le-ar devora la nesfârșit, zi și noapte.

— Era vânzătoare la un magazin de CD-uri. Cum am văzut-o, mi-a căzut cu tronc. Avea o privire care te scormonea mai abitir decât a făcut-o doctorul cu instrumentele lui. Bunicul meu avea o vorbă: „O femeie frumoasă e aceea care-ți provoacă o erecție doar dacă te privește.” Se poate spune, așadar, că Ildiko era frumusețea întruchipată. Prima oară când și-a încercat puterile hipnotice asupra mea și a văzut cum mi se umflă jeanșii, a prins să chițăie, sfătuindu-mă să nu

mai umblu cu buzunarele pline, deoarece numărul hoților crescuse îngrozitor. Nu sunt chiar un pudic, dar în clipa aia m-am înroșit tot, iar ea a râs de-a dreptul. Mi-a turnat fabula cu CD-urile rare pe care le păstrează acasă și vă cam închipuiți ce a urmat!

— Momentan, dată fiind situația, fantezia mea m-a trădat! zice Colosul, un împătimit al detaliilor.

Dar Adam e omul esențelor pure și nu a celor de împrumut, ca noi.

— Poți să-ți imaginezi orice, fără teama că ai putea exagera. Cert e că, de-atunci, nu mai judec oamenii după aspectul fizic. De pildă, pe tine te-aș fi putut oricând considera un criminal celebru!

Rădem toți trei de poantă, fiecare pe limba lui. În aceeași clipă, apare Dona, care se apucă să-l învelească pe Colos, nu înainte de-ai aranja pijamaua cu mișcări gingașe. Colosul o urmărește cu privirea, dar o vede pe Ildiko. Efectul e cel descris de Adam. Dona se face că plouă, deși cearșaful stă ridicat aidoma pânzei unei corăbii în plin avânt.

— Nu ești cuminte deloc! zice ea, după ce-și termină treaba.

— E un semn de însănătoșire! susține Colosul cu nesimțire. Ești cadru medical și ar trebui să te bucuri.

Dona ne arată o dantură perfectă, în timp ce-și potrivește, cochetă, bluza verde. Dă un bobârnac în fișa medicală agățată la capătul patului, după care îi amintește în treacăt că a fost rănit în cu totul alte părți.

— Oricum, e un compliment! sare Adam, prevenitor, în ajutorul Colosului.

— Prefer complimentele făcute verbal, i-o retează Dona. Îți poți dovedi în numeroase alte moduri admirația pentru o femeie.

Ceea ce se întâmplă a doua zi e de domeniul fanteziei unui scriitor plecat cu sorcova! Colosul îi oferă Donei o floare! Îl convinsese cu bani grei pe un brancardier să-i facă rost de-un trandafir superb. Brancardierul,

obișnuit cu ciudăţeniile diferiţilor pacienţi întâlniţi în cariera sa, recunoscuse că a greşit când a crezut că le văzuse pe toate.

Pot pune mâna în foc că e pentru prima oară când Colosul face un astfel de gest. Sunt însă total copleşit când disting în ochiul lui o umbră de bunătate, în clipa în care oferă floarea.

Dona se îmbujorează la concurenţă cu trandafirul. Pur şi simplu nu ştie ce să facă. Pe neaşteptate se apleacă şi-l sărută pe Colos pe obrazul bătucit, după care dispare cu paşi mărunţi.

Un soldat sârb, din care se mai văd doar ochii şi gura, spune ceva scabros, stârnind, în mod surprinzător, mânia Colosului, care-l pune la punct. Ceva nu se potriveşte în toată povestea asta, dar renunţ să-mi mai chinuiesc creierii. Sufletul omului rămâne cea mai mare necunoscută, iar ungherele lui sunt mai de nepătruns chiar şi decât cel mai încălzit labirint.

Seara se încheie în acelaşi ton. Colosul obţine o învoire şi o invită pe Dona la o cină în doi. Rarii trecători întorc capul după ei. Par desprinşi din *Frumoasa şi Bestia*. Restaurantul micuţ, ținut de un sârb bosniac, e aproape gol. Îi serveşte chiar patronul. Ca orice ospătar, e un fin psiholog şi simte că-i vorba de-o atmosferă specială. Faţa de masă e din damasc, iar vesela poartă ştampila unei renumite fabrici de porţelan. Tacâmurile ar putea sta în vitrina oricărui negustor vestit de antichităţi. Se servesc mâncăruri franţuzeşti şi un vin mai medaliat decât un bătrân conducător de oşti.

Cei doi schimbă rar câte un cuvânt sau o replică. Vocabularul Colosului e mai dulce decât un tort al miresei. Dă drumul chiar şi la două spirite demne de un salon franţuzesc. Nimic nu e forţat. O conduce pe Dona în faţa casei, unde rămâne ca un licean la prima întâlnire. După ce-l sărută din nou pe obraz, Dona îi mulţumeşte pentru seara minunată. Colosul face cale-ntoarsă spre spital, lovind ştrengăreşte pietricelele care-i

ies în cale. Nu se arată deloc vorbăreț, fiind nevoiți să-i smulgem cuvintele cu cleștele din gură.

Când refuză cutia cu votcă pe care i-o întind, îmi sare tandăra.

— Mă, tu te-ai îndrăgostit?

Pare și el surprins de ineditul situației, continuând să rămână însă mai gânditor decât un înțelept chinez aplecat asupra problemei nemuririi sufletului.

Dar orice minune ține trei zile! În cazul de față, exact perioada după care Dona este detașată la un spital de campanie înființat la Prizren. În seara aceleiași zile, Colosul mă ia pe mine și pe Adam și ne duce în cârciuma sârbului bosniac. Se îmbată atât de năprasnic, încât patronul se vede nevoit să-i prepare un cocteil după o rețetă străveche, care poartă și un nume adecvat: „Învierea lui Lazăr”.

— Fraților, bâlbâie Colosul, luându-ne pe după umeri, o femeie este de o mie de ori mai periculoasă decât cea mai evoluată bombă. Dacă ar fi știut ce-o să-i iasă din coastă, mai mult ca sigur că Adam și-ar fi donat scheletul unei fabrici de săpun.

Își apropie fața de cea a lui Adam, trimițându-i o râgâitură care-l silește pe sârb să soarbă și el din cocteilul-minune.

— Nu e vorba de tine! ține să precizeze Colosul, pentru a evita orice confuzie. E vorba de-un alt Adam. Ceea ce nu mă împiedică să te disprețuiesc la fel de mult!

— Bine ai venit printre noi! îl gratulez eu. Cât pe-aci să cred că și-au făcut greierii culcuș în cerebelul tău.

Colosul constată cu surprindere fățișă că mă aflu și eu la masa lui. Își exprimă nedumerirea în niște termeni care l-ar face pe orice lingvist să se sinucidă. Cum sunt mai puțin beat decât el, îl trimit pe Adam după un pachet de țigări, pentru a-l putea atenționa pe uriaș să-și țină gura ca să nu ne dăm de gol. Colosul mai extermină câțiva lingviști, dar știu că a băgat ideea la

cutiuță. N-are el o mansardă prea încăpătoare, însă ce intră acolo se înfige cu temei.

„Învierea lui Lazăr” își dovedește, în scurt timp și alte virtuți.

— Domnilor, o idee nu vine niciodată singură! rostește, sacadat, Colosul, trezindu-ne atenția. Își ridică degetul arătător de la mâna nevătămată, plimbându-ni-l pe sub nas, ca și cum degetul respectiv ar reprezenta ideea cu pricina, după care continuă cu același ton doct: Să recapitulăm! Trei bărbați singuri, potol, votcă.

Se oprește o clipă, ca să vadă dacă nu a omis ceva.

— Și țigări! îl ajută Adam, frecându-și fundul de perna pusă la dispoziție de patron.

— Mă rog, acceptă, mărinimos, Colosul. Dar ce lipsește?

— Păsărică! se aude un glas de bas, venit de-aiurea.

Colosul rămâne cu arătătorul în aer, convins că tratamentul din spital i-a scos la suprafață calități de ventriloc.

— Da, zice el, adresându-se degetului. Păsărică! De unde știi?

— Am procedat prin eliminare, răspunde vocea. Cum nici o vizită la muzeu și nici una la bibliotecă nu s-ar potrivi, ce-ar mai rămâne?

— O vizită la bordel! răspunde Colosul, ca la școală.

— Exact! îi dă dreptate patronul, căci vocea era a lui. Cu totul întâmplător, cunosc o adresă la care s-ar putea găsi ce vă interesează. Sunt două surori care practicauc cea mai veche meserie din lume încă înainte de-a se apuca porcii aștia să bombardeze. După câte știu, evenimentele nu le-au silit să se recalifice.

— Și cât ne costă informația? întreabă Adam, mai obișnuit cu obiceiurile locului.

— O sută de mărci, stabilește patronul.

— În suta asta intră și masa? întreabă Colosul, pe tonul unui negociator-șef al Băncii Mondiale.

— Numai votca pe care ai băut-o tu costă de două ori

pe-atât! îl readuce patronul la cruda realitate.

— Am întrebat, n-am dat cu parul! Știi, din întâmplare și care e tariful fetelor?

— Având în vedere că e stare de asediu, s-ar putea să fie cam pipărat întrucât nu vrea să ne descurajeze, patronul dă un telefon și vine cu informații proaspete.

— Dacă stați toată noaptea, vă costă trei sute de căciulă. Fetele sunt studente și știți și voi ce înseamnă asta Ah, mai e ceva! Sunt bosniace. Asta, în caz că v-ar deranja deosebirea de religie când e vorba de regulat.

— Dimpotrivă! strigă Colosul, căznindu-se să se ridice în picioare. Vom dovedi că se poate conviețui în bună pace, indiferent de religie, etnie sau sex.

Deoarece eu am mâna dreaptă imobilizată, iar Colosul pe cea stângă, ne proptim unul în altul, ținându-ne perfect echilibrul. Adam, care a băut numai bere, nu are nevoie de însoțitor. Patronul se oferă să ne transporte cu mașina lui, ușurându-ne de încă cincizeci de mărci. În schimb, ajungem la țintă fără nici o betegeală în plus.

Studentele ne primesc în niște neglijouri croite după sfaturile unor psihologi care sunt tobă de Freud. Ne spun că le cheamă Olga și Mara, dar mai mult nici nu e nevoie. Colosul preia inițiativa, aruncându-și țoalele pe unde apucă și rămânând numai cu bandajul.

— Ne vom juca de-a doctorițele și pacienții! decide el în gura mare.

Olga râde, dând la iveală un stetoscop. E studentă chiar la medicină, ceea ce-i ușurează foarte mult misiunea. Fiindcă Adam a și dispărut cu Mara în camera alăturată, mă arunc într-un fotoliu și îmbrățișez o sticlă de whisky. Intră în prețul casei, așa că nu mă mai obolesc să caut un pahar.

Olga este un medic conștiincios. Îi face Colosului un examen total. Descoperă o hemoragie internă în zona falusului și procedează la o transfuzie după toate regulile. Colosul rage ca un bivoli care-a scăpat prea mult piper în mâncare, repetând în gura mare toți

termenii medicali auziți prin spital. Adaugă și de la el vreo doi, ca să fie masa bogată, după care schimbă rolurile. Dintr-o dată, e un vestit ginecolog chemat să rezolve un caz nemaîntâlnit în istoria medicinei. Stând în patru labe, Olga râde de se prăpădește, în timp ce Colosul își ia menirea în serios. Când femeia îi încolăcește gâtul cu picioarele, se ridică brusc, imaginând o misterioasă pictură descoperită în Pompei.

Se aruncă amândoi pe pat, chirăind ca doi cowboy și trăgându-și-o în conformitate cu starea de război.

— Doamne, mi-a ajuns până-n amigdale! strigă Olga, despre care nu se poate spune că nu se pricepe la organele interne.

— O vād! zbiară și Colosul, proptindu-și ochiul în gura ei.

Olga se îneacă de atâta răs, fiind la un pas de-un stop respingător. Cu o ultimă zvâcnire, Colosul îi descătușează toate baierile. Studenta nu este însă cătuși de puțin extenuată. Se ridică și o ia spre baie, făcând ca sfârcurile ei ascuțite să împungă aerul aidoma unor boturi de arici.

— Nu vii cu mine să mă speli pe spate? îmi propune din pragul ușii.

Din camera alăturată, apare în trombă Adam, tropăind în patru labe, cu Mara în spinare. Colosul joacă la pariuri, dar calul lui favorit se lovește cu capul de dulap și cade răpus.

Jocheul e doar în ciorapi negri și pantofi cu toc ascuțit. Se fâțâie prin fața Colosului, care plânge după banii pierduți la curse. Mara îi strânge bandajul desfăcut într-o parte.

— Ce-ai pățit? îl întrebă ea, întinzându-i un pahar plin ochi.

— M-am luptat cu un avion invizibil! declară Colosul cu demnitate. Mergeam liniștit pe stradă, când, ce să vezi, mă lovesc de ceva. Privesc în stânga, nimic, privesc în dreapta, iarăși nimic. Atunci, aud o voce care mă

admonestează că am trecut pe roșu și-mi dau seama că m-am lovit de avionul cu pricina care circula regulamentar.

— Ești american?

— Iar tu ești spioană, îi dă replica uriașul.

Mara râde din nou, dar a schimbat melodia. Între timp, Adam și-a revenit, constatând că are capul spart. E chemată Olga, care-și amintește de jurământul lui Hipocrat, lăsându-mă cu ochii-n soare. În câteva minute, din capul lui Adam nu mai rămân descoperiți decât ochii.

În timp ce Mara mă preia de unde mă lăsase colega ei, Colosul urlă ca un turbat:

— Vreau și eu un bandaj! Dar nu pe căpățâna asta!

După trei ore de tratamente intensive, zăcem toți cinci pe spate, de-a curmezișul patului, trecând sticla de unul la altul, cu privirile pierdute în tavan.

— Oare când o să se termine războiul ăsta? face, meditativ, Mara.

— Care război? întreabă Colosul curios. Cel al p...?

Râsul Olgăi se aude până în stradă, sfidând parcă bombardamentele care au reînceput. Adam constată că printre instinctele sale se află și cel de conservare.

— Voi nu mergeți în adăpost?

— Trei lucruri nu vor fi bombardate niciodată, în nici un război, fie el și nuclear, îl învață Colosul. Buda, cârciuma și bordelul!

Mara are, în continuare, mâncărimi la limbă:

— Dacă intră americanii, ce-o să ne facem?

— Ce faceți de obicei! îi răspund, liniștindu-mi cel deal șaselea simț, care-mi spune că Mara se ocupă și de altceva decât de datul din picioare și de studenție. Totul e să le cereți ca, în timp ce regulează, să-și scoată trabucul din gură. Asta, ca să n-aveți probleme cu tipii de la paza contra incendiilor.

— Oricum o să aibă, e de părere Colosul. Vor da cu atâta ardoare din fund, încât li se va încinge membrul la

roșul!

Chestionarul Marei e destul de lung:

— Voi ce fel de reportaje scrieți?

— Pentru revistele sexy! Suntem aici în calitate oficială.

— Da, întărește Adam. Suntem în timpul serviciului!

— Vezi că nu mai ai cerneală în stilou! zice Olga, cu ochii proptiți între picioarele lui.

Mara a simțit ceva. Sare pe mine și-și pune priceperea la treabă. Vrea să facă uitat interesul manifestat de ea – cam nelalocul lui – iar eu n-am nici un motiv s-o împiedic. Jocul nostru îi excită pe ceilalți și, în scurt timp, formăm o împletitură de trupuri, închipuind o hidră cu cinci capete. Este cea mai strașnică și nemaipomenită partidă de amor la care am participat vreodată. Eros e în culmea fericirii și, drept recompensă, ne aduce pe toți în punctul culminant, aproape simultan.

După ce-și recuperează mâinile și picioarele din încâlceala gordiană, Olga gâfâie, topită.

— Numărul ăsta nu vi-l pun la plată! Am avut cinci orgasme într-un minut! adaugă ea, rușinându-se ca o muncitoare care dă rebuturi în timpul programului de lucru.

Spre dimineață, fetele sună la cârciumă și comandă cinci cocteiluri-minune. Patronul, despre care aflăm cu ocazia asta că e chiar unchiul lor, ni le aduce gata turnate în pahare.

— Să vă fie de bine! ne urează el, comparându-ne cu niște beduini în zi de leafă.

Ne conduce cu mașina până la intrarea în subterană, dar, de astă dată, nu ne mai ia nici un ban. A câștigat destul de pe urma noastră și nu este un tip hulpav. Gândul la un somn adânc, în liniștea spitalului, mă face să-mi iuțesc pașii. După socoteala mea, aș mai avea vreo săptămână de recuperare, adică exact atât cât îmi trebuie ca să-mi revin după noaptea de pomină.

Ca mai întotdeauna însă, socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din spital. Așezat picior peste picior, Pavlovici pufăie un trabuc, cu privirea ațintită pe tăblița pe care scrie: „Fumatul interzis.”

Nu se dă în stambă, pentru a nu stârni curiozități nedorite, dar zâmbetul lui ne amintește de frigiderul unei morgi. Îl urmărim într-o nișă de la intrarea în salon.

— Nu-mi amintesc să vă fi acordat vreo permisie, șoptește el, făcând eforturi supraomenești să se stăpânească V-ați șters pe bot de plată pentru zilele astea. Era vorba de recuperare, nicidecum să umblați brambura și să vă lăsați lapții prin cartier. Dar despre asta, la timpul potrivit.

Ne arată ceasul, dându-ne întâlnire peste șase ore la o adresă pe care o scui pă cu ciudă printre dinții lui stricați. Apoi, dispare fără să-și mai ia rămas-bun, mâncând pământul.

— Șeful! îl lămuresc eu pe Adam, fără să mint nici un pic. Ne cheamă la redacție. Se pare că au sosit niște știri senzaționale.

N-am greșit prea mult, căci știrile sunt „de prima pagină”. Totul începe cu papara maiorului. Colosul și cu mine stăm în poziție de drepti, cu privirile ațintite înainte. Două statui încă s-ar mai putea clătina, dar noi, nu. Pavlovici o ia încă din copilăria timpurie, exprimându-și părerea asupra cauzelor de excepție care au dus la apariția noastră pe lume. După o incursiune scurtă prin fauna animalelor ciudate și a obiceiurilor lor extravagante, trece la o analiză minuțioasă a compoziției creierelor noastre, încheind, triumfător:

— În mod normal, ar trebui să vă împușc pentru dezertare! N-am ajuns la vârsta asta ca să devin bătaia de joc a unor puțoi ca voi! Măine-poimăine împlinesc șaptezeci și șapte de ani...

— Permiteți să raportez! Mulți înainte, domnule maior! Încearcă Colosul să-l îmbuneze.

Pavlovici rămâne fără replică. Cu mișcări calculate, își

desface tocul din piele gălbuie și-și scoate bătrânul său Mauser, contingent cu el, pe care-l armează. Din clipă în clipă, așteptăm să primim lovitura de grație. Maiorul bagă revolverul sub nasul Colosului, zbierând ca un misionar perpelit la un foc de tabără:

— Știi ce e ăsta, soldat Sheldon?

— Permiteți să raportez! se pune și Colosul pe răcnit, deși la el e mai mult de frică. Este un Mauser de producție germană, model 1940, denumit și *pit-bull*-ul armurierului, să trăiți!

— Pot să știu de ce rânjești?

— Nu rânjesc, să trăiți! Îmi tremură buzele de frică!

Maiorul îl cercetează cu atenție, dar nimic nu-i sugerează că uriașul l-ar lua în bășcălie. Bălângăne iarăși Mauserul pe lângă nasul borcănat, de parcă l-ar invita să-l miroasă, după care îl vâără cu grijă în toc. Își stăpânește cu greu un sughiț rebel.

— Voi doi nu veți mai fi împreună decât în formație completă. De câte ori rămâneți singuri, se întâmplă un eveniment nedorit. Vreau ca până și la budă să mergeți pe rând sau cu tot plutonul o dată.

— Permiteți să raportez! sare din nou Colosul. Soldatul Florin Zamfir îmi datorează trei sute de mărci pentru trosneala neregulamentară de azi-noapte!

— Semăn eu a recuperator? se răfoiește maiorul. Nu mă interesează rahaturile voastre!

Este chemat la telefon, lăsându-ne pe moment să respirăm. Fachirul șade răsturnat pe un scaun-balansoar, cu care se leagănă ca o bunică cu termenul de garanție depășit.

— Asta se întâmplă dacă plecați fără Andar la vânătoare!

Colosul îi aruncă din colțul gurii, fără a părăsi poziția de drepți, neprimind dezlegare:

— Stai liniștit! Am regulat și pentru tine! Ar fi cazul, prin urmare, să scoți banii.

Plutonul nostru se separă iarăși pentru o vreme. Otto,

Sara și cu mine preluăm un tractor care trage o remorcă plină cu „bunuri din gospodărie”. Ne alipim, neobservați, la coloanele de refugiați albanezi care-și croiesc drum spre Blace, în Macedonia, unde sunt staționate și trupe NATO. Dintre noi trei, numai Otto o rupe ceva pe sârbă. Sara a învățat și ea niște blesteme și jelanii, cât despre mine, trebuie să joc rolul vărului lor, autist din naștere. Ca să întregim peisajul, invităm în remorcă și câțiva albanezi autentici.

Suntem una dintre „grupările de provocare” aruncate de sârbi în teritoriile unde-și fac veacul cei din NATO, în scop de informare și acte de sabotaj, menite să ducă la scăderea moralului soldaților inamici.

Clavicula s-a lipit temeinic, dar încă nu-mi scot bandajul. De altfel, dă bine în situația de față. Singura mare problemă e că a trebuit să renunțăm la arme, dar, într-o zonă care miroase a război, poți găsi oricând altele, fără prea mare osteneală. Cu banii ascunși în pansamentul meu putem cumpăra chiar și un tanc, la nevoie.

Coloana se mișcă încet, cu opriri dese. Punctele de control instalate de sârbi pe șosea nu contribuie nici ele la fluenta traficului. Din când în când, câte o tânără albaneză e trasă deoparte și reținută din cine știe ce motive. Nu ne temem pentru Sara. Are un certificat medical din care reiese că urmează un tratament pentru sifilis.

Destul de des se aud jeluitorul unei femei sau gemetele unui bătrân. În rest, totul e cuprins de o tăcere încrâncenată. Oamenii sunt terorizați de groază, măsurând în speranțe fiecare kilometru parcurs. Instinctul de supraviețuire e unicul lor ghid, pe care-l urmează ca hipnotizați, temându-se să arunce vreo privire înapoi, spre casele și pământurile pe care s-au născut. Motoarele autovehiculelor și roțile căruțelor formează un hure continuu, asemenea răsuflării grele a unui balaur răpus. Peste tot s-a răspândit,

inconfundabil, mirosul dulceag al fricii de moarte.

La graniță, coloana celor care vor să treacă în Macedonia se întinde pe câțiva kilometri, deși formalitățile sunt destul de simple. Grănicerii sârbi aproape că nici nu se uită la refugiați. Știu că actele le-au fost confiscate de poliție, așa că, oricum, n-ar avea ce controla. Doar când vreun bagaj li se pare suspect, îl răscolesc, aruncând boarfele pe unde se nimerește. De multe ori, o fac doar pentru distracție. Serviciul de gardă e lung și plictisitor. Băutura și tutunul sunt confiscate fără prea multe. Vorbe. „Contrabandă!” zic ei, râzând de fiecare dată când descoperă câte o sticlă.

Nu se dau în lături nici să percheziționeze femeile tinere. I e pipăie peste tot, frecându-și pantalonii de trupurile lor. Sunt soldați stătuți și orice formă de sex e bine venită.

Dincolo de graniță, organizațiile umanitare înscriu refugiații pe liste, îndrumându-i spre taberele instalate pe dealuri. De fapt, niște locuri îndrăgite, păzite strașnic de soldați macedoneni, unde au fost ridicate mai multe corturi primitive, unele confecționate doar din patru bețe și o folie de plastic prinsă de ele. Se împart pâini și sticle cu apă minerală. Copiii primesc și câte o ciocolățiță.

Câțiva albanezi, în special bătrâni și femei, cad răpuși din cauza oboselii și a privațiunilor. Sunt duși la un spital de campanie. Există și morți, pe care rudele se lasă cu greu convinse să-i îngroape într-un pământ străin.

De cum se instalează, nu se gândesc nici la mâncare, nici la odihnă. Stau adunați în cercuri, cu palmele ridicate și întoarse în sus, rugându-se lui Allah. Resemnarea de pe figurile lor îi face să semene între ei, de parcă ar fi copiii unei singure mame. La sfârșit, își trec palmele peste față, ca și cum s-ar spăla cu iluminarea primită și își iau în primire corturile.

Abia așteptăm să se lase noaptea. În scurt timp,

refugiații se vor căuta unii pe alții, începând să-și depeze poveștile tragediilor lor, iar noi, deși ne pierdem în zăpăceala comună, putem fi oricând descoperiți ca intruși. După ce intrăm într-un cort cu alți opt refugiați, ne întindem pe păturile pe care le-am adus și ne prefacem adormiți.

Treptat, vânzoleala se potolește și, spre miezul nopții, liniștea se lasă peste întreaga tabără. Din când în când, reflectoarele instalate de soldații macedoneni mătură așezarea, prelingându-se peste corturi și trupuri întinse sub cerul liber.

Mai lăsăm să treacă o oră până când ne punem în aplicare planul de evadare, care e destul de simplu: urmând firul râului ce străbate tabăra, putem ajunge la podurile din apropiere.

Informațiile primite la plecare se dovedesc corecte: apa este îndeajuns de adâncă pentru a nu ne face observați de santinelele răspândite ici-colo. În timp ce urcăm de-a lungul râului, asemenea unor păstrăvi uriași porniți să-și depună icrele, respirăm prin tuburile tip branhii artificiale Yves. Sara mă ajută cât poate, pentru că nu-mi pot folosi decât o mână. Un om obișnuit n-ar putea străbate nici măcar o zecime din traseul pe care-l avem de parcurs. Dar noi nu suntem oameni obișnuiți, cum nici antrenamentele la care am fost supuși nu fac parte din pregătirea olimpică.

„Totul stă în creier”, ne spusese Fachirul. „Trebuie doar să te detașezi și să te-nchipui un operator în fața calculatorului. Dacă te găsești într-o situație insuportabilă pentru un organism uman, dă comanda fiecărei părțicele din corpul tău, în mod separat. Aceasta este cea mai bună dintre toate situațiile posibile, iar eu mă simt minunat. Nici n-aș putea trăi altfel! Reglează-ți respirația și repetă de zece ori în gând formula. N-ai să mai vrei să revii la normal, atât de bine o să te simți.”

Simplu, nu? Atât timp cât stai într-un scaun sau în pat, citind lucrurile astea, totul e în regulă, dar când

simți durerea din urechi și plămânii la un pas să-ți plesnească, când inima îți inundă gura și ochii sunt mai grei decât întreg corpul, situația se schimbă. Repet ca un automat formula indianului, fără să uit să adaug la sfârșit și o înjurătură neaoșă. Dacă există reîncarnare, un lucru e sigur: n-aș vrea cu nici un chip să fiu pește!

De la pod, străbătem încă trei kilometri, dărdăind ca niște negri în vizită la pol, pe fâșia de graniță care ne duce la satul desemnat. Acolo ne așteaptă Neboișa, un sârb care lucrează sub acoperire pentru Serviciile Secrete iugoslave.

Neboișa are o ogradă plină de acareturi, observându-se de la distanță că e gospodarul satului. Căinii flocoși care ne iau în primire au parte de bucățile de carne impregnate cu tranchilizante, pe care Otto le aruncă cu dărnicie. Sârbul ne așteaptă în pivnița casei. E o încăpere uriașă, cum am mai văzut doar în cramele de sub dealurile Hușului. Pe-o parte stau aliniate butoaiele de vin, iar pe cealaltă, așezate pe rafturi, găsești toate roadele pe care le poate oferi pământul unui truditor.

Masa e deja pusă. Vinul vechi, de culoarea rubinului, ne toarnă vlagă în sânge.

— O să rămâneți aici peste zi, ne spune Neboișa, privindu-ne cum mâncăm. De intrat, nu intră nimeni în pivniță, în afară de mine, dar, pentru orice eventualitate, v-am pregătit un culcuș în spatele butoaielor. Nevoile vi le faceți în cazanul de colo. La noapte vă aduc materialele și harta traseului, cu punctele de reper.

Materialul înseamnă niște automate UZI, pe care le poți ține în pumn și mine artizanale pentru „uzul” patrulilor NATO, dar nu numai atât. O să mai preluăm și câteva planuri și date despre desfășurarea și capacitatea de luptă ale trupelor din zonă, ba chiar și fotografii, pe care trebuie să le predăm sârbilor la întoarcere.

Ghiftuiți, deschidem, în cele din urmă, ușa oboselii, care se cam săturase să tot facă anticameră. Culcușul

încropit din boarfe vechi și paie mi se pare un divan prezidențial al unui hotel de lux. Ne băgăm unul în altul, ca niște pui de animal hotărâți să se facă mari. Somnul sosește aidoma unui curier de la o pizzerie, îmbiindu-ne cu tot felul de arome.

Mă trezește un clinchet de pahare. Printre butoaie, pot vedea spatele lui Neboișa, care discută pe un ton scăzut cu un ofițer macedonean. Butelia de trei litri așezată între ei e aproape golită, ceea ce înseamnă că sfârșitul conversației nu e departe. Cunosoc doar câteva cuvinte în limba sârbă, dar cum aud „arme” și „bani”, restul nici nu mă mai interesează. Înțeleg că tranzacția a fost încheiată și se bea aldămașul. Mă întorc ușurel, constatând că și camarazii mei au făcut ochi.

Pe neașteptate, întrevederea se termină. Cei doi își strâng mâinile și se îmbrățișează. După ce pleacă, ne repezim la haznaua improvizată. O parte din vin este înapoiată gospodarului, sub o formă metabolizată.

— Dacă mai dura cinci minute, mă scăpăm pe mine! se destăinuie Sara, trăgându-și, fără jenă, chiloții în fața noastră, își aruncă privirile peste tot și reia: Doamne, ce mi-ar fi plăcut să trăiesc într-o casă ca asta! Să deretic, să fac curat, să dau de mâncare la animale, să îngrijesc flori... mai ales să am mulți copii. Nu mi-ar păsa de ce se întâmplă în lume, de nimic din ce s-ar petrece dincolo de gardul meu. Mi-aș îngradi bucata mea de cer și aș fi mai liberă decât un pelerin.

Se oprește brusc, fixându-ne cu privirea. Nici eu și nici Otto nu arătăm a fi băgat în seamă momentul ei de slăbiciune. Sara e proaspătă și atrăgătoare, cu cele câteva fire de paie prinse în păr.

— Ai uitat de bărbat, zic eu, continuând în gând micul ei vis și tăvălindu-mă cu ea printr-o căpiță de fân.

— N-am uitat, dar nu cred că e nevoie de el.

Scotocind peste tot, Otto dă peste un cazan plin ochi cu apă.

Nu e de mirare, căci pivnița poate juca oricând rolul

Arcei lui Noe, pentru tot ce se găsește sub pământ sau deasupra lui. Pe de altă parte, neamțul apreciază la cuvenita valoare descoperirea Dacă ar putea și-ar scoate în fiecare dimineață pielea și ar spăla-o cu detergentul și cu peria. Până și pisica care s-a aciuat pe lângă noi îl privește oarecum disprețuitor.

— Kity, kity! o cheamă Otto, cu glas de sirenă.

Pisica se arcuiește și toarce, sub efectul mângâielilor, închizând ochii de plăcere. Sunt oameni care iubesc numai animalele, nu și pe semenii lor. E și cazul lui Otto, pentru care, altfel, afecțiunea nu reprezintă nimic. Chiar și bețivii mai beau din când în când câte un pahar cu apă.

Rezultatul scotocelilor mele e puțin diferit de cel al lui Otto. Sticla cu rachiu dublu rafinat ne propune cea mai bună cafea de dimineață. O singură gură echivalează cu o oră de gimnastică aerobică. Sara consideră că atât este de-ajuns. Îmi smulge sticla din mână, punând-o la loc pe raft.

— Începi să-ți trăiești visul? orăcâi eu. Rămăsese că n-ai nevoie de bărbat, după cât îmi amintesc.

— Am nevoie de combatanți pregătiți de misiune, mi-o retează ea. Sau nu-ți amintești nici că sunt la comanda grupului?

— *Yes sir!* fac eu, salutând cu degetul mijlociu ridicat în sus.

— Ce deget îmbătoșat ai căpătat după noaptea petrecută la curve! îmi replică Sara, făcându-l pe Otto să se prăpădească de râs.

— Nici limba nu e mai ascuțită ca înainte! plusează neamțul.

— Tu vorbești, mă? îi răspund, fără să mă supăr. Eu măcar o fac normal.

— Așa au făcut-o și părinții noștri, ripostează neamțul, cu o grimasă și uite ce specimene au apărut. Cel-de-Sus s-a gândit, în milostenia Lui, să ne transforme în homosexuali ca să oprească într-un fel

mașinăria.

— Poți ocupa oricând un post de preot militar! îi zic admirativ. În toate războaiele exista așa ceva pe lângă câte un regiment, drept care soldații așteptau cuminți să fie căsăpiți și duși la loc cu verdeață. Nu se știe însă din ce cauză, tocmai respectivii preoți se fereau ca de dracu' să facă vreo vizită din cele pe care le propovăduiau celorlalți.

— Te transformi pe zi ce trece într-o precupeată, observă Sara. Mai lipsește să-ți pui mâinile în șold. Compania lui Frederick nu-ți este deloc favorabilă.

Îndată ce se înnoptează, iar oamenii intră în case, Neboișa ne ia și ne conduce până dincolo de capătul satului. O pornim străjuiți de steaua norocului, în care, vrem nu vrem, trebuie să credem. Ocolim cu grijă traseele pe care știm că circulă patrulele NATO sau ale grănicerilor macedoneni, dar nu trecem nepăsători pe lângă ele. Otto închipuie cele mai năstrușnice capcane, la capătul cărora plasează explozibil.

Sara îi dă și ea câte o idee. Nu se poate spune că e în pană de inspirație. Eu mă rezum la rolul de acoperitor, lăsându-i să-și aplice toate cunoștințele deprinse pe vremea când o făceau pe teroriști.

Un emițător băgat într-o scorbură va chema sigur la el o patrulă alertată de transmisioniști. Când vor ridica creanga aruncată neglijent deasupra, vor fi proiectați în sus, asemenea unor rachete sol-aer. O colibă construită primitiv în pădure, dar care să fie văzută de la șosea, îi va primi pe curioși cu aceeași ospitalitate. La fel și undițele abandonate parcă de niște braconieri grăbiți, pe malul unui iaz. Peștele prins în cârlig e chiar soldatul care va declanșa explozibilul.

Sectorul nostru se termină la jumătatea unui munte, ale cărui creste nu le putem distinge în pâcla nopții ce se destramă. De-aici, nu ne mai rămâne decât să străbatem poteca paralelă cu șoseaua care duce în Serbia.

Transportorul cu o stea albă pictată pe blindaj ne ia pe nepregătite. Din el, ieșit pe jumătate, un soldat american scrutează zona prin binoclul cu infraroșii. Trapa conductorului e și ea ridicată, scoțând la iveală un cap cu căștile pe urechi. Doar trăgătorul rămâne ascuns, dar îl ghicim, mestecând gumă, în spatele țevii brumării a mitralierei grele. Transportorul trece atât de aproape de noi, încât i-am putea face semnul consacrat al autostopistului. Băieții nu se grăbesc, merg în viteză de paradă și schimbă bancuri prin căști.

Ne hotărâm pe loc să modificăm planul. Ar fi păcat să scăpăm o ocazie care ni se oferă pe tavă. Otto plasează ultimele două mine de-o parte și de alta a șoselei, legându-le cu un fir subțire cu piedică. Asta, ca să ne asigurăm că nu vom fi deranjați de niște musafiri nepoftiți. Apoi ne grăbim să ajungem transportorul din urmă. Pentru Sara e o joacă de copii să urce prin spate. Evită folosirea pistolului, pregătindu-se să aterizeze în cârca americanului, care ieșise să privească în jur. Dar lucrurile iau pe neașteptate o altă întorsătură. Nu știi niciodată de unde sare iepurele, iar când se întâmplă cu adevărat, un conductor de vehicul, luat prin surprindere, reacționează prin frânare! Sara este proiectată peste comandant, care, fără să se mai obosească să vadă ce se întâmplă, printr-un reflex de ultim moment, își dă drumul în habitaclu, închizând capacul!

Iată-ne transformați din vânători în vânat! Pentru că nu știu câți suntem, americanii nu angajează lupta. Mitraliera trage la nimereală, în timp ce transportorul face stânga-mprejur și țâșnește asemenea unui ogar. Sara abia apucă să se arunce pe marginea drumului. În secunda următoare, transportorul face cunoștință cu combinația lui Otto. Americanii sunt imobilizați, aflându-se la cheremul focului nostru. Dar fără o Bazooka nu poți face prea mare lucru în confruntarea cu un blindaj. Băieții au luat deja legătura cu ai lor, așa

că, în scurt timp, ne putem trezi pe cap cu jumătate din trupele NATO staționate în zonă.

Ideea salvatoare îi vine lui Otto, care făcuse din cunoașterea armamentului o pasiune a vieții lui. Neamțul extrage dosarul transportorului american GI-3 dintr-un sertărel al creierului său și descoperă că acesta posedă un sistem automat de blocare a trapelor, care, fiind electric, se mai poate și strica. Iată de ce, în caz de nevoie, vajnicii tehnicieni americani au proiectat și o trapă care să poată fi deschisă din afară. Evident, strict secretă. Dar nu și pentru cineva care, de la săgeată la rachetă nucleară, cunoaște toate șurubelele și piulițele importante sau nu.

Jongleria lui Otto dă roade. Trapa face „crac”, iar neamțul urlă din toți bojocii:

— Ieșiți în zece secunde, sau arunc cu grenada de asalt! Între o moarte sigură și imediată și una de perspectivă, yankeii aleg a doua variantă. Ies de-a bușilea, aruncându-și armele. Sunt foarte tineri. Privirile lor ne spun că au intrat în stare de șoc. N-au participat niciodată în viața lor la o luptă reală, iar între ceea ce se-ntâmplă pe terenul de instrucție sau pe calculator și câmpul de război, diferența e îndeajuns de mare pentru a-i paraliza de-a dreptul.

Îi luăm mai mult pe sus, pierzându-ne pe poteca despre care știm că trebuie să ducă în Serbia l-am legat între ei cu guta lui Otto, care ar putea remorca și o balenă fără să se rupă. Aleargă în urma Sarei, îmbiați de ghionturile pe care le dau neobosit, cu țeava UZI-ului. Deși nu e nevoie. Doi dintre prizonieri au pantalonii uzi, ca o primă reacție pe care ți-o produce starea de șoc. Altfel ar fi stat lucrurile dacă am fi avut de-a face cu niște veterani.

Echipele terestre de salvare, alertate de americani, sunt dublate de două elicoptere Apache, care notează tot ce mișcă în aria lor de observație – chiar și undulațiile viermilor ieșiți de sub pământ. Avem o singură șansă: să

ajungem înaintea lor la graniță. Dar, în sălbăticia zonei muntoase în care ne aflăm, e aproape imposibil să-ți dai seama care este linia de hotar. Nici harta detaliată a lui Neboișa nu ne folosește prea mult.

Ne oprim în mijlocul unui pâlcc de copaci, făcându-ne una cu pământul. Pumnalul pe care l-am proptit în gâtul comandantului de echipaj, un sergent de culoare, devine purtătorul meu de cuvânt. Sara își bagă neuronii la turație maximă. După ce Otto a dat tot ce-a putut, acum e rândul ei.

— Cât timp îi avem ostatici, o să ne lase în pace, zic eu, încercând s-o ajut.

— Și lunetiști de pe elicoptere ce crezi c-o să facă în timpul ăsta? replică Sara, descurajându-mă. Din câte se știe, nu sunt pifani ca ăștia. Fac parte din trupele de elită care i-au tras-o lui Saddam peste cur. Singura soluție e să renunțăm la unul dintre prizonieri, ca să-i oprim un timp.

Îi trece pe cei trei în revistă cu priviri de geambaș, apoi hotărăște.

— Rămâne cel care s-a scăpat pe el.

— Care dintre ei? Că sunt doi! îi atrage atenția Otto, preocupat de exactitate ca orice neamț.

— Țsta micu'! precizează Sara, lovindu-l pe cel ales cu piciorul. Legați-l de o coardă și dați-i drumul să zboare.

Planul e simplu. Prizonierul e prins de glezne cu o frânghie pe care o legăm de-un copac aflat la marginea prăpastiei, apoi i se spune „pa și puși” și este aruncat în gol. Desigur, nu va mai arăta ca la început, dar va rămâne în viață. Urletele lui îi vor atrage pe camarazii plecați să scotocească, răgaz pe care-l vom folosi cât mai eficient. Otto plantează și un simulator în dosul unei stânci.

Începem coborârea pe o pantă plină de tufișuri scunde, până când Sara observă undeva, în dreapta ei, două gherete. Pot fi ale Ocolului Silvic, cum pot fi tot atât de bine ale grănicerilor. Cel mai bun lucru e să

ocolim tot ceea ce ar putea atrage oameni în preajmă.

Sunt luat pe nepregătite când sergentul american alunecă și cade cât e de lung. Spun că sunt luat pe nepregătite, pentru că, exact la câțiva centimetri de fața lui, o viperă cu corn se pregătește de atac. Vreau să-i dau americanului vânt la vale, dar alunec și eu, derutând-o pe viperă și făcând-o să șovăie. Decizia aparține tot Sarei. Femeia asta e atât de rapidă și vorace când e vorba de cuțite, încât, ori de câte ori o văd cu un cuțit în mână, simt cum tăișul acestuia dă târcoale podoabelor mele.

Vipera e pur și simplu decapitată. Sergentul, singurul care-și păstrase pantalonii curați, intră în rând cu lumea. Continuă coborârea, urmărind cu privirea orice băț care s-ar putea transforma în șarpe. Cei doi yankei cooperează cu solicitudine. O închisoare sârbească e oricând de preferat unei mușcături mortale. Sergentul face chiar exces de zel, strivind sub bocanc un scorpion plecat la cumpărături.

Ajungem la marginea unui sat – de fapt, o mână de căsuțe aruncate ici-colo – exact când soarele își ițește urechile, în spatele nostru, nimic nu ne mai face să credem că echipele de salvare și-ar mai continua misiunea Rămâne problema graniței: am ajuns sau nu în Serbia?

Nici clopotul unei biserici așezate pe o colină nu ne spune prea mult: în Kosovo nu sunt numai moschei. Sara se hotărăște să aștepte noaptea. Locul de popas e o cascadă mică, dintre cele pe care localnicii le denumesc „urlătoare”. E mai important să camuflăm păcănitul UZI-urilor, în caz de nevoie, decât să distingem pașii vreunui vizitator nepoftit. Pentru asta, de altfel, ne putem baza pe agerimea lui Otto.

Yankeii nu fac mofturi la melcii și rădăcinile cu care ne îmbiem.

— V-au școlit și pe voi, așa e? îi iscodește Sara, pironindu-i cu privirea.

— Ce aveți de gând cu noi? întreabă, la rândul lui, sergentul.

— Să vă violăm! clănțâne Sara, stârnind o undă de interes iii ochii lui Otto. Ce s-ar putea face cu niște prizonieri? Pârnaia sau ștreangul.

— Eram în misiune de pace!

— Pe dracu', pace! strigă Sara, uitând că e femeie și proiectând o flegmă pe un gândăcel care trăgea cu urechea Ați trecut granița fără pașaport. Cum se numește asta?

— Eram în Macedonia! repetă sergentul, calm. Avem mandat pentru teritoriul care...

— Zexe! îl întrerupe Sara. La voi, în America, dacă ai călcat pe proprietatea vecinului, te poți trezi cu un glonț în diblă în schimb, când e vorba de altă țară, vă faceți nevoile pe unde apucați.

— În conformitate cu...

Sara îl înșfacă de gât și-l scutură cu ușurință pe sergentul care nu apucă să mai ducă fraza la bun-sfârșit.

— Chiar aici și acum, zice ea, trebuie să renunți la formula asta și să recunoști o singură conformitate – aceea a puștii mele.

— E periculos să așteptăm până se înnoptează, intervine Otto, scormonind în sac. Am luat cu mine un declanșator de idei.

Scoate bidonașul care, fără îndoială, posedă puteri magice. Au și americanii dreptul la o sorbitură. Ideile se lasă însă destul de greu convinse să iasă la iveală, iar dimensiunile bidonașului nu sunt pe măsura crizei de inspirație. Pentru americani, șlibovița e doar un întăritor, dar iată că efectul așteptat în cazul unuia dintre noi se produce atunci când micul camarad al sergentului face o observație, de altfel, cât se poate de pertinentă:

— Privește, spune el, arătându-i colegului său spre valea în care un puști mână două vaci, iar a furat din

cireada macedonenilor.

Sergentul îl străpunge cu privirea, dar e prea târziu. Obiceiurile locului ne fac să aflăm pe ce picior dansăm. Nu mai așteptăm noaptea Jeepurile care ne preiau, după ce facem legătura, ni se par niște limuzine Lincoln. Prizonierii își continuă drumul spre Belgrad, în timp ce noi suntem primiți la Priștina de un Pavlovici mai încântat ca oricând. Aflăm că a primit personal felicitări din partea ministrului Apărării. Asta și pentru că e sârb.

Colosul propune ca bonusurile pe care le primim pentru cei doi prizonieri să fie împărțite frățeste.

— Data viitoare, ne spune el, cu voce ademenitoare, s-ar putea să prind de unul singur o companie întreagă de roșcați. Păstrând acest principiu al împărțirii beneficiilor, ați putea deveni bogați peste noapte, fără să mișcați un deget.

Este huiduit și luat la bețe. Se declară total contrariat de faptul că nu reușește să ne păcălească.

— Au dat americanii cu bomba cu fosfor în lipsa mea? se interesează el. V-am văzut testele de inteligență Când le-am comparat cu ale mele, ce să vezi? Aveam un coeficient mult mai ridicat.

— Ai răsfoit testele pentru boli venerice, intervine Otto, împăciuitor.

— O cauți cu lumânarea, îl avertizează Colosul. Spălatul de trei ori pe zi cu periuța îți protejează dinții doar de carii.

Otto râde, arătându-și dantura splendidă. Cu o mișcare fulgerătoare, aruncă pumnalul, care se înfige în ușa, la un centimetru de urechea Colosului.

— Ești primul om cunoscut de mine care, după ce mă amenință, rămâne în viață, zice Otto, cu o vece sumbră, înghițindu-și brusc râsul. Nu-ți forța norocul.

În loc să se potolească, uriașul e cuprins de turbare. Smulge pumnalul ca pe o scobitoare, apoi, cu o mișcare scurtă, îl rupe în două și aruncă bucățile spre Otto. După aceea, se înfige în fața neamțului ca o locomotivă

abia ieșită din depou.

— Băi, spelbule, jocurile astea de handicapați mi-au fost interzise încă din grupa mare de la grădiniță, atunci când aruncam cu securea după educatoarele! Dacă ai impresia că poți să sperii pe cineva, atunci pot să-ți spun că faci o mare greșală!

Ziua s-ar putea încheia cu brio printr-o bătaie – iată de ce îi privim cu încântare, pregătindu-ne să-i întărâtăm cu diverse scorneli. Dar tocmai apare Pavlovici, ca mămica unei eleve în toiul unei lecții practice de educație sexuală.

— Am două vești, cu care vreți să încep?

Din ochiul Colosului se scurge metal încins, iar nările îi flutură ca drapelele negre ale unui vas de pirați. Nici Otto nu e departe de un cazan sub presiune maximă. Pe amândoi îi potolește, deopotrivă, vocea molatică, fără inflexiuni, a maiorului:

— Nu puteți începe cu amândouă o dată? zice Colosul, făcând eforturi vizibile să revină la starea normală.

— Vestea bună, continuă maiorul, fără să-l bage în seamă, e că, începând de mâine, plutonul nostru revine la formula de unitate mobilă de luptă. Sper din tot sufletul să nu mai avem răniți. Nu de alta, dar n-am chef să umblu după voi prin toate bordelurile și cârciumile din Kosovo. După cum văd, sunteți din caleafară de bucuroși, adaugă el, fixând cu privirea fețele noastre coșcovite. Parcă ați fi o adunătură de ciocli ajunsă în ținutul unor nemuritori!

— Cred că le-ați încurcat, domnule maior! îl contrazice Colosul. Asta era vestea proastă. Acum, dacă tot ne-ați stricat ziua, s-o auzim și pe-aia bună. Poate că o să ne mai îmbuneze un pic.

— Încetează să-mi tot faci programul! se oțărăște maiorul. Și nu te mai uita la mine ca un bou scalpat! Abia am scăpat de-o cumplită constipație!

Capul maiorului se clatină ușurel dintr-o parte în

alta, semn că uriașul ar trebui să intre, deocamdată, în imersiune.

— Vestea cealaltă, continuă maiorul, cam derutat, e că vom face pe cecenii, o vreme.

După primul moment de surpriză, sar ca un arc dintr-un divan scos la reformă.

— S-a întors Dudaev să ne aducă mulțumiri că l-am scăpat?^[22]

— Ești mai prost decât un șiret de bocanc, mă gratulează maiorul.

Colosul râde ca o curvă la un concurs pentru postul de stareță. E întotdeauna încântat când se mai găsește câte cineva mai nătâng decât el.

— Vom petrece un timp la UCK! Ne dăm drept voluntari sosiți din Groznii întru apărarea lui Allah, ca să-i putem lucra din interior pe teroriștii ăștia blestemați! încheie, triumfător, Pavlovici, încleștându-și pumnul drept.

Mă gândesc, în treacăt, că patrula de americani care a căzut în plasa noastră a fost ghinionistă. Dar a scăpat cu viață.

În ceea ce ne privește, s-ar putea să avem suficient noroc și să nu fim prinși sau descoperiți de gherilele UCK. Pentru asta însă trebuie să existe o singură condiție: sinuciderea!

În conformitate cu dispozițiile primite din partea șefului Departamentului de Informații Militare, prin intermediul ministrului de interne, raportează executarea numiților Jashari Hamza și Jashari Adem, împreună cu încă douăzeci de rude ale acestora. De asemenea, în luptele angajate pentru prinderea clanului terorist, au fost uciși încă 29 de albanezi, care formau gărzile de corp.

Execuția a avut loc în depozitul firmei Suna Oli. Din Priștina, după care cadavrele au fost arse, iar resturile îngropate.

Asupra teroriștilor au fost găsite mai multe materiale, pe care vi le anexăm conform următoarei liste:

- Harta Albaniei Mari – Kosovo, o fâșie din Serbia, Albania, o mare parte din Macedonia, Grecia, Muntenegru.

- Formulare de jurământ ale „armatei de eliberare a tuturor albanezilor”.

- Materiale documentare de arhivă și fotografii referitoare la Divizia SS Skanderbeg.

- Lista ofițerilor iugoslavi de origine albaneză, absolvenți ai Academiei Militare din Belgrad.

- Proiectul unui acord de colaborare cu un batalion de voluntari dintr-o țară islamică caucaziană.

- Copia unei cereri adresate generalului croat Ilija K**, privind antrenarea și instruirea unui regiment format din 15 000 de albanezi.

(Dintr-un raport secret al șefului Secției
de Poliție Criminală din Kosovo)

V

BERETELE ROȘII

Artileria sârbească se pune pe treabă și varsă o ploaie de obuze peste tabăra amplasată în Kahan, în nordul Albaniei, unde se află o linie de buncăre construite încă din perioada comunistă, la nici cinci sute de metri de punctul de graniță Morina.

Aici se formează și se instruiesc trupele de gherilă ale UCK și tot aici se retrag plutoanele decimate, pentru refacere și completare. Situația nu e deloc roz și orice. Ajutor, de la bombardamentele NATO la voluntariatul de orice natură, e bine venit.

Deși se află în plin atac aerian NATO, forțele sârbe duc o campanie de descoperire și anihilare a oricăror cuiburi de luptă ale gherilelor albaneze aflate în Kosovo. Faptul că unele obuze și rachete mai scapă și prin satele aflate dincolo de graniță, în Albania, nu-i impacientează prea mult pe sârbi. Când Tropoje și Vucital sunt rase de pe suprafața pământului de două rachete sol-sol, de tip SCUD, ministrul iugoslav al Apărării emite chiar un ordin de zi.

Bombardarea nu ne ușurează nouă calea de pătrundere, ci reprezintă o ocazie care na trebuie scăpată. Cine ne-ar vedea țopăind printre stâncile și colțurile regiunii de graniță ar rămâne încoțopenit: n-ar ști dacă să râdă sau să se ducă la doctor. Suntem toți cinci numai în chiloți, cu excepția Sarei, care are și un maiou.

Evident că nici unul dintre noi nu e încântat de găselnița lui Pavlovici, care, din motive necunoscute, este oprit în ultimul moment de colonelul Obilici. Satul în care intrăm, fără fereală.

E pustiul. Bombardamentul s-a oprit, dar locuitorii nu se grăbesc să apară. Probabil, fuseseră evacuați din

timp.

Nu suntem însă chiar singuri. O rafală de automat ne culcă la pământ. În urma ei, apar doi luptători UCK, îmbrăcați în uniforme de camuflaj, cu berete roșii pe capetele lunguiete. Ne adulmecă cu țevile Kalașnikovurilor, încercând să priceapă ce e cu noi pe-acolo, în postura lejeră, nu prea de invidiat, în care ne aflăm.

— Bandiții! explică Otto, într-o sârbă rusificată. Luat la noi tot și adus aici.

Variantă cât se poate de credibilă pentru o țară ca Albania, unde banditismul a căpătat cele mai organizate forme din această parte a Europei.

Albanezii se mai chiombesc un timp la noi, crezându-se la Grădina Zoologică, apoi ne conduc către un buncăr care seamănă cu o biserică îngropată în pământ. Comandantul în fața căruia suntem duși rânjește ca o barză la o manifestație contra avorturilor. Ne ascultă istoria cu atenție, trăgându-se de ureche de parcă ar vrea s-o smulgă.

— Ceceni? Răpiți de bandiți? repetă el aidoma unui elev corigent. Și nu v-au omorât? adaugă acesta, dovedindu-se un bun cunoscător al obiceiurilor locale.

Problema îl depășește. Suntem puși la păstrare, până când va primi dispozițiile necesare și vor fi făcute verificările de rigoare. Cât privește ultimul aspect, nu ne facem griji: în Albania au intrat, prin aeroportul din Tirana, cinci persoane cu numele pe care le-am declarat și care, într-adevăr, au dispărut din filajul discret al Serviciilor Speciale albaneze. Lucrătura e făcută de câțiva greci cu soldă la sârbi.

Pavlovici însă și nu numai el, a scăpat din vedere greoaia mașinărie a transmiției informațiilor pe filiera albaneză. După patru zile de așteptare, Colosul pune punctul pe i:

— Cred că o să ne prindă sfârșitul războiului aici!

— Mda, îl susține Fachirul. După cum se mișcă

lucrurile, s-ar putea să mai ieșim tocmai la iarnă.

De câte ori cerem lămuriri, răspunsul e același: „N-a venit nimic de la Centru.”

— Sper să nu fie nevoie să ne folosim dinții, oftează Olto, pipăindu-și cu limba măseaua falsă care ascunde pilula de curara.

— Ba eu i-aș folosi bucuros pe fundul unei femei de oricare etnie! sare Colosul, care nu se gândește niciodată la moarte. Unii ar rămâne surprinși dacă ar ști cât adoră iepele astea să fie mușcate de buci. Le excită grozav, de parcă acolo și-ar purta centrul nervoși. Încă de când eram doar un puștan, babacu' îmi vorbea deseori despre bordeluri ca despre niște locuri biblice, în care înveți numai pilde și te lovești la tot pasul de parabole. Vă dați seama că n-am putut rezista tentației și, la prima oră de religie, am chiulit, prezentându-mă la întâiul bordel întâlnit în cale, care, ca orice stabiliment ce se respectă, închidea pătratul format din biserică, școală și cârciumă. Cum eram minor și nici nu aveam vreun ban, am fost gratulat cu două scatoalce și un șut în părțile care, încă de pe-atunci, promiteau să fie generoase. Dar babacu' apucase să mă învețe: „Când ești dat afară pe ușă, intră pe fereastră!” Ceea ce am și făcut, doar că am intrat prin luminator, prăbușindu-mă peste o coțofană care i-o freca unui bătrânel, spre a nu-l lăsa cu senzația că a dat banii de pomană. Tipa a țipat și, de spaimă, l-a tras în așa hal pe boșorog de instrument, că era să i-l desprindă din cuie. Efectul a fost altul decât cel scontat: în loc să urle și el, boșorogul și-a intrat în formă și, fără să mai țină cont de prezența mea, ca să nu scape momentul prielnic, a luat-o la coțăială pe garidă. Tipa stătea cu fața întoarsă spre mine, ținându-mi o predică în cate eram tot timpul comparat cu un șobolan gras și urât. În timp ce bătrânelul muncea ca la douăzeci de ani, mai încântat că i se sculase decât de actul respectiv, am profitat de faptul că tipa își tot deschidea și închidea gura,

prezicându-mi un viitor nu prea luminos. Rezultatul a fost că boșorogul a trebuit să scuipe de două ori tariful. Nici nu a crâcnit, dar, în schimb, mi-a propus ca, de fiecare dată când venea la bordel, să apar și eu ca Laleaua Neagră, pentru a-l pune în stare de funcționare Pațachina a mărit pe chestia asta tariful, drept care, mânios, boșorogul a mușcat-o de bucă. Aici am vrut să vă aduc! Ei bine, tipei i-a plăcut atât de mult, că începuse să-și miște fundul ca o rață la patinoar. Mai nasol a fost de boșorog, care abia acasă și-a dat seama că-și lăsase proteza în portbagajul coțofenei. După ce mi-a arătat nota de plată a dentistului, a rupt înțelegerea cu mine și și-a înăbușit orice impuls sexual.

— Cred că, dacă ai fi lăsat să vorbești, ai face-o zi și noapte, fără oprire! observă Sara. Ba chiar și în groapă ai continua să bolborosești despre minunatele întâmplări ale vieții tale.

— Vrei să te mușc, ca să vezi că am dreptate? încearcă Colosul s-o aducă spre lucruri mai concrete.

Sara zâmbește, dezarmată.

— Ești, într-adevăr, o figură! Una sinistră, dar o figură!

— Nici voi nu arătați ca niște apostoli, se grăbește Colosul să ne catalogheze, insensibil la complimente.

În cea de-a zecea zi, când deja ne fixaserăm un plan de evadare, vin să ne interogheze doi tipi care, după cum stau ceilalți smirnă în fața lor, par niște legume de seamă. Nu suntem chiar bine veniți și în privința asta, liderii UCK, de la orice eșalon, își arată încă o dată spiritul de castă dus până la paranoia. Ba chiar ni se oferă bilete de întors pe ruta Tirana-Groznii. Dar, pentru că tot ne aflăm în zonă, vom da o mână de ajutor unei companii de luptători într-o incursiune în Kosovo.

Ni se distribuie uniforme negre, pentru a fi deosebiți mai ușor și Kalașnikovuri cu încărcătoare în formă de tambur – marfă chinezească adusă clandestin. Cei din jurul nostru au însă armament nou-nouț: pistoale-

mitralieră modeme, de fabricație belgiană, austriacă și britanică, dar și carabine americane Barrett, cu bătaie lungă, din ultima generație, pentru lunetiști. Astfel de carabine, în special cele de calibru 12,7, pot folosi muniție specială, de tipul gloanțelor explozive cu nitroglicerină, cu ajutorul cărora vehiculele sârbești pot fi complet scoase din uz. Trei dintre luptători dețin aruncătoare de grenade antitanc Armbrust și aruncătoare de rachete antiaeriene portabile.

La trecerea peste graniță, albanezii mai scot din cutia cu surprize și câteva detectoare de mine ultramoderne, care le arată cărarea de urmat prin câmpurile minate de la frontieră. Nimic din toate acestea nu se potrivește cu informațiile pe care le-am primit despre înzestrarea gherilelor UCK. Se pare că vremea țăranilor înarmați cu puști vechi și cu topoare, conduși de comandanți locali, a cam trecut.

Albanezii ne țin în față, ca pe un fel de avangardă, chipurile pentru a le arăta ce știu cecenii să facă. Ne rupem în figuri, dar nu primim, așa cum ne-am fi așteptat, aplauze și ovații. Albanezii sunt foarte tăcuți. În privirile lor citim atâta neîncredere, că ne vine să-i luăm la bătaie.

În apropiere de Prizren, facem un ocol, ieșind în fața unui lac care aproape că înconjoară o mănăstire. Porțile masive sunt închise, așa că încercăm intrarea din spate. Nici aici nu avem mai mult succes. Probabil, am fost observați, căci, de la o fereastră, pe care abia ți-ai putea băga nasul, se aude o voce cristalină.

— Domnul să fie cu voi, oameni buni! Cu ce treabă pe-aici?

Ibrahim, comandantul companiei, pășește înainte și rostește poruncitor:

— Deschideți porțile! Avem nevoie de hrană și odihnă. Nimeni nu va păți nimic rău.

— Cine sunteți? întreabă din nou vocea cristalină, deși emblemele roșii ale UCK pot fi văzute și din avion.

— Turiști americani! aruncă Ibrahim, spre hazul camarazilor săi.

— Suntem săraci! îi răspunde vocea. Polițiștii ne-au luat tot, iar ce ne-a mai rămas am împărțit nevoiașilor albanezi și refugiaților. Mergeți cu Domnul! La Prizren o să găsiți tot ce aveți nevoie!

Ibrahim îi face semn lui Otto să dinamiteze poarta, în timp ce se plimbă prin fața ferestruicii, etalându-și pușca-mitralieră.

— Allah mi-e martor că nu vreau să pășesc în templul vostru decât pentru ca oamenii mei să-și refacă forțele. Știu că aveți oi și capre și un vin bun. Vi le plătim. Nu suntem jefuitori.

Însă nimeni nu-i mai răspunde. Curios, își lipește ochiul de ferestruică, dar nu vede nimic. Explozibilul pus de Otto nu aduce prea mari daune porții vechi de sute de ani, făcută din stejar și blindată cu drugi de fier. Doar o gaură prin care ar putea trece un dihor. Albanezilor le este de-ajuns și atât. Cel mai subțire dintre ei dispare iute prin deschizătură. Nu trece mult până când zăvoarele sunt îndepărtate. Năvălim în curtea interioară, împrăștiindu-ne peste tot. Din biserică se aud glasurile călugărițelor care înalță rugi către Cer. Nu se întâmplă însă nici o minune. Nimeni nu vrea să se amestece în treburile pământești.

Ibrahim, însoțit de Colos, pătrunde în naos și sloboade o rafală care face candelabrul să se hâțâne într-o parte și-n alta. Urlă ca un apucat:

— Așa vă învață Dumnezeuul vostru să vă întâmpinați oaspeții?

Îl alungă în curte pe preotul înconjurat de zece călugărițe, care încearcă din răspuțeri să-și depășească groaza, continuând să murmure rugăciuni.

— Nu necinstiți casa Domnului, zice una dintre călugărițe, probabil, stareța. Aveți teamă de Dumnezeu, indiferent că-i spuneți Allah și că vă rugați în alt fel de temple.

— Gura! răcnește Ibrahim. Dumnezeuul vostru vede ce le fac frații tăi sârbi albanezilor? Vede cum îi schingiuesc și îiucid?

— Peste tot sunt fiare și oameni răi. Noi ne rugăm pentru toți.

— Țsta cine e? întreabă albanezul, indicându-l pe preot cu țeava armei. Taurul de serviciu?

Albanezii, care au scotocit peste tot și acum s-au strâns în mijlocul curții, izbucnesc în răs, făcând câteva glume porcoase.

— Suntem o mănăstire de măicuțe, iar slujbele nu le poate ține decât un preot, îi răspunde stareța, prefăcându-se că ignoră comentariile.

— Tu ești purtătorul de cuvânt?

— Sunt stareța Anastasia.

Ibrahim trece în revistă călugărițele. Două dintre de sunt doar niște copile. Privirile albanezului zăbovesc mai mult timp asupra lor. Nici nu-l bagă în seamă pe preotul care încearcă să-l aducă pe calea cea bună. Abia într-un târziu îi răspunde:

— Fetele noastre au fost violate de sârbi! Tinerii noștri au fost strânși și uciși de sârbi! Părinții și copiii noștri au fost izgoniți din casele lor, cărora li s-a dat foc! Despre ce căință vorbești tu, bărbosule?

— În fața Domnului, murmură preotul.

Dar Ibrahim își pierde răbdarea. Îl lovește sălbatic cu patul armei peste față, răsturnându-l pe spate. O vreme, îl joacă în bocanci, făcându-le pe călugărițe să se strângă una în. Alta, ca niște oi duse la tăiere. Țipetele lor slabe se rup la jumătate, căci cu toatele sunt gătuite de spaimă.

Preotul leșină. Albanezii îl scuiă pe rând. Gonesc cârdul de călugărițe în trapeză, unde, pe mese lungi și curate, nu se găsesc decât câni și farfurii goale. Nu pentru mult timp. Doi albanezi răstoarnă prin curte un butoi, aducându-l în dreptul ferestrei joase, care dă în sala de mese. Îi scot cepul și cănila prind viață.

Zgomotul de tablă ciocnită se amestecă cu înjurăturile soldățești. Apare și mâncarea, sărăcăcioasă, dar nimeni nu face nazuri. Tot ce e pe degeaba, are întotdeauna gust bun.

Câțiva soldați, dintre care, bineînțeles, nu putea lipsi Colosul, pipăie călugărițele, prefăcându-se interesați de cruciulițele și mătăniile lor.

— Sunt nevinovate! strigă stareța, agățându-se de brațul lui Ibrahim. Nu vă răzbunați pe ele!

Un soldat săltase deja o tânără în spate, gata să dispară cu ea într-o chilie. Ibrahim îl oprește. Nu pentru că ar fi ținut cont de cele spuse de stareță, dar are alte intenții. Violarea unor slujitoare ale Domnului nu ocupă un loc prea important pe lista lui vindicativă.

— Tu, hoășco, mai ține-ți gura! Știu că abia aștepti să te ia la lucru câțiva dintre soldații mei; însă trebuie să te dezamăgesc. Nici tu și nici vreuna dintre stătutele tale nu vă veți bucura de sculă de soldat. Nu așa cum ați vrea voi. Până una alta, cât mâncăm și bem, ar cam fi cazul să ne prezentați un program artistic. Restaurantul în care mergeam cu prietenii a fost jefuit și incendiat de conaționalii tăi, iar cei din personal, inclusiv pianistul și dizeuza, au fost îngropați pe jumătate vii! Voi o să-i înlocuiți. Iar ăsta o să cânte la clopot! încheie el, arătând spre preot cu un os.

Pentru a fi mai convingător, pune un soldat să-l lege pe preot de picioare și să-l răstoarne cu capul în jos în puț.

— Ai să ne cânti sau nu?

— Da, zice preotul, cu glas pierit. Da, o să cânt.

După ce este scos din puț, Ibrahim îi face un vânt care-l proiectează în zidul bisericii.

— Mai întâi însă trebuie să te dezbrăcăm. Măicuțele vor să vadă dacă ești cu adevărat bărbat, sau ai vrut să le înșeli.

Preotul încearcă să explice ceva, dar Colosul nu mai așteaptă nici un îndemn. Din câteva mișcări îi sfâșie

sutana și lenjeria, lăsându-l gol-pușcă încearcă să-și acopere sexul cu mâinile, dar primește o lovitură de țeavă în spate. Râsetele și grohăielile soldaților umplu curtea.

— Ce-i cu țumburușul ăla? face, vesel, Ibrahim. Pun pariu că nu te poți pișa mai mult decât o rândunică. Doamnelor, după cum vedeți, ați fost înșelate. Nu stați cu ochii închiși și nu vă întoarceți privirile, căci oricum n-aveți ce vedea! Poate dacă v-am împrumuta binoclurile noastre. Hai, scopitul, treci la clopote. Aș vrea un cântec de-al vostru, național. De mult nu mi-am mai delectat urechile cu melodiile voastre primitive.

Preotul se urcă în clopotniță, îndemnat de pușca unui soldat. Cu două ciocănele, încearcă să însăileze o melodie sprintară.

— Voi, urlă Ibrahim către călugărițe, fustele sus și treceți la cancan! Soldații mei n-au mai văzut niciodată fundurile unor sfinte și vor să se convingă că arată ca ale tuturor muritoarelor.

Călugărițele sunt smulse și aruncate în mijlocul curții. Li se rup sutanele, li se descoperă capetele și li se despletește părul. Țipă și se împotrivesc, dar albanezii, aprinși de vin și de dorința răzbunării, le lovesc cu sete.

— Dansați, curvelor! zbiară din nou Ibrahim, aruncând cu farfuriile după ele. Dansați, putorilor! Dansați așa cum dansează câinii de sârbi pe mormintele rudelor noastre!

Pe jumătate dezbrăcată și plină de sânge, stareța cade în genunchi, împreunându-și mâinile. Cere îndurare comandantului pus pe măcel. La un singur semn al acestuia, unul dintre soldați ridică un topor găsit după o ușă și-i despică stareței capul, care cade de-o parte și de alta a trupului, ca două felii de pepene roșu. Un urlat de groază urcă spre cer. Femeile sunt atât de șocate, încât execută automat comenzile primite din partea soldaților, care se întrec în a inventa cele mai cumplite aberații.

O dată cu vinul, se termină și porția de răzbunare.

Ibrahim se declară mulțumit. Soldații săi sunt însă încinși, dorind să-și satisfacă poftele. Comandantul reușește să-i stăvilească.

— Noi nu suntem sârbi! zice, cu ipocrizie, Ibrahim. De parcă până atunci s-ar fi purtat ca între gentlemeni.

— Dar, dacă e prin bună înțelegere? sare un soldat de aproape optsprezece ani.

— Ei, dacă e prin bună înțelegere... atunci, poftă bună! exclamă Ibrahim, râzând.

Cât despre el, mă înșfacă de-un braț și dispărem în pivniță. O clipă mă gândesc să-l chem și pe Otto, în caz că gusturile albanezului sunt cele pe care le bănuiesc. Dar mă înșel. Ibrahim nu vrea decât să se îmbete și nu o poate face fără să asculte o poveste. Trebuie să-i depăn întreaga noastră aventură, a „cecenilor”. Nici nu e prea greu. Am luptat în Cecenia și nu trebuie să inventez nimic.

— Noi, albanezii, semănăm foarte mult cu voi, zice, într-un târziu, Ibrahim, alegând o sticlă mai prăfuită decât prima.

Se așază pe jos, cu spatele sprijinit de perete și își aprinde o pipă cu o formă ciudată. O vreme pufăie și bea direct din sticlă, uitând de existența mea. Mă gândesc chiar să mă retrag pe nesimțite, când începe să vorbească. Se întoarce cu zece ani în urmă. Incredibil, dar ochii lui, mai cruzi decât ai unei pume, se umezesc.

De ziua lui, când împlinea șaisprezece ani, un polițist sârb îl așteptase la ieșirea din școală. A fost ziua care i-a schimbat definitiv cursul vieții.

Polițistul îl conduse la secție, chipurile pentru o identificare, dar nu s-au oprit decât în beci. După ce trecură prin fața câtorva celule întunecoase, ajunseră în sala mare, de la capătul culoarului. Peste tot erau împrăștiate băte, boxuri, cuțite, drugii de fier, chiar și o sabie. Pe o masă, cu mâinile și picioarele imobilizate în curele de piele, era întins tatăl său. L-a recunoscut numai după şuvița de păr alb, de care era atât de

mândru. Ciudat, dar nu faptul că tatăl său avea capul prins într-o menghină l-a îngrozit cel mai mult pe Ibrahim, ci o bătă de baseball pe care scria: „Închizătorul de guri.”

Un al doilea polițist, îmbrăcat doar în niște pantaloni albaștri, pregătea o seringă cu atropină pe care s-a și grăbii să i-o injecteze celui întins pe masă, pentru a-l trezi din leșin. Tatăl său deschise ochii și scoase un geamăt ușor.

— Ți-a venit odrasla în vizită, rânji polițistul, mângâindu-i tandru șuvițele de păr alb. Vă lăsăm singuri, ca să nu vă stricăm plăcerea revederii.

Cei doi polițiști se retraseră într-o cămăruță alăturată, în compania unei sticle borțoase. Ibrahim nu îndrăznea nici să se miște. De frică, dinții prinseseră să-i clănțâne. Nu-și putea lua ochii de la tatăl său pe care, dimineața, îl lăsase acasă, în fața ceștii aburinde de cafea. Nu se apropie decât atunci când acesta șopti ceva printre buzele strivite. Când înțelese ce-i spunea, groaza îl paraliză cu totul.

— Omoară-mă! șoptea omul care era numai o bucată de carne vie. Ia un cuțit și omoară-mă!

Ibrahim nu putea nici să plângă, nici să strige. Privea pierit în ochii rugători ai tatălui său, incapabil să înțeleagă ce se petrece. Un gol imens se căsca în el, un gol în care se prăbușea treptat, ca într-o prăpastie interioară.

— Omoară-mă! Nu mai suport! șoptea tatăl său. Te rog! Nu mai suport!

Șocul avu asupra lui Ibrahim efectul unui scurtcircuit. Când auzi hohotele de râs ale polițiștilor din încăperea alăturată, își simți sângele pulsând din nou în vene. Într-o secundă, Ibrahim cel de șaisprezece ani muri și se născu un altul, despre care nu știuse până atunci nimic și despre care nici nu bănuise că ar putea exista.

Cu mișcări sigure, fără nici o ezitare, se aplecă și luă

un cuțit de pe podeaua murdară, apoi își sărută tatăl pe buze. Acesta îl privea cu ochii blânzi, aproape surâzători, ca de fiecare dată când îl prindea cu câte o șotie. Cu un gest hotărât, chiar expert, Ibrahim îi tăie beregata, de parcă ar fi exersat acest lucru de zeci de mii de ori, pregătindu-se pentru clipa asta. Își creștă un deget și-l înmuie în sângele ce țâșnea din gâtul tatălui său.

Când năvăliră în încăpere, polițiștii rămaseră surprinși nu atât de deznodământul vizitei, cât de felul în care arăta puștanul. Încărunțise dintr-o dată! Încărunțise, de parcă și-ar fi băgat chica într-o găleată cu var.

— Ia te uită, zise unul dintre polițiști, dând roată, cu țigara stinsă în colțul gurii. S-ar zace că avem de-a face cu un criminal!

— S-a dus bunătate de distracție, îngână și celălalt, lovindu-l pe puștan în plină față. O să-i ții locul lui taică-tău. Cine a mai auzit să-ți omori propriul părinte!

— Nu, băiatul n-o să pățească nimic! hotărî primul polițist. O să se omoare singur, n-ai grijă. Oricât l-am tortura, un chin mai mare ca ăsta nu i-am putea produce, așa că mai bine îl lăsăm în viață.

Prinse pe neașteptate mânerul menghinei, pe care-l roti de câteva ori. Pentru prima oară în viața lui, Ibrahim a putut vedea ochii unui om sărind din orbitele lor, ca niște mingi de ping-pong. Teribila trosnitură a oaselor îl scoase din starea de transă, dar numai o clipă, căci apoi căzu la pământ, cu răsufierea tăiată.

Când se trezi, se afla pe patul său de-acasă. Cineva îi pusese o fotografie de familie pe piept, iar pe noptieră așezase câteva lumânări aprinse. Se dezmetici și strigă după maică-sa, dar nu-i răspunse nimeni. Un gând sumbru îl zgudui ca un curent electric, făcându-l să dea buzna în sufragerie. Nici acum nu strigă și nu leșină, de parcă toate fuseseră scrise într-o carte, iar el le citise și știa nu numai că aveau să se întâmple, dar și că așa

trebuie să fie, că așa fuseseră orânduite cu voia lui Allah.

Privirea îi trecu aproape indiferentă de la maică-sa, care zăcea răsturnată pe speteaza fotoliului, cu picioarele desfăcute și cu o gaură mică în frunte, la frații săi, așezați toți patru unul după altul, chiar în ordinea vârstei, ca și cum cineva s-ar li îngrijit să păstreze o ierarhie misterioasă. Aveau gâtul tăiat, iar capul părea desprins de trup. Ibrahim înțelese după o vreme că așa și era. Criminalul se distrase, schimbând între ele capetele, ca într-un soi de joc macabru.

În bucătărie, îl găsi pe bunicul său. Avea două furculițe înfipite în ochi, iar sexul i se prăjea în tigaia pusă pe aragaz.

Tabloul acesta era mai mult decât suficient să înnebunească un puștan de șaisprezece ani, ba chiar să-l determine să se sinucidă pe loc. Dar Ibrahim nu mai era el, Ibrahim, ci un altul, poate chiar polițistul sârb care-l lovise. Când puse mâna pe clanța ușii, s-o deschidă și să iasă afară, așa, fără nici un gând, un al șaselea simț îl opri. Nu i-a fost greu să descopere capcana bine camuflată. Firele abia vizibile plecau de la clanță și se opreau în fotoliul pe care zăcea mama sa. Când îl dădu la o parte, cu mișcări încete și precaute, asemenea unui genist cu experiență, văzu calupul de dinamită ascuns sub capacul unei cutii de bomboane. Urmele s-ar fi șters și nimeni din lumea civilizată, de dincolo de ușă, n-ar fi bănuir ce se întâmplase cu adevărat.

Ibrahim așteptă să se lase noaptea și ieși pe fereastră, strecurându-se pe lângă ziduri, până la gară. Un tren îl purtă până la Urosevac, unde locuia un unchi din partea mamei. Acesta înțelese repede cum stătea treaba. Copilul trebuia să plece cât mai grabnic din Kosovo, până să-și dea seama poliștii că i-a păcălit și a scăpat. Un martor incomod, care, chiar dacă nu avea probe, putea să devină foarte periculos.

Unchiul Dashkim luă legătura, în aceeași noapte, cu un văr de-al lui din America, Hasami și-i povesti toată trășenia Peste două zile, Hasami suna la ușă. Avea la el un pașaport fals, pe care lipi cu dibăcie poza lui Ibrahim. În ceea ce-l privea, era o joacă de copii, doar făcea parte dintre membrii marcanți ai familiei de *kacak*⁽²³⁾ albanezi, familie care putea rivaliza cu oricare clan mafiot. Rivaliza era un fel de a spune, căci nici mafia italiană, nici cea rusă, nici cea chinezească și nici cea columbiană nu se concureau. Fiecare își avea domeniile și supușii ei. Hasami devenise unul dintre cei mai buni recuperatori de *qjoba*, taxă de protecție din care capii mafiei albaneze finanțau înarmarea trupelor de partizani din munții kosovari. Era respectat și se știa că, după moartea celui mai bătrân *kacak*, urma să devină *il capo di tutti capi*, controlându-i pe etnicii albanezi de la Chicago la Los Angeles și de la Seattle la New Orleans.

Îl îmbrățișă pe Ibrahim după ritualul *kacak*, rugându-se împreună mai bine de jumătate de oră. Apoi, Hasami nu spuse decât câteva cuvinte:

— Avionul nostru pleacă din Belgrad mâine seară. Totul este pregătit, n-ai de ce să te temi. Nu te va opri nimeni. Până atunci însă mai e un lucru de făcut. Deschise valiza cu fund dublu, scoțând un stilet cu două tășuri și cu mâner de aur, încrustat cu rubine. E de la bunicul meu, care-l avea de la bunicul lui. Cu el vei împlini legea *kanun*, adăugă el.

Ibrahim mai auzise de această lege – un fel de cod al onoarei care data încă din Evul Mediu și care cerea sânge pentru sânge. Pentru albanezi nu era niciodată prea târziu să-și spele onoarea însuși Hasami așteptase douăzeci de ani ca să-și răzbune tatăl ucis de-un sârb, la beție. Îi omorâse acestuia copiii cu același stilet pe care acum îl înmânase lui Ibrahim, repetând cuvântul ca pe un ritual sacru:

— *Kanun!*

Unchiul Dashkim culesese informațiile necesare, punând la punct planul răzbunării. Fiica polițistului care-i ucisese familia urma o facultate la Belgrad, iar traseele ei fuseseră notate cu grijă.

A doua zi seara, înaintea plecării, Ibrahim suna la ușa garsonierei închiriate, unde fata se pregătea de examene. Aflând că tânărul avea un comision de la tatăl ei, tânăra îi deschise imediat. Când se întoarse cu spatele, ca să-l conducă în cameră, Ibrahim îi injectă fulgerător drogul pregătit într-o seringă minusculă. Fata rămase conștientă, dar fără a putea să strige sau să se apere. Ibrahim îi smulse fusta scurtă și tricoul cu care era îmbrăcată, violând-o cu sălbăticie în cele mai diverse chipuri. Era prima femeie din viața lui, iar impulsul sexual, împletindu-se cu setea de sânge, îl aduse de nenumărate ori pe culmile extazului.

Când, într-un târziu, privi pendula de pe perete, fu gata să scape un strigăt de surprindere. Trebuia să se fi aflat deja la aeroport. Se grăbi să formeze numărul de telefon memorat, dar greși și se văzu nevoit s-o ia de la capăt. În cele din urmă reuși. Când auzi la capătul firului vocea dogită a polițistului, îi transmise să vină cu banii de înmormântare pentru fiică-sa.

Cu o mișcare studiată, încercând să imite exact gestul cu care-și omorâse tatăl, tăie gâtul tinerei care-l privea înspăimântată, incapabilă să reacționeze în vreun fel. Apoi își creștă degetul în dreptul miciei cicatrici care încă nu se vindecaseră complet și îl înmuie în sângele ce curgea în valuri mărunte.

Ajunse în ultimul minut la aeroport. Abia la multă vreme după decolare, după ce dăduse pe gât un pahar cu whisky, reuși să pronunțe cu o voce de care se sperie chiar și el:

— *Kanun!*

Simțea căldura stiletului ascuns în pantof, sub talpă și o fericire neasemuită i se împrăștie în corp și în creier, de parcă zbura undeva, în afara avionului, de care nici

nu mai avea nevoie ca să străbată spațiile. Pentru prima oară, după multă vreme, buzele sale schițară un zâmbet.

Hasami îl aduse în casa sa din San Francisco, înscriindu-l la colegiu și veghind asupra lui ca un adevărat tată. Băiatul cu părul cărunț se integră repede, devenind un bun american. Dar niciodată nu uită că este albanez. Nici n-ar fi putut. În paralel cu colegiul și mai târziu cu universitatea, Hasami îl înscrise în clanul „Fiii Albaniei Mari”, clan mascat sub forma unui club de cercetași. De fapt, o tabără paramilitară care instruia luptători de elită pentru gherilele din Kosovo. Mulți dintre cei pregătiți aici luptaseră de partea bosniacilor, în războiul din 1991, dovedindu-și calitățile de războinici. Ibrahim a urcat repede ierarhia și, la douăzeci și cinci de ani, devenise, o dată cu terminarea Dreptului, locotenentul lui Hasami. Se îmbrăca în stil retro, mereu spilcuit și parfumat, cu părul lins, dat peste cap, frecventând numai restaurante de soi, unde avea întotdeauna masă rezervată.

— Ai văzut cam multe filme cu gangsteri! îi spusese odată prietena lui, Alia, o albaneză născută în SUA.

Dar lui Ibrahim, care-și împovărase destinul cu o dublă personalitate, îi plăcea jocul. Straniile conexiuni, care se fixaseră în creierul său după șocul suferit, îl făcuseră să se detașeze de lumea exterioară, până la pierderea identității. De când își amestecase sângele cu cel al tatălui său, trăiau acum în el nu numai părinții și frații, ci și bunicii și străbunicii săi, ba chiar și prieteni și necunoscuți. El însuși nu era decât un puzzle alcătuit din fragmente de amintiri și dorințe neîmplinite. Viața lui nu mai exista ca viață privată, iar teama de moarte se redusese la un simplu, dar puternic, instinct de conservare. Dincolo de bine și de rău, Ibrahim descoperise o altă lume în care-și putea continua existența, fără ca trecutul să-l mai poată influența cu ceva.

Când a primit funcția de asasin curier, de care se bucura doar elita „Fiilor Albaniei Mari”, s-a îmbătat pentru prima oară în viața lui. Alia fusese nevoită să-l poarte în spate de la mașină spre pat, în locuința lui de pe malul oceanului.

— Sunt voievodul voievozilor! striga Ibrahim, crezându-se călare pe un cal alb.

— Ești un bețiv împruțit! îi răspundea calul alb, cu vocea Allei.

— Oprește! Cobor la prima!

Alia îl aruncă în nisip, schimbând direcția și trăgându-l de mâini spre ocean. Picioarele lui Ibrahim trasau două dungi adânci pe plajă, de parcă s-ar fi străduit să deseneze cât mai exact o cale ferată.

— Ia-ți mâinile de pe mine! strigă el, umflându-se în pene. O pământeană nu are voie să mă atingă. Nu-mi pângări trupul.

Dar Alia, pe cât era de firavă, pe atât era de vâncioasă. Îl dezbracă fără fasoane, lăsându-l gol-pușcă.

— Așa e! Ai nevoie de o baie purificatoare!

Continuă să-l tragă, până când valurile oceanului îi cuprinse pe amândoi. Ibrahim înghiți o gură sănătoasă și, înainte să apuce să protesteze, se porni să vomite drept în poala fetei. Dar Alia nu se supără. Ba chiar râse, scoțându-și rochia murdară și rămânând și ea goală, ca la începutul lumii. Stăteau întinși pe spate, lăsând valurile să treacă peste ei. Dacă ar fi jucat într-un film, ar fi vrut să se termine atunci.

— Îți dorești să ai copii, un bărbat, o casă... chestii de genul ăsta? o întreabă Ibrahim, pe neașteptate.

— Chestii de genul ăsta?! Vrei să spui, o familie! exclamă Alia, râzând. Cred că da. Cunoști vreo femeie care să nu și-o dorească? Dintotdeauna, noi am simțit nevoia de protecție și numai în familie am găsit siguranță.

— Femeia este pilonul de bază al familiei! strigă Ibrahim, repetând un slogan al vechiului cod albanez.

— Iar tu ești pilonul de bază al cârciumii! îi răspunse Alia.

— Știi că m-am trezit?

— Îți pare rău?

Ibrahim întoarse capul spre ea, ca după o pasăre care venise să-i ciugulească din palmă.

— Nu. Acum, când ești lângă mine, nu!

Vru să o îmbrățișeze, dar Alia îl împinse fără brutalitate.

— Sunt în perioada maximă N-am de gând să rămân însărcinată înaintea căsătoriei.

— Măine te duc la preot!

Alia râse din nou, rostogolindu-se mai departe.

— Chiar și așa, tot nu vreau. Copilul meu trebuie să fie sănătos și normal. Spermatozoizii tăi s-ar putea să fie mai amețiți decât tine și mi-ar îmbăta ovulul.

— Nu pricepi că te vreau acum? se rugă Ibrahim, întinzând mâinile spre ea.

Deși născută în America, în venele Allei curgea sângele supus al femeii albaneze.

— Se poate și altfel!

Peste o săptămână, Ibrahim fu trimis în Albania, în prima sa misiune de asasin curier. Nu era vorba de *kanun*, ci de exterminarea unui lider albanez prea convins de ideea unei independențe totale față de conducătorii ocuți aflați în America. Ibrahim s-a metamorfozat într-un șomer ajuns la capătul disperării, lăsându-se cooptat de o bandă de rachete care acționa în munții din nordul Albaniei. Răbdarea deprinsă la școala clanului i-a fost de cel mai mare folos. Când zvonurile despre niște recrutări puse la cale de UCK au ajuns la urechea lui, avea deja un trecut credibil în spate.

Pregătirea pe care o poseda l-a ajutat să iasă repede în evidență. Șeful taberei de recruți se mândrea cu el. Așa a ajuns Ibrahim ca, în timpul unei inspecții, să stea față-n față cu Enver, cel pe care fusese trimis să-l asasineze.

Enver, care în viața de toate zilele poza ca om de afaceri prosper, i-a chemat într-o zi pe Ibrahim și pe alți trei combatanți la vila lui de la periferia orașului Kukes. Acolo puseră la cale una dintre incursiunile ce dădeau bătaie de cap poliției sârbe din Kosovo. Aveau să fie uciși mai mulți sârbi dovediți a fi exterminat patru albanezi, într-o acțiune de linșaj.

La miezul nopții, când s-a dat stingerea, iar ceilalți s-au retras în camerele puse la dispoziție, Ibrahim a mai rămas să-și termine paharul cu rachiu.

— Șefii tăi te-au lăudat tare mult! îl gratulă Enver, fixându-l cu ochii lui mici și răi, care nu exprimau nicidecum bucurie. Ai fost militar de carieră?

— Eu? făcu, mirat, Ibrahim, izbucnind în răs. Nici armata n-am făcut-o. Tata ne-a dat la o mulțime de sporturi, pe mine și pe frații mei. Și, pe urmă, cred că se cam exagerează în ceea ce mă privește.

— Nu e cazul să fi modest, zise Enver. Ai fost vreodată în America?

Întrebarea venise pe nepregătite și, o fracțiune de secundă, Ibrahim simți cum inima i se oprește în loc. Dar căută să nu arate nimic. Se întinse pe spate, cu mâinile la ceafă și cu ochii visători.

— Ehe, dacă aș fi apucat să văd America, acum aș fi fost un om bogat. Aș fi fost în stare să scot bani și din piatră.

— Nu știi niciodată ce-ți rezervă viața, zise Enver, cu un surâs misterios, turnând din nou în pahare. Eu am fost și pot să-ți spun că nici acolo nu umblă câinii cu covrigi în coadă.

— Covrigi? sări Ibrahim. Cine s-ar mai gândi la covrigi în țara dolarului?

— Am niște prieteni pe-acolo. Dar și niște dușmani.

Lui Ibrahim îi veni să râdă, dar se stăpâni. Asta era culmea! Tocmai acela pe care trebuia să-l ucidă îl tocmea, la rândul lui, să-l extermine pe cel care-l trimisese în Albania!

— Și dușmanii sunt buni la ceva! răspunse Ibrahim în doi peri, dând băutura de dușcă pentru a-și masca zâmbetul.

— Îmi place cum gândești. Ce-ai zice dacă vreodată o să faci parte din garda mea personală?

— Ar fi o mare onoare! îngăimă Ibrahim, străduindu-se să-și adune tot sângele în obraji. Nu știu dacă eu...

— Să lăsăm rahaturile astea cu modestia! Dacă eu hotărâsc că ești potrivit, înseamnă că așa e! Ai putea duce o viață cum nici n-ai visat. Ia să lăsăm poșirca asta și să sărbătorim! Vezi că e o sticlă de șampanie în frigider. Ad-o încoa'! Și înhață și două pahare potrivite.

O ocazie oferită pe tavă pentru Ibrahim! În bucătărie, desfăcu cu atenție poleiala, scoțând dopul fără nici cel mai mic zgomot. După ce dădu drumul pastilei de cianură în sticlă, puse dopul la loc, îl legă cu sârma și aranjă din nou poleiala.

Enver tocmai ieșea de la baie, când apăru și el cu șampania. O agită nițeluș și scoase dopul, făcându-l să pocnească.

— Două pocnete mi-au plăcut în viață, zise Enver, înșfăcând paharul. Cel de șampanie și cel de armă.

Dădu paharul pe gât, prăbușindu-se în secunda următoare, pe fotoliu. După ce vărsă restul de șampanie în chiuvetă, Ibrahim luă trupul greu în spate, transportându-l până în dormitor.

— Uneori, murmură el, ambele pocneteucid!

Îl înveli frumos, îi așeză părul care se cam zbârlise și, cu stiletul de care nu se mai despărțea, îi scrijeli pe frunte cuvântul „trădător”.

Trecuseră patru luni și jumătate de la plecarea din America, iar când se întoarse, Hasami dădu o petrecere în cinstea lui, la care veniră toți mahării *kacak*. Conform tradiției, lui Ibrahim i se ceru să-și exprime o dorință care să-i fie îndeplinită.

— Aș vrea să mă însor cu Alia! spuse el, pe negândite.

Se lăsă o tăcere cumplită. Pe rând, fără un cuvânt,

invitații se ridicară și plecară în mașinile lor luxoase. Abia când rămaseră singuri, Hasami se hotărî să vorbească:

— Este o dovadă de respect să ceri voie să faci ceva, dar e o mare jignire să pretinzi dreptul la o viață personală. Ai fost ales pentru a-ți dedica viața crezului nostru, nu pentru a-ți întemeia o familie, ca oricare alt muritor banal.

Lecția nu l-a făcut să sufere pe Ibrahim. Oricum, nu-și mai aparținea. Și-a pus cenușă în cap și a întreprins un pelerinaj pe la toți cei pe care-i dezamăgise, cerându-și smerit iertare.

— Nu uita, îi spuse Hasami, că, în întreaga ta existență, aceasta a fost singura iertare care ți s-a acordat.

A doua zi, Ibrahim s-a despărțit de Alia. O ultimă urmă de umanitate ascunsă în cotloanele sufletului său l-a îndemnat să părăsească singura ființă lângă care se simțea liniștit și împăcat.

Se hotărâse să nu se mai abată cu un pas de la sfatul pe care-l dăduse Hasami:

— Nu-ți cumpăra obiecte care ți-ar pricinui suferință în cazul în care le-ai pierde și nu-ți face relații care te-ar îndurera dacă acestea ar înceta.

O singură dată avusese probleme cu poliția americană, de fapt, direct cu FBI-ul, când fusese surprins în patul soției procurorului șef-adjunct. Acuzat de încercare de corupere a unui justițiar, Ibrahim se aflase la un pas de o condamnare pe viață. Avusese însă un noroc chior. Judecătorul care instrumenta procesul scăpase ca prin minune, cu o zi înainte, dintr-un accident de mașină în care muriseră șoferul și amanta lui. Superstițios, a trecut în dimineața procesului pe la biserică, jurându-se să nu mai provoace niciodată suferințe semenilor săi. Drept care, verdictul său l-a absolvit pe Ibrahim de orice învinuire federală. Tânărul se alese cu o amendă consistentă, pentru comportament

neconform cu regulile morale de conviețuire, dar pedeapsa adevărată a venit de la Hasami. Nu de alta, dar primejduise întreaga investiție făcută în el și asta, numai pentru o plăcere ușuratică.

La prima adunare a clanului, a fost degradat și supus oprobriului general. Până mai ieri prietenii lui, membrii clanului au trecut pe lângă el, pe rând și l-au scuipat în față. A fost ras în cap, interzicându-i-se luni în șir să iasă dintr-un buncăr unde primea doar pâine veche și apă sălcie. Nu avea nici măcar un vas în care să-și facă nevoile, așa încât, la sfârșitul pedepsei, putea înflorător.

Îl aștepta o perioadă destul de lungă de reeducare, dar din nou a avut noroc. În Kosovo, lucrurile se agravasera. Se vorbea de crime în serie, de gropi comune, de deportări, de incendieri și de multe alte grozăvii care li se întâmplau albanezilor. Prigoana trebuia să primească un răspuns și nu unul oarecare. Aproape o sută de tineri, câți erau pregătiți în tabăra paramilitară, au plecat pe diferite căi spre Kosovo, pentru a se înrola în UCK!

Șanse reale nu existau, o știau cu toții. Poliția și armata iugoslavă erau prea bine pregătite pentru a le putea face față. Singura formă de rezistență rămânea lupta de gherilă, în care UCK devenise expertă. Și mai exista o speranță: ca sforile trase la Washington de oamenii cu influență ai *kacak*-ilor să-i facă pe americani să-și vâre și ei nasul.

Ibrahim a fost iertat de toate, primind comanda unui pluton de pistolari. În Kosovo, albanezii nu l-au primit cu brațele deschise. Era dificil pentru ei să se împace cu „americanul” plin de ifose, care venise să le organizeze lupta. După o ciocnire cu trupele sârbe ale Ministerului de Interne, în care a pierdut douăzeci de oameni, Ibrahim a fost chemat la statul-major din Kukes, în Albania și tras la răspundere. Fiind degradat, ajunsese la comanda unui pluton format numai din recruți, obișnuiți mai mult cu jafurile și cu tâlhăriile, decât cu

războiul. În scurt timp, devenise unul dintre ei. Poate că nici nu fusese altcineva toată viața, decât un nelegiuit. Sau poate că, într-adevăr, nici nu mai era el. Poate că Ibrahim murise o dată cu tatăl său, căruia îi tăiasse beregata atât de simplu.

Nu știa și nici nu-i păsa. Când începi să ucizi, nu mai contează numărul celor omorâți, ci dorința de a ucide în continuare.

Deodată, Ibrahim se oprește din povestit și mă privește fix. Sunt pregătit pentru orice, așa că-mi plimb degetul pe trăgaciul lustruit al Kalașnikovului, ca și cum aş mângâia un câine după ureche.

— N-auzi nimic? mă întreabă Ibrahim, ridicându-se pe vine. Mai așteaptă o vreme, după care urlă: Tancuri!

Dar nu apucă să dea alarma. O lovitură de obuz, urmată imediat de încă două, transformă zidul din fața mănăstirii într-o grămadă de moloz.

— Sârbii! zbiară Colosul, apărut ca din pământ, în mijlocul curții. Suntem în găleată!

Nici nu putea să găsească o expresie mai plastică. Când ești prins între două focuri, nu poți nici să te dai la fund și nici să te lupți de unul singur. În asemenea situații, soluțiile extreme sunt singurele viabile, drept care mă hotărâsc pe loc.

Îl prind pe Ibrahim pe la spate într-o cravașă fixă, rupându-i gâtul. Cariera lui s-a terminat aici, căci a devenit mult mai importantă viața mea. Albanezii s-au împrăștiat care încotro și trag de te miri unde, dar sârbii n-au de gând să se implice într-o luptă de durată. Macină cu mitralierele grele și cu tiruri de mortiere, fără să țină seama că transformă mănăstirea într-o ruină. Două călugărițe pe jumătate goale aleargă țipând prin curte și sunt retezate, pur și simplu, de-o rafală scurtă. Picioarele continuă să alerge câțiva pași, trăgând după ele trupurile din care viața s-a scurs într-o secundă. Un albanez cocoțat în clopotniță duce mâinile la cap, prăbușindu-se de la zece metri peste un camarad care-și

ține burta despicată în mâini. Un alt soldat, care n-a apucat să se încheie la prohab, aleargă spre biserică, cu sexul săltând caraghios într-o parte și-n alta Primește un snop de gloanțe drept în față și capul i se împrășteie într-o mie de așchii de oase și carne.

Strig cât pot, chemându-mi camarazii și când, în cele din urmă, ne adunăm toți cinci, coborâm în cotloanele pivniței. E o plasă de galerii acolo și nu facem decât să alergăm dintr-una în alta cu speranța nebună că am putea găsi o ieșire pe sub pământ. Dar labirintul nu pare să ducă undeva.

— Să-l ia dracu' pe maior, cu ideile lui idioate! zbiară Colosul. Am venit să luptăm, nu să facem pe spionii! Sunt tare curios cum o să ieșim acum din rahatul ăsta!

— E o mănăstire veche, zice Fachirul, cu voce înceată și a fost construită acum câteva secole.

Colosul îl privește pieziș, scărpinându-se în turul pantalonilor.

— Vrei s-o facem pe grupul de turiști nevinovați? Nu cred că sârbii pot fi atât de idioți.

— Din câte știu eu, mănăstirile astea au mai întotdeauna câte o galerie subterană, ca, în caz de asediu prelungit, să poată fi aprovizionate din afară.

— De acord, zice Otto, practic, ceea ce ne lipsește e planul mănăstirii.

— E simplu, intervine Sara, privind în jur. O galerie, dacă există, nu poate fi săpată decât în partea în care nu există lac. Or, lacul înconjoară pe trei sferturi mănăstirea într-acolo, adaugă ea, arătând spre un perete, numai într-acolo poate fi!

Lângă peretele indicat, stau lipite câteva butoaie, pe care le răsturnăm cu o forță pe care ți-o insuflă numai frica și ne putem bucura privirile cu o gaură destul de mare ca să te poți târi. Ceea ce ne și grăbim să facem, dar, mai întâi, ne asigurăm că și Colosul se încadrează în dimensiuni. Dacă ar exista un Oscar al tunelelor secrete, uriașul l-ar primi cu siguranță. Pe măsură ce

înapoi, galeria se înalță. În scurt timp, putem chiar alerga, încovoiați. Mi se pare că ne mișcăm de un secol prin culoarul scârbos, plin de cele mai puturoase miasme, deși, când mă uit la ceas, constat că a trecut doar un sfert de oră.

Peștera la care ajungem este, în ochii noștri, un palat. Un lăculeț mic, cu apa limpede, se întinde pe fundul ei și nu pregetăm să ne aruncăm în el și să ne adăpăm ca o turmă de rinoceri pierduți în deșert. Probabil că am fi secăt lacul și așa firav, dacă zgomotul inconfundabil al închizătorului unei arme nu ar fi pus capăt sorbiturilor noastre pantagruelice. Ca la comandă, ridicăm toți cinci capetele, privind în direcția de unde venise zgomotul. Pe o stâncă, nu prea înaltă, aflată pe celălalt mal al apei, stă proțăpăit un ofițer sârb, flancat de doi soldați. Arătarea prinde să hohotească, aprinzându-și un trabuc, apoi scuipă în lacul în care ne găsim și dă drumul la patefon:

— Eram sigur că veți dibui voi o soluție! De-aia am și dat ordin să se tragă în plin. Puteam să pun pariu că n-o să găsesc nici o bucățică din voi pe sub pietre.

— Și n-ai pus? îl întreabă Colosul, căruia orice pariu, chiar și unul pe viața lui, îi stârnește un interes deosebit.

— Nu! zice sârbul, trimitând încă o flegmă în lac.

— Păcat! Se vede treaba că ai pierdut o pălărie de bani! În altă ordine de idei, adaugă Colosul, nu cred că e frumos să scuipi în apa din care tocmai bem. Am mai cunoscut pe unul care, tot așa, dădea cu mucii în fasole, apoi se plângea că mâncarea e amară.

— Poate că asta va ține loc de scuze! răspunde ofițerul, aruncându-i o sticlă neîncepută de votcă.

Priza Colosului ar fi stârnit invidia oricărui jucător de baseball cu state vechi, cu toate că uriașul, de când primise în adolescență o bătaie cu băta aferentă, ura jocul acesta din toată ființa lui.

— Cu siguranță că aveți o stea norocoasă, continuă

ofițerul. „Cârțițele” noastre ne-au transmis informații despre prezența a cinci inși ciudați, îmbrăcați în combinezoane negre, care s-au aciuat pe lângă teroriști. Cin’ să fie, cin’ să fie?!

Misiunea noastră se încheie astfel mai repede decât fusese prevăzut. Conspirația pusă la cale de colonelul Obilici și maiorul Pavlovici nu a avut o viață prea lungă și asta pentru că nici unul dintre ei nu prevăzuse exclusivitatea pe care și-o arogau albanezii. Un lucru tot au aflat: pe lângă UCK nu luptau nici trupe cecene, nici iraniene, nici de mujahedini. Albanezii, deși musulmani, rămăseseră cu o aversiune față de tot ceea ce însemna semilună, otomană sau nu și față de orice prezență străină prin ținuturile lor.

Războiul de astăzi nu e decât o flacără din focul aprins în urmă cu secole și care nu se va stinge decât o dată cu sfârșitul lumii. Ba poate că, chiar și după aceea, tot va mai rămâne o vâlvătaie care să amintească de trecerea omului prin acele locuri.

Înainte de a decola, pilotul îmbracă o vestă de supraviețuire alcătuită din următoarele elemente: un sistem de detectare a poziției prin satelit – cu o aproximație de circa zece metri, indiferent de locul de pe glob un aparat de emisie-recepție radio, care permite comunicarea prin semnale electronice codificate în Morse sau în fonie, baterii de alimentare, o oglindă, un fluier, rachete-trasoare și o trusă de prim-ajutor. Vesta mai conține vopsea de camuflaj și o „hartă de evadare” din plastic, cu indicațiile principale privind locurile în care pilotul se poate ascunde până când este salvat. În plus, un pistol. Sub scaunul ejectabil, este instalat un sac de supraviețuire prins de sacul parașutei. Când se deschide parașuta, scaunul se desprinde și cade, iar sacul de supraviețuire este prins de pilot cu o funie lungă de doisprezece metri. În acest sac, se află o pai te din materialul pe care-l are deja în vestă, o pătură termică, o plasă de camuflaj, ceva hrană și o mică rezervă de apă. Ajuns pe sol, pilotul caută să se ascundă, începând să emită semnale electronice de salvare, la fiecare oră, până ce se stabilește contactul. Este vorba de trei semnale codificate către avioanele de război electronice trimise să-l caute, urmate de elicopterele de salvare. Codurile sunt reprezentate de o literă, o cifră și un cuvânt care se schimbă în fiecare zi.

*(Din „Manualul de instrucție și supraviețuire”
al Flotei de Zbor US, cu baza la Aviano, Italia)*

VI

UN YANKEU LA CURTEA REGELUI SÂRB

S-au împlinit două luni de bombardamente zilnice. N-am mai luptat niciodată într-un asemenea război în care, pe deasupra, zboară avioane ultrasofisticate, iar la sol, majoritatea trupelor UCK folosesc Kalaşnikovuri. Oraşele Belgrad, Niş, Novi Sad, Priştina, Ratkovica sunt în vâlvătăi, ceea ce-l aduce pe maiorul Pavlovici în pragul apoplexiei. Pe noi însă ne lasă complet indiferenţi.

Suntem dispuşi în apropiere de Pec, în munţii din vestul provinciei Kosovo, la vânătoare de partizani albanezi. Contractul nostru de nouăzeci de zile se apropie de sfârşit. Nici unul dintre noi, cu excepţia maiorului, bineînţeles, nu se gândeşte la o eventuală prelungire. E un război care ne-a adus numai bebele şi a confirmat multe dintre superstiţiile noastre. În plus, maiorul pare că a înnebunit cu totul.

Cei din UCK au suferit pierderi grele şi nici nu se poate vorbi de organizarea unei contraofensive, aşa că trebuie provocaţi pentru a fi scoşi la luptă. Un pluton de ucraineni şi bieloruşi ne depăşeşte vitejeşte, intrând adânc în sectorul muntos. Cade într-o ambuscadă. E un adevărat măcel, dar soldaţii sunt prea beţi ca să-şi dea seama că mor. Cu ocazia asta, mai aflăm şi noi cum sunt dispuse celulele de partizani. Totuşi, albanezii nu stau într-un loc. Bântuie în formula unor patrule de gherila şi atacă atunci când nu te aştepţi. Se mulţumesc cu puţin, chiar şi cu un singur sârb omorât, după care se retrag în grabă şi schimbă direcţia. E o hărţuială continuă, care ajunge la un moment dat să te şi enerveze.

Nesomnul şi lipsa hranei calde nu contribuie la îmbunătăţirea situaţiei. Unde mai pui că trebuie să

suportăm și isteriile lui Pavlovici, care simte că-și pierde mințile, văzându-și țara transformată într-o ruină. Un albanez căzut prizonier e pur și simplu măcelărit de maior, care zbiară ca o gravidă în sala de nașteri:

— Voi i-ați adus pe sălbatici! ăștia din NATO! Numai voi sunteți de vină! Sunteți diavoli, nu oameni! Ar trebui să fiți stârpiți până la unu!

Când scapă din mâinile maiorului, albanezul nu mai răsuflă, îi facem vânt pe povârniș, unde sălbăticiunile vor desăvârși lucrarea. Dar micul ospăț nu i-a ajuns lui Pavlovici nici pe-o măsă. Nu l-am mai văzut niciodată atât de însetat de sânge. Un gând negru îmi dă târcoale, dar caut să-l îndepărtiez cât mai repede. Vocea lui Pavlovici mă convinge însă, pentru a nu știu câta oară, că de ceea ce te temi, de-aia nu scapi:

— Cred că a venit timpul să ne amintim de vremurile bune!

— Facem un pocher? sare Colosul, mereu pe fază.

— Plevușcă asta nu e pe măsura noastră, continuă maiorul, scuipând după albanezul ucis. Soldat Zamfir!

— La ordin, domnule maior!

— Din ce-ai raportat în legătură cu spusele lui Ibrahim Nu-Știu-Cum, reiese că ți-a vorbit despre un conducător politic de-al lor care ține o legătură strânsă cu americanii.

— Foarte vag, domnule maior!

— În schimb, Mauserul meu ar putea vorbi foarte concret! precizează maiorul, bătându-se peste centură.

Sunt nevoit să repet povestea, de astă dată, fără să omit nici un detaliu. Maiorul scoate harta, face niște calcule, după care se întoarce spre Otto și-i ordonă:

— Fă-mi legătura cu comandatura!

— E clar, spune Colosul, scărpinându-și după ureche bidonașul cu votcă. Ne așteaptă o frumusețe de misiune de comando.

— Pentru ce ne aflăm aici? zice Andar, trezindu-l la realitate. Doar nu ca să culegem fructe și să plantăm

flori.

— Te-ar fi deranjat? replică, îmbufnat, Colosul. E o îndeletnicire dintre cele mai plăcute și mai folositoare. Înainte de a lupta sub comanda maiorului ăstuia, pe care, fiindcă tot îl pomenim, îl respect, deși, dacă aş avea posibilitatea să-mi golesc un încărcător în el, m-aş simţi un om împlinit, înainte de el, cum spuneam, aveam drept comandant un portughez, unul Simoes. Neam prost, ca toţi şefii, de altfel! Nu c-aş avea ceva cu ei. Eu însumi pot fi un comandant strălucit, doar aţi avut cu toţii prilejul să-mi admiraţi calităţile. Unde mai pui că aş înfrunta întotdeauna greul luptei, în loc să mă fandosesc toată ziua prin statul-major. Aş fi în mijlocul vostru, îndemnându-vă la acte eroice, prin exemplul personal.

— Porniseşi să ne vorbeşti despre un portughez, îl întrerupe Sara, care, pe deasupra, mai purta şi numele de Simoes şi, în loc de asta, ne relatezi despre visurile tale de mărire!

— Încerc să urmez pilda dată de instrumentul meu, de când o târfă din Maroc, care ar avea oricând un loc pe podium, mi l-a ridicat la rangul de Mareşal al Curţii. Prea bine, dacă-l vreţi pe Simoes, fie! adaugă Colosul, puţinţel ofensat că nu i s-a permis să-şi etaleze predispoziţiile de conducător. Omul meu avea un fix: de câte ori omora pe careva, planta o floare sau un pomişor. Credea în chestia cu reîncarnarea şi, dacă nu damblagise de tot, era din cauza votcii, care-i oferea primul-ajutor. De câte ori ne întorceam dintr-o misiune în care căsăpiserăm o ciurdă de negrotei, se ducea în părcuşorul lui şi se puneă pe grădinărit. Dacă era să te ieşi după numărul florilor şi al pomişorilor de-acolo, ai fi crezut că ai de-a face cu ăl mai mare ucigaş pe care l-a cunoscut omenirea. Noi însă ne mai îndeletniceam şi cu alte chestii decât să-i numărăm lui plantele. Lucrurile s-ar fi oprit aici, dacă, într-una din zile, unui camarad nu i venea strălucita idee să se răhăţească exact în

dumbrava portughezului. Desigur, este un lucru cunoscut că excrementele sunt niște îngrășămintे grozave pentru plante. Cu toate astea, când Simoes a văzut grămăjoara cafenie, în care nesimțitul își descărcase resturile de hrană pe-o săptămână, a fost cuprins de o furie oarbă. S-a dat de ceasul morții să-l afle pe profanator pasămite, el vedea în grădinița lui un fel de cimitir. În loc de asta, s-a trezit a doua zi cu altă mostră, ceva mai modestă, e drept, dar cu același conținut. Atunci, portughezul a hotărât să facă apel la un magician de prin partea locului, pe care l-a plătit regește ca să-i descopere pe bandiți. Băstinașul, după ce a băut toți banii, de fericire, s-a prezentat la lucru, trăgând după el o serie de instrumente de os, pe care un muzeograf înrăit ar fi plătit salariul lui pe-un an. Înfigea când și când bețigașele în rahaturile care prinseseră să se usuze, după care le ducea la nas, mirosindu-le savant, sub privirile pline de speranță ale portughezului. Pentru a se documenta mai aprofundat, a prins chiar să guste din element și, după schimonoseala feței lui vopsite mai ceva ca un steag de luptă, îți puteai da seama că nu e foarte mulțumit. Părea un bucătar chinez, scrupulos, nedumerit în legătură cu felurile de mâncare preparate. Țâțâia și pufnea ca o mătă trasă de coadă. În cele din urmă, a pretins ca toți trupeții să-și lase nădragii în vine pentru a-i oferi spre analiză comparativă câte o bucată de rahat. Noi am înțeles că ordinul nu se discută și, pentru a nu da loc la speculații, am invadat grădina portughezului cu cactușii noștri, aducându-l pe bietul om în pragul nebuniei. Era însă atât de însetat de aflarea adevărului, încât a trecut și peste asta. Bătrânul vraci s-a apucat să guste din grămăjoarele aliniate conform regulamentelor militare, până când l-a apucat sughițul și a vomitat peste florile proaspăt cultivate. Colac peste pupăză, a indicat drept infractor: chiar rahatul portughezului care, luat de elan, se căcase și el la rând cu noi. Simoes n-a mai suportat.

L-a ciuruit pe bietul băștinaș, apoi, conform tradiției, a plantat de astă dată un cactus adevărat „Nu cred”, ne spunea el, „că cineva s-ar încumeta să se mai lase pe vine într-o plantație de cactuși”. Din punct de vedere tehnic, gândise corect, doar că pozițiile din care poți desfășura activitatea menționată nu sunt obligatorii, cum ar fi, le pildă, cea de-a trage cu Bazooka. Eram atât de hotărâți să-l facem să renunțe la obiceiul lui idiot, încât, în latrina pe care o iveam la dispoziție, puteai oricând să calci rufe. Până la urmă a cedat, dar pe chestia asta nu mai reușea să atingă nici un negrotei care-i apărea în fața puștii. A sfârșit prin a fi luat prizonier și a fost servit la un dineu festiv. Se pare că le-a căzut destul de greu la stomac negroteilor, pentru că, de-atunci, tribul respectiv poartă denumirea de „Obstipos^[24]”. Simoes se răzbunase de pe lumea cealaltă, deși inutil, căci grădinile sale nu mai existau. Cum însă eu mă trag din cu totul alt trib, o să vă rog să mă scuzați.

Colosul dispare cu pași măsurați în dosul unui stejar, spre a-și aduce aminte mai pe îndelete de ciudatele obiceiuri portugheze. Este momentul ales de luptătorii UCK pentru a declanșa un atac. Gloanțele prind să zbârâie în jurul nostru ca un roi de albine rămas fără stup.

— Împrăștiați-vă! strigă Sara.

Într-o clipă, suntem care-ncotro. Mă împiedic de un buștean și o iau la vale, scăpând din mână mitraliera ușoară care, la rândul ei, dispare pe povârnișul stâncos, provocând un zgomot infernal. Sunt expus, așa că îmi continui căderea. Mă opresc într-un colț de stâncă, de care mă lovesc zdravăn cu capul.

— Ai murit? zbiară Colosul, pe care-l pot distinge perfect pe creasta dealului, agităndu-se cu pantalonii în vine.

— Acoperă-mă, idiotule! îi strig, dibuind după AKM-ul agățat sub combinezon.

— De unde dracu' trag vitejii ăștia? întreabă Colosul, rotindu-și ochiul ca un girofar.

Drept răspuns, un snop de gloanțe se înfige în bătrânul stejar, la câțiva centimetri de dosul golaș al uriașului. Sara și Otto îi dibuie pe adversari după focul de la gura țevii și își pun la lucru aruncătoarele de grenade. Albanezii sunt dincolo de râpă, exact în dreptul meu. Ne ocoliseră în tăcere, ca să ne cadă direct în spate.

Aud un zgomot și mă răsucesc fulgerător, gata să-mi descarc arma. Mă opresc însă la timp. Pe lângă mine trece Andar, cu iuțeala unei șopârle prinse la furat. Pornesc pe urmele lui, până la pârau care străbate povârnișul, apoi începem să urcăm panta de pe care trag albanezii, pitiți în spatele copacilor. Indianul se hotărăște la un atac-surpriză, extrem de periculos, dar foarte eficient. Camarazii noștri se prind de stratagemă și deschid foc continuu pentru a nu-i lăsa pe albanezi să ne descopere.

Un cuib de mitraliori e plasat la vreo trei metri în fața mea. Cei doi tineri sunt recruți și îmi pot da seama de asta după felul în care schimbă banda de cartușe. Nu le mai lăsăm prilejul s-o facă. Sar în același timp cu Andar, ca doi păianjeni uriași, luându-le gâtul cu pumnalele noastre de luptă. Albanezii mor instantaneu, fără a mai avea timp să se mire cât de ușor poți trage pe dreapta. Figura ne mai reușește cu alți trei luptători, după care, comandantul observă că se petrece ceva neclar pe flancul lui drept. Nu vede nimic deosebit, dar faptul că nu se mai trage din acel loc îi spune că e groasă. Ordonă retragerea, ocazie pe care Otto, cu pușca lui cu lunetă, nu are cum s-o scape. Trage în orice tufiș mișcător, forțându-ne pe mine și pe Andar să rămânem lipiți de pământ. Dacă ne-ar dibui, albanezii ar avea o misiune foarte ușoară. Sunt însă prea grăbiți să dispară, părăsindu-și morții și răniții.

De astă dată, am avut noroc. Probabil că trupele de

elită ale UCK se bat prin alte părți. De aceeași părere e și Pavlovici care, rămânând să converseze cu Obilici, a căzut exact în mijlocul luptei.

— Îmi trebuie cinci voluntari pentru capturarea unui Punct de Comandă UCK! zice el, încântat, de parcă ne-ar fi invitat la o cofetărie. Se acordă un bonus special.

Un Punct de Comandă, se știe, este dispus undeva, mult în spatele liniilor inamice, iar bonusul, care n-are cum depăși miza unei partide serioase de pocher, nu ne împinge de la spate.

— Mie îmi ajung banii de contract! clămpăne Colosul, ca la o conversație între prieteni. Nu vreau să mă îmbogățesc. Babacu' meu, care n-a văzut niciodată în viața lui mai mult de zece dolari la un loc, spunea că bogătanii nu au decât dureri de cap de pe urma banilor. El, e drept, n-a luat în viața lui nici un antinevralgic.

— Ce dracu' ne tot dai pilde cu împutitul tău de babac! guiță maiorul, bătând cu piciorul în pământ, ca o nevastă necaftită la timp. Nu interesează pe nimeni viața privată a rudelor tale! Nu faci parte din neamuri regești, ca să ai chef s-o povestești ca pe-o biografie romanțată. Aici nu e vorba de babacu' tău și de nesuferita lui de înțelepciune, ci de cinci voluntari pentru un comando!

— Domnule maior! intervine Otto, pocnind din călcâie, îmi permit să vă amintesc că nu facem parte dintr-o armată regulată și, ca atare, nu poate fi vorba de un voluntariat. Avem un contract, iar ordinele nu se discută!

Pavlovici îl privește cu stupoare, descoperind că neamțul are dreptate și că, luat de valul naționalismului, uitase că e mercenar și nu maior în armata sârbă.

— Cam la cât se ridică bonusul? zice Colosul, prefăcându-se brusc interesat, când își dă seama că lucrurile iau o întorsătură neașteptată.

Mayorul rânjește, scărpinându-se pe burtă. Nu se grăbește să răspundă, o dată ce neamțul l-a scos din

negură.

— Mă mai gândesc, spune el sec. Plecarea la ora douăzeci și două. Echipament complet.

— Și masca de gaze? întreabă Colosul, făcând pe niznaiul.

— Nu-ți este clară noțiunea de „complet”? răspunde maiorul, cu o grimasă. De pildă, gândește-te că ești complet idiot! Așa, vei pricepe!

Abia dispare, că uriașul se și repede la Otto, mai să-l strângă de beregată.

— Nu puteai să n-o faci pe deșteptul? Dacă ți-e dor de mardeală, du-te într-un poligon și angajează-te pe post de țintă! Unde mai pui că puteam să negociez bonusul pentru toți cu scârțanul de maior.

— Și cum rămâne cu părerea tatălui tău? îl întreb eu, neîncrezător.

— A scăpat-o la beție. E scuzabil. În schimb, nemțălăul e mai treaz decât Farul din Alexandria.

— Încă n-ai ajuns comandant, așa cum ți-ai dori, îi replică Otto și chiar dacă ai ajunge, n-aș lupta niciodată sub ordinele tale. Ba, dacă ai fi singurul comandant de mercenari din lume, m-aș înrola în armata națională.

— Deduc că nu mă prea iubești!

— Nici cât pe-un dop în cur! precizează neamțul.

— Ca pe-un dop, nu, dar ca pe altceva? râde Colosul, făcându-ne, șugubăț, cu ochiul.

O dată cu seara, se pornește și ploaia. Picăturile de apă au o culoare gălbui-cenușie. Bombardarea rafinăriilor și a uzinelor chimice a deschis sezonul ploilor acide. Cine știe cât timp va mai trece până când pământul va rodi din nou. Dar asta îi privește numai pe agricultori. Așteptând să plecăm în misiune, începem o partidă de zaruri. Andar se dovedește într-o formă deosebită. Câștigă în avans toate primele de luptă ale Colosului, până la sfârșitul contractului. Uriașul scoate lupa, examinând minuțios babaroasele.

— Inutil, Frederick! fredonează indianul. Aici e vorba

de îndemânare, nu de zaruri false. Să facem o mică demonstrație. Cât mi-ar trebui acum? Să zicem, trei de cinci și doi de patru. Atenție!

Andar ia cornetul, cu care execută câteva mișcări geometrice, răsturnându-l grațios. Când îl ridică, are exact formația dorită. Ne dă gata! Așa ceva nu vezi prea des!

— Pariu pe o mie de dolari că nu-ți mai iese figura încă o dată! strigă Colosul, mai fiert decât o oală sub presiune.

Andar zâmbește misterios, acceptând cu o înclinare a capului său lunguiet. Hieroglifele pe care le descrie acum cu cornetul sunt ceva mai complicate, dar rezultatul e același. Într-o tăcere deplină, ia bancnota pusă la bătaie de Colos, examinând-o cu atenție. De când a descoperit virtuțile unui copiator color, găsit într-o prăvălie devastată, pe Colos îl încearcă tot mai des ideea unei fabrici de bani.

— Nu știu cum faci, dar e sigur că n-avem în față un procedeu cinstit! sparge Colosul tăcerea, acceptând că nu cunoaște, totuși, chiar toate trucurile și trișurile jocului de zaruri. Fii atent, dacă reușești din nou, sunt gata să nu mă mai ating niciodată de zaruri!

— Nu, Frederick, nu așa, zice indianul din vârful buzelor. Nu-mi stric talentele pe promisiuni cu care nu s-ar șterge la fund nici un popândău paralytic. Scoate încă o mie și-ți repet figura în schimb, eu pun la bătaie toată datoria ta.

Tentația e mare, deși Colosul pare destul de speriat. În ceea ce-l privește, o datorie reprezintă o chestiune destul de vagă, mai ales că nu e nimic scris. Unde mai pui că Andar o poate încasa la prima trosneală, iar despre niște eventuali moștenitori nu se știe nimic.

— Vin și eu cu o sută! zic, cu glas încurajator.

Mi se alătură Sara și cu Otto, cuceriți de dexteritatea indianului. Colosul e convins și adaugă diferența până la o mie. Cere însă voie ca, înainte de experiment, să

șteargă bine zarurile și cornetul. Împrumută batista de dantelă a neamțului, care trebuie să-i dea și instrucțiuni de folosire, ca în cazul unei arme noi și freacă cu multă conștiinciozitate obiectele de lucru. Face și două probe care-i întăresc ideea că la mijloc nu poate fi vorba decât despre puterile paranormale ale indianului.

— Cât timp arunci tu zarurile, am dreptul să vorbesc și să mă mișc! zice uriașul, sperând să interfereze în vreun fel undele telepatice ale lui Andar.

— Poți să te dai și cu capul de pereți! îi sugerează Andar, mărimdu-i evantaiul posibilităților. Totul e să nu atingi cornetul sau pe mine.

Micuțul cornet își începe din nou dansul său ciudat. În același timp, Colosul inventează propriul său dans, scâlâmbâindu-se și urlând ca un vraci gabonez. La intervale, își umflă bucele obrazilor și suflă asupra lui Andar, făcându-l să se clatine ușor. De efort, scapă și un părț, care otrăvește aerul. Suntem însă prea tensionați ca să băgăm de seamă. Zbieretele Colosului ating paroxismul în momentul în care indianul se pregătește să lanseze zarurile. Zarva îl atrage pe Pavlovici, care dă buzna în dormitorul nostru, punându-și plămânii la lucru.

— Drepti!

Sărim ca pe arcuri, dar tot reușesc să surprind bobârnacul pe care Colosul îl dă cornetului răsturnat cu gura în jos. Pavlovici e atât de întărâtat, încât, vreo câteva minute, nici nu poate să vorbească. Cicatricea care-i străbate obrazul e și ea din cale-afară de indignată. Dintr-un moment în altul, o să-i sară ochii din cap, luându-se la întrecere cu zarurile.

— Ce v-a apucat? scrâșnește maiorul, când își revine cât de cât. Ați pus pe picior de alarmă tot vestul Iugoslaviei.

— Un joc nevinovat de zaruri! se erijează Colosul în purtător de cuvânt, cu ochii pe Mauserul maiorului.

— Nevinovat? zice, aiurit, Pavlovici.

— De zaruri! întărește Colosul, fără să-și mute privirea.

— De zaruri? repetă Pavlovici, din ce în ce mai prostit.

— Soldatul Frederick Sheldon încearcă să ne domine cu manifestările lui de boșiman! se grăbește Andar cu pâra.

— Mergeți pe o insulă pustie din Pacific, sau undeva, în Univers, decide maiorul, cu o voce scârbită. Urlați acolo până când o să vă plesnească splina și o să vă înghițiți rectul! Stați cu maimuțele, pentru că lângă de vă e locul! Dar după contract! Aici sunteți într-o țară civilizată!

Zgomotul îndepărtat al bombardamentelor, pe care NATO le-a reluat cu exactitate de ceasornic, pare să-i confirme teza.

— Soldat Sheldon, este pentru ultima oară când te mai recrutez! continuă Pavlovici. Cel mai bine pentru tine ar fi să te lași împușcat în misiunea de la noapte. Ți promit o înmormântare decentă. Chiar și babacu' tău va primi o scrisoare de mulțumire din partea mea.

— Nu știe să citească decât mărcile de whisky! raportează Colosul, prevenitor.

— Atunci o să-i trimit o fotografie cu tine pe catafalc. Va fi mai expresivă decât orice formulă de condoleanțe. Soldat Sara Lipovicz, dacă nu ești în stare să menții disciplina, te poți socoti înlocuită. Poate că soldatul Otto Mazzeppa se va descurca mai bine.

Maiorul amușinează expert mediul ambiant, retrăgându-se strategic spre ușă.

— Mai aerisiți pe-aici! Până și un porc mistreț ar leșina în atmosfera asta! Vreau ca la ora douăzeci și două să vă găesc în jeepurile din curte, în echipament complet. La volan, soldat Lipovicz! Și până atunci, adaugă el cu o voce amenințătoare, fixându-ne pe rând cu privirea, până atunci să fie mai liniște decât în găoaza unui mort!

— Mereu o dai în bară, Frederick, scuipe Otto,

amărât, de îndată ce maiorul dispăre. Atragi necazurile mai ceva decât rahatul muștele.

Colosul nu se arată deranjat de comparația prea puțin măgulitoare. Lăsându-se pe vine, ne aruncă o privire de șmecher de cartier.

— Să facem abstracție de schizofrenicul ăsta de maior, pufnește el, cu admirația pe care-o poartă gradelor superioare și să ne întoarcem la ale noastre. Hai, sfrijitule, întoarce cornetul. Sunt sigur că de astă dată ai dat-o în bară!

Curiozitatea ne face să lăsăm disputele pentru mai târziu. Stăm aplecați aidoma unor babe la spovedanie, așteptându-l pe Andar să facă oficiile. Bobârnacul Colosului a fost de bun-augur: pe bucățica de postav stau cinci de cinci. Colosul e gata să dea drumul unui nou zbieret, dar îl pocnesc peste bot. Nu se supără nici un pic. Adună banii, în timp ce bolborosești ca o hienă confundată de un elefant cu metresa lui:

— Ce-ai crezut, că o să-ți meargă șmecheria la nesfârșit? Ești un balon de găinaț! Să-mi ștergi datoria, am avut martori!

Andar rămâne cu buza umflată, nevenindu-i să creadă că puterile sale paranormale l-au trădat. Noi, ceilalți, întindem fără un cuvânt mâinile spre uriaș, care face pe nedumeritul.

— Am pus și noi bani jos, îi amintește Sara.

Colosul înapoiază în silă bancnotele, făcându-ne cunoscut că spectacolul și reușita i se datorează lui și că, dacă ar fi știut că s-a înconjurat numai de cârpănoși și-ar fi luat taraba și ar fi dezertat la UCK.

— Mă, tu ai atins cornetul! zice Andar cu convingere.

— Prostii! decide Colosul. M-ar fi văzut careva, nu?

Ne privim unii pe alții, iar Colosul, care se prinde după figura mea că știu că lucrurile nu stau chiar așa cum le descrie, îmi mai îndeasă în mână o bancnotă, pretinzând că plătește o datorie mai veche. Treaba pute din ce în ce mai rău, pentru că uriașul nu-și plătește

niciodată datoriile, dar suntem chemați la masă și abia atunci ne amintim că n-am mai mâncat nimic de douăzeci și patru de ore.

Ideea maiorului se dovedește din nou nefastă. Ori e prea bătrân, ori e prea pătimăș. Și-ntr-un caz și-n celălalt, nu face decât să-și piardă credibilitatea. Trebuie să știi, cititorule, că încrederea soldaților în comandantul lor face parte din capacitatea de luptă, ba, de multe ori, este mai valoroasă și decât tipul de armă folosit. Oricât de duri și de pregătiți ar fi, pentru soldați – mercenari sau nu – comandantul întruchipează imaginea supraviețuirii.

Pavlovici ne condusesese ani de zile în lupte care uneori păreau fără nici o șansă, dar răzbătuserăm. Chiar dacă nu-l aveam prea mult la suflet, aureola cu care-l înconjuraserăm ne apăra ca o armură de oțel. Pavlovici devenise o figură legendară, alături de care nu pregetam să plecăm la război.

Dar acum, într-un timp scurt, se dovedise pentru a treia oară neinspirat. Pe la ora unu din noapte, ne intersectăm cu o coloană de blindate care-și croia drum spre Dakovica. E luată la ochi de un B-52 și, deodată, pământul se cutremură, iar vâlvătăile prind să lumineze sinistru noaptea întunecată. Suflul exploziei ridică jeepul ca pe o pană și-l poartă prin aer cu viteza unei ghiulele. Zburăm din mașină, care-ncotro, fără să mai avem timp să ne gândim la ceva.

Printr-un noroc chior, mă opresc într-o baltă, însă malul și apa îmi amortizează căderea. Apa nu e adâncă, dar mă forțez din răputeri să nu-mi pierd cunoștința, căci simt cum nămolul mă trage la fund. Fac eforturi disperate să ajung la mal, pe care mă prăbușesc ca scăpat dintr-un groaznic naufragiu. Abia acum îmi permit să leșin, dar nu pentru mult timp. Durerea atroce din piept mă trezește din nou la viață.

Sângele șiroiește prin rupturile combinezonului, dar, la o primă constatare, nu găsesc nimic grav. Doar

julituri și zgârieturi. Și totuși, coșul pieptului mă chinuiește cumplit. Suflul exploziei mă lovise drept în față, cu puterea unui baros. Tot e bine că trăiesc și că n-am nici un os rupt. În schimb, mi-am pierdut arma și stația de emisie-recepție. Numai pumnalul înfipt în teaca de la bocanc mi-a rămas fidel.

În ora următoare, încerc să dau de camarazii mei, însă fără nici o șansă. Poate sunt morți, sau îngropați sub niște ruine, cu organele împrăstiate. Nici nu știu pe unde s-o apuc și cum să procedez. Totuși, am prea multă experiență ca să intru în panică. În situații de genul ăsta, ordinul e clar: se efectuează deplasarea spre cea mai apropiată așezare și se ia legătura, prin telefon, la numărul secret pe care ni s-a cerut să-l memorăm, întrucât teritoriul e aproape necunoscut, pot însă da peste o mină sau peste o ambuscadă UCK, cum tot atât de bine pot nimeri într-un sat de albanezi.

Mai trag o raită pe-o rază de o sută de metri, fixându-mi câteva puncte de reper, dar cu același rezultat. Pe camarazii mei i-a înghițit pământul. Simt cum frica îmi dă târcoale, dar nu este frica instinctivă a unui om pândit de pericole, ci una tactică, dacă se poate spune așa. Reușesc să determin direcția din care „am aterizat”, ceea ce mă ajută la stabilirea rutei de urmat. O iau direct prin pădure, cu toate că șansele de a păstra un drum drept sunt foarte mici. Îmi sare în ajutor luna, ieșită din norii îndepărtați parcă și ei de suflul exploziei. Merg cu atenție, încercând să nu fac zgomot, cu urechile ciulite după alte sunete care să-mi aducă vreo informație despre primejdiile ce mă pândesc. Trebuie să profit de noapte, pentru a-mi duce planul la bun-sfârșit. O întâlnire cu sârbii ar fi total nefericită, având în vedere că ăștia mai întâi ar trage și pe urmă mi-ar cere actele.

Nu e o situație de invidiat, dar în viață ai atât de puține ori ocazia să-ți creezi cadrul pe care ți-l dorești, încât ajungi să te mulțumești cu orice. După o oră, în

care n-am străbătut mai mult de un kilometru, deși aș fi vrut să zbor, mă lungesc la pământ să-mi refac puterile. Mi-aș da salariul pe-o lună pentru o sticlă de votcă. Lucrurile își schimbă mereu valoarea, după situația în care te găsești. Stau întins, în timp ce gândul renunțării prinde să cocheteze cu mine. Îl las să-și arate mușchii, după care-l îndepărtez ca pe o muscă prea săcâitoare. Totuși, nu mă hotărâsc încă să-mi reiau mersul. Asta îmi și salvează viața, pentru că, în minutul următor, simt o cizmă călcându-mă pe picior și o siluetă neagră se prăbușește, împiedicându-se, alături de mine.

Doar o fracțiune de secundă îmi trebuie să fac un salt peste trupul căzut, cu pumnalul gata să străpungă. Mă oprește icnetul pe care cel prins sub mine îl scoate pe neașteptate:

— *I surrender!*⁽²⁵⁾

Îi leg mâinile la spate cu chinga de care trăgea un sac micuț, după care-l răstorn cu fața în sus. Abia acum disting însemnele armatei americane pe pieptul combinezonului acestuia.

— Câteva clipe rămân siderat. Peste oricine m-aș fi așteptat să dau, dar nu peste un yankeu!

Mă lămurește tot el:

— Robert O'Grany. Ofițer pilot în Flotila a 6-a americană!

Nu-i răspund până când nu-l percheziționez amănunțit. În săculețul lui dau peste o sticlă de brandy, care-și schimbă iarăși prețul. După o dușcă bună, încep să văd în jur.

— Dar unde îți este avionul, că nu-l zăresc? O fi unul din alea invizibile?

— Cine sunteți? întreabă americanul.

— Lupul-Cel-Rău. O aștept pe Scufița Roșie și uite peste cine dau!

Din săculeț mai apar și alte minuni – o mulțime de lucruri de care ai nevoie ca să te descurci în deșert sau la poli dar acum, cel mai important este pistolul, pe

care mi-l și fixez la brâu. După ce dezamorsez stația de emisie-recepție, un model sofisticat, trec la interogatoriu, mai vesel ca niciodată.

— Cum de te-au nimerit, Billy? Credeam că avioanele voastre sunt nedetectabile.

— Cine ești? repetă americanul, încă șocat de întâlnire.

— Un rătăcitor ca și tine. *Show me the way to go home*⁽²⁶⁾, Billy!

— Ești sârb?

— Nu. Ceea ce nu înseamnă că-ți sunt și prieten. Pentru ușurință poți să-mi spui Grey⁽²⁷⁾.

— OK, Grey! Ce face un tip ca tine, care nu este sârb, în mijlocul unui război, într-un loc ca ăsta, fără zone neutre sau adăposturi sigure?

— Asta mă întrebam și eu. Ca să folosesc o expresie de-a voastră, mă aflu într-un loc nasol și într-un moment foarte prost ales.

Billy îmi arată dantura și încearcă să umble din nou la cutia cu farmece.

— Pari un om de treabă. Pun pariu că ești un albanez ieșit la braconaj.

— Ar fi al naibii de simplu, dar eu nu joc în filmul ăsta.

Mai trag un gât din bidonaș, urmărit de privirile americanului. La urma urmei, e băutura lui. Îi țin capul și-l ajut să ia o sorbitură. Pe neașteptate, se lasă pe spate, încercând să mă lovească cu tălpile bocancilor în cap. Dacă ar fi știut că am centura neagră, poate că n-ar fi încercat. Mă rotesc într-o piruetă grațioasă, înnodându-i picioarele, ceea ce-l face să strige de durere.

— Billy, Billy, nu e frumos! Eu îți ofer băutură și tu sari la bătaie!

Îi ard un șut în rinichi, iar Billy nu înflorește. Când îi dau drumul, se prăbușește ca o balegă și, câteva minute, e ocupat cu inventarul.

— Billy, ești prizonierul meu și, ca atare, am drept de viață și de moarte asupra ta. Să nu începi cu un știu ce prevederi de la un știu ce convenție, pentru că eu unul te anunț că nu am semnat nimic.

Americanul e de viță bună, nu un smiorcăit și, în consecință, se repede cu capul înainte, țintindu-mi stomacul. E o luptă cam inegală, dar n-am de gând să primesc vreo medalie pentru fair-play. Îmi înfig fără menajamente genunchiul în fața lui, iar când aud un trosnet sec, sunt sigur că Billy, dacă se va mai întoarce acasă, va trebui să facă o vizită urgentă la un specialist în chirurgie plastică.

— Bine, trebuie încercat orice, nu-i așa? mă ia el cu binișorul, scuipând minunăție de dinți. Cred că mi-ai spart nasul.

— Fetele o să te placă mai mult E ciudat cum nu se dau deloc în vânt după tipi efeminați, în schimb, sunt gata să-și scoată chiloțeeii cum dau cu ochii de vreo cicatrice. Te-ai potolit acum?

— Până-mi trece nasul, mă avertizează el.

— Hai să facem niște pași, îl invit eu. După cum se vede, ai o tendință de îngrășare. Sedentarismul e unul dintre dușmanii dovediți ai omului.

„Harta de evadare” pe care am găsit-o în sac devine obiectul cel mai de preț, alături de pistol: Mă hotărâsc să mă îndrept spre Bela Crkva, un târgușor în care aş putea găsi o Poștă cu telefon. Gândul că trăiesc și că, pe deasupra, voi obține și o primă pentru predarea americanului, îmi creează o bună dispoziție. Ca să nu risc vreo întâlnire cu echipele de salvare trimise în ajutorul pilotului, amorsez din nou stația de emisie-recepție, pe care o abandonez apoi într-o scorbura. N-au decât să se joace de-a v-ați ascunselea, până o să facă bășici la creier.

Billy nu se arată cooperant, dar, după două șuturi bine țintite, își schimbă părerea. O ia înaintea mea, urmându-mi supus indicațiile.

— N-am putea ajunge la o înțelegere? întreabă el, încercând apa cu degetul.

— Poți bălmăji tot ce-ți trece prin cap, ca să faci excursia mai plăcută, dar nu te opri din mers și nu încetini. De obicei, urme. După fiecare pas, mă opream și ascultam. De unde să-mi închipui că mai existai și tu!

Îi conspectez portofelul și dau peste o fotografie cu o fetișcană țâțoasă.

— E vreo vedetă de la Hollywood, sau e în curtea ta?

— Iubita mea. Audrey.

— Faină! Gagici ca astea ar trebui să aibă câte șase mâini, șase picioare și șase perechi de sâni, ca Buddha.

— Așa e, îmi dă dreptate Billy, lingându-se pe buzele însângerate, ar trebui să aibă mai multe din toate. Ne căsătorim când o să mă întorc.

— Nu e o idee prea bună. Ai putea strica totul. Cât mai stai pe-aici să miroși picioarele sârbilor, ar fi bine să mai chibzuiești.

— Tu ești înșurat?

Mă uit la el, minunându-mă. În loc să stăm la o bere de sâmbătă seara, tânguindu-ne de una și de alta, ca doi bărbați serioși, trebuie să-l car după mine printr-un teritoriu aflat în plin război. Suntem cam de aceeași vârstă și, în alte condiții, am putea fi chiar prieteni.

— Da, îi răspund, cu ochii la cer.

— Și cum o cheamă?

— Liana.

— Haios nume! Presupun că așa se și comportă, nu? Vreau să spun că se încolăcește pe tine. Înțelegi, nu numai fizic.

— Aici ai nimerit-o, Billy. E una dintre puținele femei care-și merită numele.

— Dacă scăpăm, după război vă invităm la noi, la un *barbecue*. O să ne amintim împreună de episodul ăsta și o să râdem.

— Așa e. Necazurile nu țin cât viața omului. De-aia sunt și așa multe.

— Nu-ți port pică, deși, fără tine, mâine aș fi putut să ajung acasă, lângă Audrey. La refacere, înțelegi! Apropo, ziceai că nu ești sârb...

— Las-o baltă! Când o să devenim prieteni de familie, o să-ți povestesc toată viața mea și o să ne distrăm. Până una alta, s-o luăm din loc.

— Ar merge la fix niște beri reci! e de părere Billy.

— Probabil că Audrey le-a și pus la gheață Dacă ne grăbim, am putea prinde sfârșitul războiului. Am reținut invitația. Poți fi sigur că o să-ți fac o surpriză.

— S-o aduci și pe Liana.

— Așa cum ai spus: nu poți scăpa de femeia asta, nici dacă ai vrea să te desparți de ea.

— Când a aflat că plec în Iugoslavia, Audrey mi-a spus că, dacă o să mi se întâmple ceva, o să se sinucidă.

— Dragoste mare!

— Nu cred că a glumit, zice Billy, asudând din plin. E din Sud și acolo femeile nu prea glumesc. Problema e că în ultima noapte nu am folosit prezervativul, iar ea se afla în perioada maximă.

— Nu vreți să aveți copii?

— Ba da. Dar să-i creștem împreună. Crezi că sârbii, după tot ce le-am făcut, o să mă lase în viață?

În mod normal n-ar trebui să-mi pese de soarta americanului. Totuși, resping ideea, care se agață de mine ca un înecat. Schimb vorba, dar Billy nu e prost.

— Mi-ar părea rău. La urma urmei, n-am nimic cu sârbii. S-ar putea însă ca bombele mele să fi lovit femei și copii, sunt conștient de asta. Mi-aș merita soarta.

— Billy, pe tine te-au cam prostit filmele voastre de mâna a șaptea, cu oameni victimizați, care caută să scape de propria lor conștiință. Oricum, să știi că mie îmi place genul horror Melodramele nu fac parte din gusturile mele.

— Nu pari așa de dur, cum lași să se, înțeleagă.

— Eu n-am lăsat nimic, tu ai înțeles. Dur e tigrul, dur e crocodilul, chiar și ariciul e dur. Oamenii sunt doar

proști. Nu v-au învățat asta la instrucție?

— Ne-au învățat multe, dar acum nu-mi folosesc la nimic. Ne spuneau că trebuie să avem o listă de priorități pentru orice situație, să ne stabilim o serie de obiective imediate și să ne concentrăm asupra lor.

— Și care e acum prioritatea ta numărul unu?

— Să scap de tine.

— M-ai omorî, ca să reușești asta?

— Fără să clipesc.

— Și cum rămâne cu invitația ta?

Billy alunecă, gata să-și prindă piciorul sub un buștean. Îl ajut să se ridice și în același moment pornește ploaia. De astă dată, una torențială. Fețele noastre apropiate se îmbibă repede cu apa care ne intră în ochi, în nas, în urechi, dar rămânem așa. Privindu-ne fix și așteptând ca fiecare dintre noi să acționeze într-un fel. Un straniu sentiment de camaraderie mă face să-i șterg fața lui Billy și să-i îndes mai mult cascheta pe ochi.

— N-ai încălcat niciodată regulile de care-mi vorbeai? Îl întreb pe neașteptate.

— Doar când am fost la un pas de reușită. Pot să mă laud că n-am luat nici un fel de decizie greșită.

— Nu renunți niciodată, nu-i așa?

— Tu ai renunțat vreodată?

— Bine, bine... Suntem născuți sub aceeași zodie, semănăm al naibii de mult. Să știi, Billy, chiar îmi plăci. Dar n-avem ce face. Jocul trebuie dus până la capăt. Nu cred că m-aș bucura de aprecierea ta, dacă ți-aș da drumul acum.

— Ca soldat, nu!

— Asta și suntem! Soldați!

Un huruit venit parcă din străfundul pământului mă pune din nou în gardă. Să aibă Billy un alt emițător ascuns care să alerteze elicopterele?! Dar n-apuc să-l mai percheziționez o dată. Copacul din fața mea începe să se miște și se apropie de noi ca un om beat. N-apuc

să-mi dau seama ce se întâmplă, pentru că, în momentul următor, sunt răsturnat cu picioarele în sus și o iau la vale. În cădere, pierd pistolul, lovindu-mă de toate buturugile din cale. Mă opresc cu greu în niște rădăcini ieșite la suprafață. Peste mine continuă să se repeadă valuri de noroi și lemne, care aproape că mă sufocă. Mă agăț cu disperare de rădăcini, băgându-mi și mai mult capul în piept, hotărât să mor acolo, decât să-mi continui căderea spre o răpă abruptă. În jur, infernul își face loc cu coatele.

Încă nu pricep ce a putut să se întâmple. O bombă sau o mină n-ar fi dus la dezastrul ăsta. Un buștean mă lovește drept în țeastă și, înainte de a leșina, mai apuc să dau ordin mâinilor să nu se desprindă, chiar de-ar fi să se rupă. Când îmi revin, totul s-a oprit. Doar valurile de pământ, rămase împietrite și copacii înclinați mai amintesc de catastrofă.

Asta a și fost! O alunecare de teren! Când e război, nici natura nu rămâne impasibilă. Ies cu greu din pământul care a încercat să mă înghită definitiv, înainte de vreme, ștergându-mi nu fața de sângele care continuă să curgă. Am capul crăpat, dai abia acum simt durerea. O durere cumplită, care face să-mi clănțane dinții. Îmi tai mânecile uniformei și mă bandajez, făcând o gâlmă mare deasupra răniilor provocate de buștean. Sunt încă amețit, cu privirea încețoșată, dar respir și mă pot mișca.

Un geamăt venit din spate îmi aduce aminte că nu suni singur. Pășesc, clătinându-mă, către locul de unde vine geamătul, atent să nu alunec în răpă. Exact în buza ei, sub un copac căzut, Billy zace pe spate, acoperit tot de noroi. Mă las ușor lângă el, îi curăț fața și nu-mi vine să cred că zâmbește.

— Nu e o țară foarte primitoare, îngaimă el printre buzele umflate.

— La ce te-ai fi așteptat? Trebuia să rămâi în Texas, cu Audrey a ta. Mi-ar fi fost și mie mai bine.

— Cred că am vreo două coaste rupte. S-ar putea ca și încheieturile să fi trosnit un pic.

— Nu te mișca, te ridic eu. Sunt specialist în salvări îmi scot pumnalul, lăsându-mă să alunec spre picioarele americanului care, la vederea cuțitului, uită să mai zâmbească.

— Mersi de așa salvare. Oricum, dacă o faci, fă-o repede!

— Nu fi tâmpit. N-am de gând să te omor.

— Doar n-o să tai bușteanul cu rahatul ăla!

— Trebuie să-ți dezleg mâinile, erou! Singur nu pot să mut copacul din loc.

Îmi continui alunecarea, căutându-mi sprijin în tălpi, apoi prind să sap pe sub Billy ca o cârțiță în căutarea unei locuințe de serviciu, până ce găsesc legătura de chingă. O tai cu atenție și, când reușește să-și miște mâinile, americanul oftează de plăcere.

— La dracu'! Am scăpat cu articulațiile întregi!

— Așteaptă! Voi împinge cu picioarele, iar tu proptește și mâinile!

— O să mă duc la vale cu copacul!

— Nu și dacă te leg de mine.

Totul se întâmplă după cum prevăzusem. Copacul o ia din loc, dar Billy e gata să mă tragă în răpă. Când reușim să ne cățărăm câțiva metri mai sus, cădem în fund, sprijinindu-ne spate-n spate. Billy râde, inventariindu-și stricăciunile. Are doar câteva răni ușoare, însă pieptul îl doare rău, ceea ce înseamnă că a avut dreptate când s-a plâns de coaste. Îi dau primul-ajutor, înfășurându-l strâns cu blazonul lui transformat în bandaj compresiv.

Ploaia se oprește brusc, tot așa cum a pornit. Îmi scot țigările din buzunarul de la piept, aprinzând una și pentru Billy. Printre icneli și oftaturi, nu uit să-l avertizez:

— Să nu încerci ceva, fiindcă am pumnalul pregătit.

— Se pare că tocmai mi-ai salvat viața!

— N-are importanță. Ești îndeajuns de-al naibii, ca să profiți și să mi-o tragi cu prima ocazie.

Billy râde din nou. E dracul gol.

— De ce mai râzi acum?

— Mă gândesc că zeci de avioane, elicoptere special echipate, unități de comunicații de nivel spațial, chiar și trupe de desant mă caută desperate în jurul scorburii în care ai aruncat emițătorul, în timp ce eu stau aici și fumez cu gardianul meu!

Dintr-o dată mă apucă și pe mine râsul. Ne amuzăm amândoi ca niște smintiți. Dacă am fi descoperiți acum, am fi duși la ospiciu, nu la închisoare.

— Când Audrey și Liana se vor întâlni și le vom spune povestea noastră, vor zice că suntem cei mai mari mincinoși de pe pământ.

Mă opresc din râs, îndată ce realitatea dă buzna fără să bată la ușă.

— Pe mine o să mă creadă.

Nu mai râde nici Billy. Suntem iarăși doi inamici. Se ridică încet, zicându-mi hotărât:

— Hai să terminăm odată! Măcar să știu și eu ce mă așteaptă.

Entuziasmul de la început m-a cam părăsit. Un fir nevăzut mă leagă de Billy, ca un fel de cordon ombilical la care ar trebui să fie conectați toți oamenii.

— Chiar ești nerăbdător să ajungi în ghearele sârbilor?

— Mi-ai lăsat vreo alternativă?

— Ți-am salvat viața!

— Banii se câștigă greu, nu-i așa? Mort, n-aș mai valora chiar atât de mult.

— Ascultă, yankeule, mă hotărâsc eu dintr-o dată. Știu că voi sunteți topiți după pariuri. Privește, am o monedă. Alege! Capul înseamnă că te predau sârbilor, pajura, că-ți dau drumul. Ce zici?

— Am greșit când te-am categorisit, zice Billy. De fapt, ești un dur. Te joci cu viața mea după bunul tău plac.

Mi-o iei, mi-o dai înapoi, iar mi-o iei. Și asta, în decurs de numai câteva ore!

— Dacă te supără că pot fi pentru câteva ore stăpânul vieții tale, atunci mai bine renunță.

— Cel mai mult mă intrigă faptul că nu știu cine ești cu adevărat. Va trebui să te introduc în programul nostru de antrenament.

— Billy, se crapă de ziuă. Ce zici? Mi se pare destul de cinstit. Cu ocazia asta afli și dacă ești norocos.

— Cred că ți-aș înfige cu plăcere un glonț în țeastă! Fie! Dăm cu banul! Dar de unde știu că nu mă păcălești și că vrei să-ți bați joc de mine?

— Simplu. Nu știi. Dar poți să afli.

— Dă-i bice!

Moneda se învârtește în aer cu un zbârnăit de zbor de pitulice speriată de un vânător, după care se hotărăște să dea verdictul. Aproape că ne lovim capetele, când ne aplecăm să-l constatăm. E pajură și Billy e liber!

— Să fii atent la Audrey, știi cum e vorba cu cel care are noroc la joc. Și transmite-i salutări din partea mea.

Billy e în continuare neîncrezător. Se așteaptă, din clipă în clipă, să izbucnesc în râs și să-i spun că totul a fost o farsă. În loc de asta, îi predau harta și sacul.

— Într-o oră, ajungi în Albania, la ai tăi. Ferește-te de punctele pe care ți le însemn eu pe hartă. În rest, poți să și fugi. Cel mult ai să dai peste niște refugiați înfricoșați.

— Vrei să mă împuști pe la spate.

— Billy, Billy, nu mai merge așa des la filme. Sunt un jucător și n-am de gând să mă împotrivesc destinului. E de rău-augur.

— Orice aș fi zis, dar nu și că ești superstițios. Bine, o șterg, n-am de gând să înțeleg ceva din toate astea. Punctele care mi le-ai însemnat ce reprezintă?

— Nu vrei să-ți comunic și plasamentul trupelor sârbe și înzestrarea lor militară?

— OK! Cred că ești puțin cam sonat!

— Nu mai mult ca tine. Altfel, ce-am căuta noi doi

aici, în loc să stăm în fața unui grătar și să bem bere?

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Noi doi am fi putut ajunge buni prieteni.

Mă lipesc de un brad, aruncându-mi privirea spre valea în care, prin pâcla dimineții, se văd casele de la marginea localității Bela Crkvica. Dintr-o dată mă simt foarte obosit, de parcă aș fi luat asupra mea truda tuturor pelerinilor din lume. Îi răspund, fără să mă întorc spre el:

— Pleacă, Billy! Pleacă până când nu mă gândesc că am făcut o greșală.

— *OK! Bye-bye, Grey!* Sper să ne reîntâlnim în curând!

Îmi aprind încă o țigară, sprijinit de brad, ca un cadou de Crăciun pentru sufletele deșarte. Nimic nu e mai neplăcut pe lumea asta decât să te arunci de la etajul douăzeci și să rămâi în viață!

— Nu veți depune armele, până când rușii nu vor accepta să treacă sub comanda NATO!

— Da, domnule general, dar și dumneavoastră ar fi trebuit să prevedeați că vor ocupa Priștina. Doar acolo e principalul aeroport.

— Înțeleg că vrei să ne predai lecții de tactică!

— Greșit! Mă refeream la prefăcătoria lor!

— Mda, ceva tot au învățat din ultimul război mondial și anume că trebuie să se miște repede.

— Nu pareți prea impresionat!

— N-aș putea spune că nu mă amuză situația. E o mutare tare de tot. Rușii sunt maeștri la șah.

— Aici e vorba de Kosovo, de țara mea, nu de o tablă de joc!

— Nu te aprinde așa, comandante! Dacă-i gădilăm un pic, rușii o să lase garda jos. Orgoliul lor prostesc i-a pierdut de fiecare dată. N-o să vă dezarmăm, până când nu vor intra sub comanda noastră.

— Atunci, grăbiți-vă! Sârbii, în retragerea lor, jefuiesc și omoară Acum, că-i au și pe ruși în spate, ar putea încerca chiar o contraofensivă!

— Imposibil! Rușii nu vor accepta niciodată să lupte cu noi pe un teren străin! Și, de altfel, o dată cu noi, vor mai rămâne și ei pe-aici câțiva ani buni! La ce le-ar mai folosi războiul?

(Din convorbirea comandantului-adjunct al Trupelor
Aliate cu un lider politic albanez)

VII

MOARTEA LUI PAVLOVICI

În salonul micuț al spitalului-catacombă din Priștina nu se aud decât piuitul electrocardiografului și răsufierea greoaie a maiorului. Dintre toți cei care ne-am luat zborul, după explozia care ne-a împrăștiat ca pe niște pufuleți de păpădie, Pavlovici s-a ales cu cele mai grave răni. Are totul rupt pe dinăuntru. Medicii veniți de la Belgrad, special chemați pentru el, se miră că se mai află încă în viață. Nu se mai poate face nimic și, de altfel, maiorul însuși refuză să mai lupte pentru viață.

Stăm adunați în jurul patului, pe care trupul suferind al maiorului mai trăiește doar cu ajutorul aparatelor de resuscitare, așteptând ca acesta să se ridice în picioare și să ne spună că totul a fost o glumă macabră, în loc de asta, Pavlovici deschide ochii, privindu-ne pe rând, cu mirare. Scoate un răs horcăit, iar buzele lui încearcă, zadarnic, să schițeze rânjetul pe care l-au exersat de zeci de mii de ori.

— Am crezut că ați murit... Nu mai stați ca niște ciocli... spuneți ceva...

Medicul vrea să ne scoată afară, dar tot el este cel care iese din salon. Pavlovici îl convinge să-i facă o injecție întăritoare, deși știe că în felul acesta își apropie și mai mult sfârșitul. Vrea însă să fie conștient până în ultima clipă.

— Voi, asasinilor, șoptește el, îndată ce medicul dispăre, aflați că Dumnezeu există și că e bun.

Ne aruncăm ocheade, convinși că maiorul începe să aiureze. E însă mai lucid ca niciodată.

— El a hotărât să mor aici, în țara mea... Așa cum mi-am dorit... cu arma în mână... Tușește ușor, crispându-se tot. Voi însă o să sfârșiți ca niște câini... continuă el. Aduceți-i aminte colonelului Obilici... Mi-a promis să mă

ardă și să împrăștiie cenușa din avion peste sfântul pământ al Serbiei... Voi plecați, plecați cât mai repede de-aici. O să vă omoare. Plecați chiar astăzi. Miloșevici a trădat... O să vă omoare... Se înroșește brusc la față, plimbându-și ochii mânioși peste aparatele care, în loc să-i dea viață, par să i-o ia, asemenea unor aspiratoare. Apoi i se adresează Sarei: Soldat Lipovicz!

— La ordin, domnule maior! îngaimă Sara, singura dintre noi marcată profund de soarta muribundului.

— În vestonul meu o să găsești niște bani. Ia-i pe toți. Să beți în amintirea mea. Nu vă cer nimic altceva.

Sara execută ordinul, în timp ce Colosul o urmărește cu ochii hulpavi, regretând că nu a fost el cel desemnat. Sunt bani mulți acolo, dar Sara nu stă să-i numere. Îi trece în buzunarul ei, revenind lângă pat.

— Îi putem împărți, îndrăznește Colosul, nereușind să se stăpânească.

Nu dă o para chioară pe privirile noastre reprobatore, considerându-ne în sinea lui niște ipocriți. Poate că nici nu e prea departe de adevăr.

Maiorul probează din nou rânjetul, care, de data asta, îi iese ceva mai bine.

— Și Iadul o să refuze să-ți dea viză, soldat Sheldon, murmură el. Ca și vouă... ca și mie... Pentru noi s-a pregătit altceva... Păcat că nu mă pot întoarce să vă spun ce vă așteaptă... Primele... primele de contract le veți primi pe filiera cunoscută. Am aranjat totul cu Obilici. Dar voi să plecați cât mai repede!

— A fost o onoare să luptăm sub comanda dumneavoastră, încearcă Sara un fel de necrolog.

— Pe dracu'! se înviorează brusc maiorul. Pentru mine a fost un blestem. Din păcate însă nu te poți lupta de unul singur. Nu sunteți decât o bandă de asasini. M-am mândrit cu voi ca soldați, dar, dacă aș fi avut copii, i-aș fi ținut cât mai departe de adunătura voastră.

— Dumneavoastră ne-ați ales, ripostează Colosul, semet și puținel ofensat Pentru anumite lucruri e

nevoie de oameni ca noi.

— Doar n-o să vă cer și scuze, icnește maiorul.

— Nu-l luați în seamă, zice Otto. Doar știți cât poate fi de tâmpit!

Colosul e gata să sară la bătaie. Îi trag un șut în gleznă, care, în loc să-l enerveze și mai rău, îl potolește mintenaș.

— Așa m-am născut, acceptă el cu stoicism. În schimb, sunt un om normal, nu mă războiesc cu poponețele.

— Gura! scrâșnește Andar. Nu uita unde te afli.

— N-are importanță, zice Colosul, total detașat. Sunt lucruri pe care le poți discuta la biserică, ca și la budă.

Sara încearcă și ea să-l tragă de urechi, dar este oprită de maior.

— Are dreptate, spune el. Doar n-o să stați să mă bociti. În privința asta, Sheldon, ți-am admirat întotdeauna sinceritatea.

— Ați auzit și domnul maior recunoaște că sunt cinstit, ni se adresează el, insensibil la nuanțe. Iată de ce vă propun să țin eu banii pentru parastas!

Acum, maiorului i-a reușit rânjetul ca-n vremurile bune După strâmbătura cicatricei, ne dăm seama că e chiar vesel.

— Sheldon, fir-ai să fii, tu n-ai respectat niciodată nimic în viață!

— Ba da, domnule maior, îl contrazice uriașul. Banii! Eu nu cred în Dumnezeu, dar cred în cel care a inventat banii! A fost mai șmecher decât toată preoțimea la un loc. Pe ăla îl respect!

Pavlovici se înnegurează iar la față, iar ochii i se din în fundul capului. Își descleștează cu greu gura.

— Să plecați chiar azi! E ultimul meu ordin!

Apoi, capul îi cade într-o parte și e gata.

Ca la comandă, luăm poziție de drepti și salutăm cu mana la caschetă. Rămânem așa un minut, după care ieșim pe vârful picioarelor, de parcă n-am vrea să-l

deranjăm pe maior din somnul cel veșnic.

Nici în taxiul care ne poartă spre cârciuma sârbului bosniac nu scoatem vreo vorbă. Oricât de duri am fi, pierderea comandantului ne-a marcat. Șoferul nu e nici el dispus la convorbire. Conduce încrâncenat, cu urechile pâlnie la radioul care transmite știri fără încetare.

Miloșevici a acceptat pacea, iar trupele iugoslave se retrag din Kosovo. În urma lor, pătrund trupele KFOR, sub comanda generalului Michael Jackson. Treisprezece mii de soldați britanici trec granița dintre Macedonia și Serbia, acoperiți de un dispozitiv de securitate format din treizeci de tancuri de asalt tip Challenger-1, o sută cincizeci de blindate de luptă Warrior și douăzeci și patru de tunuri AS-90. Elementele aeropurtate sunt unități de elită ale Brigăzii a 5-a Aeriene, parașutiști și unități regale Gurkha, soldați nepalezi veniți de pe platourile himalaiene.

Dinspre Albania sosesc o mie cinci sute de soldați americani, acoperiți de elicopterele de luptă tip Apache AH-64, tancuri M-1 Abrams, blindate Bradley, piese de artilerie de 155 mm aeropurtate Paladin și unități de infanterie mecanizate și aeropurtate. Alți două mii două sute de membri ai Brigăzii a 26-a a forțelor marine militare americane sunt aduși din Grecia.

Cinci mii de soldați germani vor asigura securitatea în zona de sud-vest a provinciei Kosovo. Nici francezii nu vor lipsi de la festin, dar surpriza totală o oferă Moscova. Vocea crainicului devine optimistă când anunță că parașutiștii ruși sosiți din Bosnia au și ocupat aeroportul din Priștina. În schimb, nu scoate o vorbă despre masacrele care continuă în regiune. Trupele regulate și paramilitare sârbe jefuiesc, ucid și incendiază tot ce întâlnesc în drumul retragerii lor. Nu se dau în lături nici de la confruntări cu avangărzile KFOR.

Ca mai totdeauna, urmările războiului sunt mai cumplite decât războiul însuși. Albanezii, la rândul lor,

reiau măcelul, acum în sens invers, răzbunându-se pe tot ce e sârbesc. Kosovo a devenit un ținut al nimănui, sau, mai bine-zis, un ținut în care instinctele gregare reprezintă singura autoritate. Când mori, ai vrea ca toată lumea să se sfârșească o dată cu tine, pentru ca nimeni să nu se mai bucure de ceea ce tu nu te vei mai putea bucura niciodată.

Kosovo a devenit o rană sângerândă a Pământului, care continuă să se rotească bezmetic și dezorientat, în căutarea unui medic, simțindu-și colapsul aproape. Rugăciunile și strigătele de îndurare, jelaniile și plânsetele se îndreaptă însă către un cer pustiu. Însuși Dumnezeu este rănit.

Cârciuma în care intrăm cam fără chef, e goală. Patronul și-a făcut boccelele și e pe picior de plecare.

— De chef vă arde vouă? întreabă el, după ce ne recunoaște. Diseară, albanezii o să fie aici. Toți sârbii s-au urcat în mașini și au plecat spre Nord. O să fie un alt război.

— E parastas! precizează Colosul, făcând vânt unui meniu uitat pe masă. Maiorul Pavlovici a murit.

Patronul se oprește câteva clipe din vânzoleală. Nu-l cunoaște pe maior, dar a auzit multe despre el.

— Dumnezeu să-l ierte! A fost un om mare!

— Tocmai! Adu de băut! Sau ți-ai împachetat și sticlele?

Sârbul ne invită să ne servim singuri.

— Fac cinstel! zice el. Voiam să le sparg, decât să le las UCK-ului. Nu vă lungiți prea mult, că eu vreau s-o întind.

Colosul se întoarce spre Sara, anunțând cu voioșie:

— Tot la vorba mea reveniți! Aici e pe gratis! Să împărțim banii!

Întinde chiar o labă spre Sara, care-l lovește, înjurându-l urât. Apoi întinde teancul de bani patronului.

— A fost dorința maiorului. Ia-i! Bea și tu pentru el.

Colosul tremură de enervare, căutând să ne ia drept martori la ceea ce își închipuie el că ar fi o cruciadă a dreptății, dar eforturile lui nu găsesc nici un ecou. Patronul toarnă în paharele pântecoase, vărsând câteva picături pe podea.

— Dumnezeu să-l ierte! zice el.

— Că parcă n-ar avea altă treabă! trânteste Colosul, îmbufnat.

Dă de dușcă paharul și își toarnă imediat altul, înțelegând să profite din plin de tratament.

— Trebuie să-l găsim pe Obilici, zice Sara, cu gândul de parte. Doar el poate să ne ajute să ieșim de-aici.

— Nu cred că e bine, spun eu. Putem nimeri din lac în puț.

— Ai altă soluție? mă interoghează Otto.

— Da, una probată, continui eu, după ce patronul sârb pleacă să-și ducă valizele la microbuz. Trecem în România pe filiera unor călăuze. La Timișoara, putem face rost de acte. Ne imbarcăm în trenul de Paris și... călătorie sprâncenată!

— E tot atât de-adevărat, pe cât e de simplu? face Sara neîncrezătoare.

— Nu e simplu deloc.

— Sunt însă persoane pe care le cunosc și care vor face treaba în schimbul unor sume de bani.

— Așa e, întărește Colosul, care a beneficiat de serviciile lumii interlope din România. Florin îi știe pe jupâni.

— Dacă ar fi vrut să apelăm la colonelul Obilici pentru asta, maiorul ne-ar fi spus, remarcă și Andar.

— Toate bune, dar cum ajungem la graniță?

Otto a făcut o manie pentru exactitate, dar, ca de obicei, are dreptate. Sârbii s-ar putea, brusc, să nu ne mai iubească. Răspunsul ni-l aduce Borislav, eternul rival în materie de box al Colosului, care, dovedindu-ne încă o dată că lumea e mică, dă buzna în cârciumă și strigă după patron. Când ne ia în vizor, face o piruetă și

execută câteva figuri dintr-un dans sârbesc. E cuc de beat Nici vestea morții lui Pavlovici nu-i schimbă dispoziția. A văzut atâția morți și are atâția la activ, încât o dispariție în plus, fie ea și a unui comandant vestit, poate trece și fără girofar.

— S-a zis cu Serbia! grohăie el, după ce a supt paharul întins de patron. Trebuie să luăm istoria de la capăt!

Colosul e invidios pe beția sârbului, drept care dă bice să-l ajungă din urmă. Are de parcurs o cale lungă. Cum e și calea noastră până la graniță. Borislav acceptă imediat să ne poarte în Mercedesul lui negru, de care e foarte mândru.

— L-am confiscat de la un albanez, zice el, clinchenind cheile mașinii. Unde s-a mai auzit ca maimuțele să conducă Mercedesuri?

Andar nu rezistă la ofensiva declanșată de votcă și pleacă la budă să-și verse surplusul. Sara cere niște cocteiluri „Învierea lui Lazăr”, pe care numai patronul știe să le prepare.

— Nu e încă timpul lor! rage Colosul, scăpând ca din întâmplare o mână pe sânii Sarei.

Primește o lovitură cu mânerul pumnalului. Înfuriat, își suflă în mâinile învinețite, peste care, precaut, Borislav toarnă niște votcă.

— Nu e frumos între camarazi, zice el, doct. Măcar noi să rămânem uniți în rahatul ăsta.

— N-am făcut-o intenționat, se dezvinovățește Colosul.

— Mă refeream la lovitura pe care ai primit-o, precizează Borislav.

— Presupun că ar trebui să mă las violată! face Sara, cu o expresie de falsă nedumerire pe chipul ei aspru și dulce, în același timp.

— De ce? suspină Borislav, căscându-și ochii încețoșați Nu poate exista concordie?

Colosul nu găsește cuvântul în dicționar, dar,

presupunând că e ceva de bine, îi umple sârbului paharul, numindu-l pe loc avocatul lui personal. Pledoaria lui Borislav se izbește însă de refuzul total al Sarei, care-și trage scaunul la o masă separata, chemându-mă lângă ea.

— Adică de ce valahul să profite și eu nu? urlă, excitat Colosul. Cu ce e el mai bun decât mine?

— Femeia este o taină! îl atenționează Borislav, ridicând degetul arătător în sprijinul afirmației sale.

— Ba e o curvă prin simplul fapt că are păsărică! îl contrazice Colosul.

— Nu fi atât de convins! se războiește sârbul care, în viața de toate zilele, e un familist înrăit. Unele femei sunt și curve. Dar toate curvele sunt femeii!

Silogismul îl lasă mut pe Colos. În fața logicii a avut întotdeauna o unică reacție, pe care se grăbește s-o reproducă și acum: râgâie zgomotos, bătând cu pumnul în masă.

Fac abstracție de zarva care. Se pornește din nou o dată cu revenirea lui Andar și trec în revistă, împreună cu Sara, planul evadării. Singurul punct slab e Borislav, dar cum nu avem alternativă, trebuie să-l luăm în calcul.

— Măcar e sârb, zic eu. Ne poate folosi ca pașaport până la graniță.

— Să nu se răzgândească pe drum. Te poți aștepta la orice de la unul ca el. O să stau cu ochii în patru. Dacă simt ceva, îl achit și treci tu la volan.

— În regulă! O să-l ținem cu noi pe post de bețiv notoriu.

— De acord! Ceilalți nu trebuie să știe.

Ne întoarcem la masa comună, unde suntem luați în primire de Colos:

— La cât v-ați înțeles?

— N-ai tu atâția bani!

— Bine, Florine! face Colosul, arătându-mă cu degetul. Te-am dus la cel mai vestit curvet din lumea

asta, purtându-te prin cele mai renumite bordeluri. Îți amintesc numai de Cape Town, unde femeile se rad ca tătăroaicele. O să mai ajungi tu la mâna mea!

— Pavlovici a murit! Trăiască Serbia! se trezește Borislav tam-nisam să peroreze. Să bem, în asta constă adevărul! Viața e împruțită și lumea e cum o știm! La ce bun să ceri, când poți lua tu ceea ce vrei?

— Îți mai aduci aminte de Joanna? continuă Colosul să mă piseze, astupându-i gura sârbului cu un nou pahar. Mă rugai să ți-o aduc la pat, căci, bietul de tine, erai bolnav. Trebuia să-i desfac până și picioarele, că tu aveai mâinile bandajate.

— În viață nu ai multe alegeri de făcut! reia Borislav pildele, după ce golește paharul. Trebuie să profiți de orice drum îți alegi. Dacă nu scoți ceapă din răsadul de roșii, mănâncă ceapă! Asta... roșii!

— În Tuvalu, tot eu ți-am adus cuconet, că tu singur ai fi regulat atolii de coral! insistă Colosul. Și acum, când vreau și eu să mai simt o țată de muiere, o faci pe cavalerul cruciat!

— Să bem! zice Borislav cu voce sumbră. Să bem ca la propriul nostru parastas!

Ideea nu e bine primită. Chiar și mercenarii devin sensibili când e vorba de propria lor viață. Colosul își face cruce cu limba, bate în masa de lemn și scuipă de două ori peste umărul stâng, exact în paharul patronului. Țăstăia îi sare țandăra și, pe bună dreptate, vrea să-l dea afară. Confuzia e însă reparată. Colosul îi aduce un pahar curat în locul celui pângărit, pe care-l sparge de perete.

Ca să-l îmbuneze, Otto îi pune patronului în locantă câteva dintre-capcanele sale cu explozibil, pentru albanezii care vor da năvală. Cât pe ce ca năbădăiosul Colos să primească. O bombiță peste față, când se agată de o sticlă folosită drept momeală. Pretinde ca toate sticlele de acest fel să fie însemnate, ceea ce însă ar strica jucăria neamțului. Împăciuitor, patronul aduce o

navetă cu bere și încă una cu votcă. Apoi, pentru că ceasurile sunt înaintate, pregătește cocteilurile-minune.

Borislav e atât de beat, încât adoarme instantaneu pe scaun, cu mâna în care ține paharul plin ridicată. Îl cârm până la Mercedesul în care ne înghesuim cu toții, dar nu înainte de-a ne îmbrățișa îndelung cu patronul locantei. Între el și Colos, are loc chiar un schimb de rețete de băuturi. În cele din urmă, pornim, încadrându-ne într-un convoi sârbesc care tranzitează spre Nord. Când ajungem în Srbica, Borislav se trezește tot atât de brusc precum adormise. Mâna revenită la viață continuă de unde lăsase comanda neexecutată, ridicându-se spre gură. Prevenitor ca o doică, Colosul îi întinde biberonul.

Borislav se crede un cavaler legendar în luptă cu balaurul. Trage cu Kalașnikovul în casele părăsite ale albanezilor, aruncând chiar și o grenadă. Trebuie să depunem mari eforturi ca să-l convingem că războiul a luat sfârșit și că acum mergem fiecare pe la casele noastre.

Sosiți în Belgrad, mă înscriu pe șoseaua de centură, spre Smederevo, însă Borislav protestează vehement. Vrea să ne invite la el acasă, ca să-i cunoaștem familia. Privesc scurt către Sara, dar planul suferă o mică modificare. Evreica nu-l ucide, în schimb, își folosește una dintre ultimele seringi cu narcotic, trimițându-l pe Borislav în lumea somnului cel dulce.

— Avem destui dușmani, zice ea. Dacă am fi descoperiți cu un mort în mașină, sârbii ne-ar linșa.

Deși a băut aproape cot la cot cu noi și-a păstrat luciditatea Ajungem noaptea la granița cu România. E ora contrabandei, așa că nu e greu să găsim o călăuză. Alegem o filieră sigură, cu toate că e foarte scumpă. Colosul nu e lăsat să negocieze. Contrabandiștii sunt o specie foarte ciudată, cu reacții dintre cele mai neașteptate și n-ar avea nici un rost să fim înjunghiați chiar la final.

Ne despărțim de Borislav ca de un camarad drag.

Sârbul e încă mahmur și nu pricepe prea multe, dar nici noi nu ne chinuim să-i facem toată harta.

Suntem duși la Timișoara, unde ne cazăm în subsolul unei vile din centru. Filiera interlopă de tranzit e atât de bine pusă la punct, încât mă întreb dacă poliția română mai există sau a fost desființată.

Nici vorbă să căpătăm acte false, căci grănicerii români sunt cunoscuți ca fiind printre cei mai vigilenți când e vorba de documente contrafăcute. Vom fi, pur și simplu, transportați cu un microbuz pe ruta Ungaria, Austria, Italia, Franța. Mai ceva decât am fi apelat la o agenție turistică. E adevărat că și costă de zece ori mai scump. Abia dacă ne ajung banii pentru hainele civile, în care, o dată îmbrăcați, mai să nu ne recunoaștem.

Înainte de plecare, fac singura imprudență pe care mi-o accept și-i telefonez Lianeii de la un post public. E posibil ca telefonul ei să fie ascultat, căci sunt încă un vânat bun pentru Serviciile Speciale. Convorbirea e scurtă.

— Va veni un tip, Mike, care te va lua, împreună cu copilul.

— Și tu? întreabă ea cu voce tremurătoare.

— Voi fi numai al tău. Pentru totdeauna.

— Ești sigur? Ești sigur că poți renunța la tot pentru mine?

Simt un nod în gât și mă văd din nou copilul orfan, speriat și umil, chinuit și batjocorit de toți, îmi văd sufletul ridicându-se spre cer, ca un bulgăre de fulgi și împrăștiindu-se, în cele din urmă.

— Lacrimile mă iau prin surprindere. Nu credeam să mai pot fi vreodată un simplu om.

— Doar Dumnezeu îmi mai poate schimba hotărârea!

DIN PARTEA AUTORULUI

La plecare, după ce și-a terminat povestea. Florin Zamfir mi-a mărturisit că avea să isprăvească definitiv cu mercenariatul. Nu era pentru prima dată când auzeam asta. Așa hotărâse și după Transnistria și după Cecenia.

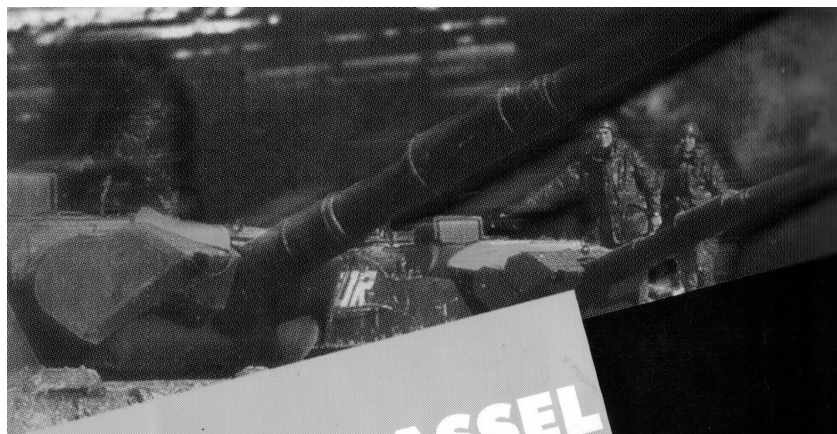
Nu l-am crezut nici acum, cu toate că mi-a încredințat, ca pe un jurământ, două caiete rupte, cu foile boțite și pătate. Jurnalul lui. Jurnalul unui mercenar. Mi-a cerut să nu public decât după ce voi fi anunțat de moartea sa, a cărei apropiere se prevedea. În aceeași noapte, mi-am făcut un ibric de cafea tare, braziliană și i-am citit jurnalul. După ce am întors ultima pagină, mi-am dat seama că, de fapt, nu-l înțelesesem deloc, că nu făcusem decât să relatez, în cărțile mele, simple fapte de război, fără să caut și omul.

Viața lui Florin Zamfir a fost o viață chinuită, dar nu numai atât. A fost, în primul rând, viața unui om care, ca oricare altă ființă umană, se născuse pentru a iubi și a fi iubit. Însă adevărata și singura fericire n-a cunoscut-o decât atât timp cât fusese în stare de fetus.

Abia acum văd că am scris *a fost*. Probabil pentru ca un jurnal nu înseamnă numai o relatare, ci și un sfârșit. Dar sfârșitul nu există. Nu încă. Știu că i-am promis să nu public nimic până nu vine acel sfârșit, dar cred că e de datoria mea să vă ofer posibilitatea să citiți măcar un fragment, unul singur. Nu spre a vă schimba părerea despre un mercenar – el rămâne, la urma urmei, un soldat plătit să ucidă. Dar este un seamăn de-al nostru. Ar fi bine dacă am putea privi în noi ca într-un lac cristalin, lăsând la o parte prejudecățile și închipuirile care ne farmecă mințile. Pentru că numai așa ne-am putea găsi adevărata identitate.

Iartă-mă, Florine, pentru acest scurt fragment:

„Ei trag din toate părțile, aproape fără încetare. Trag în mine, fără să țintească, știind că exist și că, prin urmare, trebuie să fiu omorât. M-am ghemuit pe fundul gropii, cu genunchii la gură, cu mâinile peste cap. Camarazii mei sunt morți, iar eu mi-am terminat muniția. Nu îmi este frică. Nu de moarte. E altceva. După cum trag, simt că ei mă urăsc din adâncul sufletului. Deși nu mă cunosc, nu știu cine sunt. Ura lor se ridică deasupra mea ca un nor negru – luându-mi lumina – mai rea decât ploaia de gloanțe. Mă ucid cu ura lor, care a devenit parcă o ființă comună, hotărâtă să mă zdrobească. Nu vor să mă omoare, pur și simplu, ci să mă ciuruiască, să mă taie în bucăți, să facă din mine mii de petice în care să continue să tragă până la dezintegrare, până când nici o părticică din mine nu va mai fi materială. Am devenit, fără să știu, obiectul urii de secole a întregii omeniri îndreptate împotriva vieții. Nu îmi este frică. Simt doar o tristețe imensă, ca atunci, în copilărie, când i-am spus *mamă* unei femei care, punându-mi un covrig în palmă, m-a mângâiat ușor pe păr.”

MIKE HASSEL

57

Comunicatele oficiale de stat-major și relatările presei vorbesc la superlativ despre succesele ultimelor generații de arme inteligente, despre bruiajul comunicațiilor inamicului – cele mai noi creații ale războiului electronic.

În spatele acestora însă, războiul se poartă după legi aspre, dure, libertatea beligeranților de a-și alege mijloacele fiind aproape totală: purificări etnice, execuții sumare, angajarea de mercenari... trupe ce nu figurează în evidențele nici unei armate.

Instruiți pentru a ucide și a face față oricărei situații neprevăzute, ei sunt aceia care rezolvă situațiile „delicate” inevitabile în orice conflict.

[1] Aluzie la operația de „spălare a creierului”, la care a fost supus de arabi, cu concursul nemijlocit al lui Florin Zamfir. *Vezi Conspirația sfârșitului lumii, de același autor (n. trad.).*

[2] În tactica mercenariatului, este cea mai dură formă de pregătire și instrucție (n. trad.).

[3] Soția lui Florin Zamfir. *Vezi Pentru bani, înainte! și următoarele de același autor (n. trad.).*

[4] Transmitere codificată a poziției, după care punctul dorit e situat în funcție de așezarea cifrelor pe un cadran de ceas (n. trad.).

[5] „Răul Tuturor” (lb. spaniolă, în orig.), (n. trad.).

[6] Celebru conducător al societății sud-africane „Executive Outcome”, a cărei ocupație mascată este recrutarea de mercenari (n. trad.).

[7] Figură din Kung-fu (n. trad.).

[8] *Vezi Moartea s-a născut la Sarajevo, de același autor (n. trad.).*

[9] Porecla unei formațiuni paramilitare sârbești, „Garda Voluntarilor”, condusă de celebrul Zeljko Raznatovici, supranumit Arkan (n. trad.).

[10] Armata Albaneză de Eliberare din Kosovo (n. trad.).

[11] Suburbie a orașului Sarajevo (n. trad.).

[12] Mai bună ca oricând! (lb. sârbă, în orig.), (n. trad.).

[13] Personaje din romanele anterioare ale autorului (n. trad.).

[14] În argou, doi bărbați care s-au culcat cu aceeași femeie (n. trad.).

[15] Capitala statului Tuvalu, numărând o mie de locuitori (n. trad.).

[16] Meridianul de 180° longitudine estică, care este – în același timp – și de longitudine vestică (n. trad.).

[17] Serviciile Speciale ale Forțelor Aeriene britanice (n. trad.).

[18] *Vezi Ordon: ucide-ți aproapele!, de același autor (n. trad.).*

[19] Joc de cuvinte intraductibil: musketeer=mușchetar, pușcaș, mosquito=țânțar (lb. engleză, în orig.), (n. trad.).

[20] „Du-te la mănăstire (Ofelia)!” – replică din *Hamlet, de Shakespeare (lb. engleză, în orig.), (n. trad.).*

[21] Replică din *Gotz von Berlichingen, de Goethe (n. trad.).*

[22] Episod din *Cecenia, chip înlăcrimat, de același autor (n. trad.)*.

[23] Denumire dată țăranilor albanezi care, la începutul acestui secol, au pornit o serie de răskoale în Kosovo, împotriva stăpânirii sârbe (n. trad.).

[24] „Constipați” (lb. portugheză, în orig.), (n. trad.).

[25] Mă predau! (lb. engleză, în orig.), (n. trad.).

[26] Un vechi cântec american: „Arată-mi drumul de întors acasă” (n. trad.).

[27] „Căruntul”, porecla lui Florin Zamfir (n. trad.).